

THE PAST HAS A NEW FUTURE

Cross-border cooperation for capitalizing on the cultural heritage of
Galați, Romania and Hincesti, Republic of Moldova
1HARD/2.1/25

TRECUTUL ARE UN NOU VIITOR

Cooperare transfrontalieră pentru valorificarea patrimoniului cultural din
Galați, România și Hîncești, Republica Moldova
1HARD/2.1/25

Cultural and Historical Heritage in Galați Patrimoniul Cultural și Istoric în Galați

Joint Operational Programme Romania-Republic of Moldova 2014-2020
Programul Operațional Comun România-Republica Moldova 2014-2020

www.ro-md.ro-ua-md.net/en/

This project is funded by
the European Union

Romania-Republic of Moldova
EN-CROSS BORDER COOPERATION

www.ro-md.net

Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”
Galați - 2022

Echipă proiect:

Manager proiect: Vali-Viorel Sandu

Responsabil financiar: Adriana Căpățână

Responsabil cultural: Alina – Simona Dragomir

Realizare grafică: Biroul *Marketing-Editură* al Centrului Cultural „Dunărea de Jos”

Traducere: S.C. DPA Global Consultancy S.R.L. București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cultural and Historical Heritage in Galați = Patrimoniul Cultural și Istoric în Galați. - Galați : Editura Centrului Cultural "Dunărea de Jos", 2022

Conține bibliografie

ISBN 978-606-8374-98-7

94

008

Proiectul „**THE PAST HAS A NEW FUTURE – Cross-borders cooperation for the valorization of the va lorization of the cultural heritage in Galati, Romania and Hincești, Republic of Moldova**” (TRECUTUL ARE UN NOU VIITOR-coperare transfrontalieră pentru valorificarea patrimoniului cultural în Galați, România și Hincești, Republica Moldova)

Este finanțat în cadrul Programului Operațional Comun România – Republica Moldova ENI 2014-2020, Obiectiv tematic – Promovarea culturii locale și conservarea patrimoniului istoric.

Obiectivul general al proiectului îl reprezintă valorificarea patrimoniului cultural și istoric local, ca factor cheie în creșterea activității teritoriale pe ambele părți ale graniței dintre România și Republica Moldova.

Totodată proiectul urmărește și:

- ✚ Îmbunătățirea, prin lucrări de extindere și restaurare, a două monumente culturale, istorice și de arhitectură, respectiv Casa Gheorghiade – Centrul Cultural „Dunărea de Jos” Galați, România și Moara cu aburi din comuna Mereșeni, raionul Hincești, Republica Moldova;
- ✚ Promovarea patrimoniului local cultural și istoric tangibil și intangibil în rândul locuitorilor și vizitatorilor din Galați și Hincești;
- ✚ Dezvoltarea unei strategii eficiente privind valorificarea și promovarea patrimoniului cultural și istoric din Galați și Hincești.

Proiectul se implementează în parteneriat cu Consiliul Raional Hincești, Primăria Mereșeni din Republica Moldova și Centrul Cultural „Dunărea de Jos” Galați, lider fiind Consiliul Județean Galați, iar bugetul total al proiectului este de 1.737.165,98 EURO.

Astfel, Galațiul va beneficia de o nouă sală de spectacole pentru Centrul Cultural „Dunărea de Jos”, cu o capacitate de 154 de locuri, dotată cu studio de înregistrări, săli de expunere și facilități specifice organizării de evenimente culturale artistice.

TRECUTUL ARE UN NOU VIITOR

Cooperare transfrontalieră pentru valorificarea patrimoniului cultural din Galați, România și Hîncești, Republica Moldova

1HARD/2.1/25

Patrimoniul Cultural și Istoric în Galați

Programul Operațional Comun România-Republica Moldova 2014-2020

CUPRINS

1. Argumentum

- **Galații** - zonă de interferență,

prezintă interes prin vechimea și varietatea patrimoniului istoric și cultural;

2. Patrimoniu istoric

- de la **Preistorie** (epoca neolitică) trecând prin Antichitate (castrul și așezarea civilă- vicus de la Tirighina- Barboși, primele mărturii paleocreștine din România- cruciulițele de sidef, mormântul lui Innocens, urmând **Evul Mediu** -Biserica Precista-Dii, Hanul Turcesc, **Epoca Modernă** cu statutul de Porto-Franco, consulat, Comisia Europeană a Dunării și **Perioada Contemporană** cu rolul său în Marele Război- bătălia de la Tirighina, monumente, etc;

3. Patrimoniul Cultural

- **Biserici** - Episcopia”Dunării de Jos”;

- **Unități de învățământ, biblioteci;**

- **Teatre** - începuturi din secolul XIX;

- **Muzee** - unicate Arte Vizuale și Spiritualității;

- **Centrul Cultural „Dunărea de Jos”**

4. Concluzii

Argumentum

Spațiul limitrof este prin excelență o zonă interferențială, în care fluxul de idei, schimburi comerciale și adopții de modele prin excelență extrazonale este mai intens decât în arealele consacrate în parametrii clari geografici, culturali, politici sau economici.

Este și cazul arealului județului Galați, mai bine zis al ținutului Covurluiului și Tecuciului „**intersecție**” a Moldovei cu Muntenia și Dobrogea, poziționat în partea de est a României, între **45'25° și 46'10°** latitudine nordică și **27'20° și 28'10°** longitudine estică.

Limitele județului Galați, în cea mai mare parte naturale, includ o suprafață de **4466,3 kmp**, care reprezintă **1,9%** din suprafața țării.

Spațiul cultural gălățean se prezintă, la prima vedere, ca o fascinantă combinație de urban și rural, de romantism și tradiționalism, de liberalism și pragmatism, de mister și realitate cotidiană, toate simțite de oamenii locului, autohtoni dar și străini într-un spațiu interferențial economic și cultural.

Specificitatea locului a fost influențată de-a lungul timpului de o serie de factori care au marcat **negativ** zona între care amintim :

- dominația otomană (n.n- până în anul 1829) care a avut un efect negativ prin incursiunile de pradă și taxele impuse autohtonilor;

- operațiunile militare în timpul celor două războaie mondiale (n.n- 1916-1918 și 1941-1944); alături de alții care au influențat **pozitiv** la momentul respectiv, cum ar fi: -

- integrarea în „orbis romanus” cu beneficiile economice și culturale pe care le însuma; -

- cucerirea Chilei și Cetății Albe (iulie- august 1484) de către sultanul Baiazid al II-lea a făcut ca Galații să rămână singurul port liber al Principatului Moldovei;

- înființarea **regimului de porto-franco**, prin eforturile domnitorului Mihail Sturdza, începând cu **1 iunie 1837**;

- reformele lui Alexandru Ioan Cuza (1859-1866) ș.a.m.d.

Dezvoltarea economică a zonei a favorizat prezența capitalului străin: francez, englez, olandez sau german și odată cu acesta și a mentalităților din spațiul occidental. Acest lucru a condus la apariția unor instituții moderne cu specific european în domeniul diplomației, economiei, culturii, al modei și arhitecturii. Orașul devine unul cosmopolit chiar dacă își mai

păstrează specificul său de „cumplit oraș de negustori”.

Importanța sa crește odată cu prezența în zonă a unor organisme internaționale de prestigiu, cum ar fi Comisia Europeană a Dunării care „și-a început activitatea la 4 noiembrie 1856, stabilindu-și sediul la Galați și, printr-o succesiune de tratate, acorduri, aranjamente și convenții a funcționat până la Conferința de la Belgrad din august 1948.”¹

Lucru îmbucurător și demn de apreciat, este faptul că, de la începutul secolului XIX, orașul Galați va avea o elită intelectuală remarcabilă, eterogenă, având în rândurile sale profesori, medici, avocați, ingineri, care, deosebit de important pentru societatea acelei vremi, își desăvârșiseră educația în străinătate, de regulă în Franța dar și la Viena în Imperiul Habsburgic sau la Berlin și își asumase o parte din mentalul occidental.

Această elită va evolua odată cu societatea căreia îi aparținea, și după 1900, va spori și datorită dezvoltării economice a orașului, dezvoltare amintită anterior, contribuind decisiv la înființarea și susținerea unor instituții de cultură, organizând activități de mare prestanță care s-au bucurat de aprecierea întregii societăți românești.

„Poveștile” pe care le vom prezenta succint în paginile ce urmează „vor promova patrimoniul cultural și istoric al bătrânului port dunărean pe care scriitorii străini îl numeau **Veneția și Amsterdamul Mării Negre, unicul port internațional al Dunării**”²

¹ Stanciu, Ștefan, *România și Comisia Europeană a Dunării. Diplomatie, Suveranitate, Cooperare Internațională*, Editura PAX AURORA MUNDI, Galați, 2002, p.10.

² Bodea, Valentin, *Monumente istorice și personalități din orașul Galați*, Editura SINTEZE, Galați, 2015, p.225

Patrimoniul istoric

1.Preistoria

Cu începuturi în paleolitic, continuate în arealul culturii neolitice Starcevo-Criș (cca.6500-4500 î.Hr), neolitic numit de cunoscuta cercetătoare Marija Gimbutas „*Vechea Civilizație Europeană*” descoperim istoria acestei regiuni.

Considerat de unii specialiști o adevărată „revoluție”, Neoliticul (n.n - epoca nouă a pietrei) s-ar caracteriza în linii generale printr-o evoluție lentă de acumulări cantitative ale comunității umane și printr-un mod de trai relativ stabil. Aceste aspecte au fost reliefate de amplele campanii de cercetări arheologice întreprinse în regiunea de sud a Moldovei, pe actualul teritoriu al județului Galați, ce s-au finalizat prin suficiente mărturii documentar-științifice referitoare la descoperirea multor așezări umane străvechi și eneolitice „situate pe terasa inferioară a lacului Brateș și a celor două bălți Cătușa și Mălina, din împrejurimile municipiului Galați.”³

În cursul evoluției au apărut numeroase culturi neolitice în arealuri geografice bine stabilite, care în esență, au contribuit la dezvoltarea societății umane străvechi. Spațiul nostru referențial este componenta arealului culturii neolitice Starcevo-Criș (cca. 6500-4500 î.Hr) care se întinde din Banatul sârbesc până în stânga Prutului.

Ulterior, aici se va manifesta complexul Ariușd-Cucuteni-Tripoje (cca. 4500-3500 î.Hr), care se întinde din estul Transilvaniei până în valea Niprului, regăsindu-se în zona de sud a Moldovei prin aspectul cultural Stoicani-Aldeni (cca. 3800-3500 î.Hr) și cultura Cucuteni A (cca. 4550-3800 î.Hr), **considerate unicate în Europa** de către Marija Gimbutas, prin ceramica sa de calitate, ***similitudini găsindu-se doar în China.***

Urmează o perioadă de tranziție (eneoliticul) care asigură trecerea de la neolitic la epoca bronzului, caracterizată prin sfârșitul „*Vechii Civilizații Europene*”, așa cum numește Marija Gimbutas Neoliticul, datorită invaziei indo-europenilor, populații migratoare de crescători de vite și războinici, în spațiul carpato-dunărean.

Indo-europenizarea Europei sud-estice a fost în esență, un fenomen lingvistic ce a condus la cristalizarea grupei lingvistice indo-europene a tracilor pe teritoriul actual al țării noastre.

Referitor la aceștia, Alexandru Boldur atestă că „indoeuropenii s-au așezat în văile Europei, în spațiul Rin și Marea Caspică. Patria primitivă a tracilor se întindea în cununa munților Carpați și la nord și la est de acești munți și există încă din anii 3000-2500 î.Hr, precum și în anii 1000-800 î.Hr.

³ Costel Ilie, Mircea Nicu, *Situri și puncte arheologice din județul Galați*, în Danubius, nr.XX, 2002, p.5

În tot acest interval de timp considerăm că se poate vorbi despre Tracia Mare.”⁴

Triburi de crescători de vite și de agricultori, tracii au asigurat și o puternică dezvoltare a metalurgiei bronzului atestată prin depozitele de seceri, culturi (n.n - topoare) și lăncii de bronz de la Șendreni, Șivița, Bălăbănești, Rogojeni, Țigănești.

Din punct de vedere arheologic, toate aceste realizări sunt incluse în arealul culturii Noua, ce cuprinde teritoriul Moldovei și Podișul Transilvaniei (cca. sf. sec. XIV- sec. XII î.Hr.).

Putătorii acestei culturi, populații de agricultori și de păstori, deplasându-se periodic de la un loc la altul în căutare de pășuni, au pus bazele unui păstorit de caracter pendulatoriu în această parte a Europei sud-estice. La sfârșitul acestei perioade găsim menționate grupuri de populație tracică misii sau moesii și frigienii - ca aliați ai troienilor în marea conflagrație care a fost redată în „Iliada” lui Homer, la nivelul secolului XIII î.Hr.

2. Antichitatea

Leagăn străvechi de civilizație, situat la răscrucea unor vechi drumuri comerciale, cât și la confluența marilor ape, între Dunăre, Siret, Prut și lacul Brateș, actualul teritoriu al județului Galați va cunoaște o amplă dezvoltare economică și socio-culturală, începând din secolul XIII î.Hr, perioadă cunoscută sub genericul de *Epoca Fierului* compusă din perioada Halstatt, prima vârstă a fierului și perioada La Tene, a doua vârstă a fierului.

Cele mai vechi însemnări referitoare la civilizația antică de la est de Carpați se regăsesc în Cronicile slavo-române, din secolele XV-XVI, „pentru ca să nu fie acoperite în mormântul uitării lucrurile ce s-au întâmplat în vremurile și în stăpânirile trecute care au ajuns până la noi.”⁵

Ulterior, cronicarii moldoveni Grigore Ureche, Miron Costin, Nicolae Costin și Dimitrie Cantemir vor încerca prezentarea unor aspecte ale romanității, având ca scop cunoașterea originii românilor.

„Orașul Galați s-a dezvoltat dintr-o veche așezare dacică existentă la vadul Dunării în secolele VI-V î.Hr. În perioada pregătirii celor două războaie purtate împotriva dacilor, 101-102 și 105-106, va cunoaște influența civilizației romane, fiind dependentă, probabil de castrul roman de la Bărboși (în partea apuseană a orașului, pe promontoriul Tirighinei), zona de pătrundere a

⁴ Boldur Alexandru, *Istoria Basarabiei. Contribuții la studiul Istoriei Românilor*. vol I, „Epicile Vechi”, editura Dreptatea, Chișinău, 1937, p.7

⁵ *Cronicile slavo-române din sec. XV-XVI*, publicate de Ioan Bogdan (ediție revizuită și completată de P.P. Panaitescu), București, 1959, p.9

creștinismului în Moldova. Aici a fost descoperit, în 1979, mormântul creștinului Innocens, un dac ce-și romanizase numele.”⁶

Cercetările arheologilor S. Sanie, I. T. Dragomir, R. Vulpe au arătat că „regiunea cuprinsă între Siret, Dunăre și Marea Neagră, râul Prut și Valul Tulucești – Șerbești, a făcut parte, integral sau parțial, din Imperiul Roman pe durata secolelor I-III d.Hr.”⁷

Autoritatea romană asupra sudului Moldovei s-a făcut simțită încă de la intervențiile lui Tiberius Plautius Silvanus Aelianus, guvernatorul Moesiei în 57-67 d.Hr, la nordul Dunării de Jos și al Mării Negre, prilej cu care regiunea amintită a devenit o zonă de siguranță pentru teritoriile sudice ale Imperiului Roman „tot atunci, vechea colonie milesiană Tyras a intrat sub protecția Romei, așa cum o arată schimbarea erei și folosirea calendarului roman în locul celui ionian începând din 65 d.Hr, precum și numeroasele monede care încep cu domnia lui Domițian.”⁸

Politica respectivă era determinată de mișcările produse în zonele din nordul Gurilor Dunării și ale Mării Negre de avansul sarmaților-iazigi către vest, care puneau în pericol posesiunile dunărene ale statului roman. Cert este că sudul Moldovei a fost încorporat provinciei Moesia Inferior abia în urma acțiunilor militare ale lui Traian din primul război daco-roman (101-102).

După evenimentele de la începutul domniei lui Hadrian, acest statut va fi păstrat doar de zona de la sud de valul Tulucești-Șerbești și capetele de pod din stânga Gurilor Dunării, unde descoperiri arheologice și epigrafice atestă prezența romanilor.

Sub raport militar, în regiunea respectivă au staționat, în anumite momente, mai multe unități. Astfel, la **Barboși**, sunt menționate detașamente din **Legio V Macedonica** (între 106-168) și **Legio I Italica** (între 168-275), precum și **Cohors II Mattiacorum** și **Classis Flavia Moesica**, care au avut aici una dintre baze (secolele II-III). Aceste unități au avut un rol important în activarea vieții romane în zonă, cu atât mai mult cu cât, așa cum o arată descoperirile arheologice de la Barboși, în jurul unor castre s-au dezvoltat așezări civile, unde prezența elementului geto-dacic este atestată prin numeroase urme.

În plan economic, zona sudică a Moldovei ocupa un loc aparte. Așa cum se desprinde din descoperirile arheologice, pe aici trecea un *important drum comercial*, care venea dinspre Asia Centrală și Crimeea, trecea prin Tyras și Barboși, se îndrepta spre Dacia prin trecătoarea Brețcu și,

⁶ Păltănea, Paul, *Galați, Orașul Teilor*, Editura PAPERPRINT, Galați, 2010, p.2

⁷ Zugravu, Nelu, *Istoria Romanității Nord-Dunărene (secolele II-VIII)*, *Contribuții la Etnogeneza Românilor*, Iași, Centrul de Istorie și Civilizație Europeană, 1994, p.115

⁸ Idem, p.115

de aici, prin ținuturile dacilor liberi din vestul și nord-vestul provinciei spre Pannonia și provinciile occidentale ale Imperiului Roman. Aspectul etno-demografic era destul de compozit. Se remarcă, în primul rând, elementul local geto-dacic, atestat prin resturile de așezări, locuințe, fragmente ceramice de cea mai pură tradiție autohtonă.

În același timp, în toate formele de habitat ale localnicilor se întâlnesc diverse produse romane, ceea ce constituie un indicator foarte semnificativ pentru progresul romanizării economice. Caracterul romanic al vieții spirituale din unele așezări din sudul roman al Moldovei este probat, în primul rând de vehicularea limbii latine.

Pentru aceasta pledează inscripțiile descoperite la Barboși: 14 epigrafe latinești, numeroase țigle, olane și cărămizi ștampilate cu litere latine. În altă ordine de idei, din punct de vedere religios, unii din locuitorii zonei de referință se integraseră universului spiritual roman.

Descoperirile de la Barboși sunt cele mai spectaculoase în acest sens: numeroase inscripții și monumente culturale atestă adorarea unor divinități romane și greco-elenistice: Bacchus-Dionysos, Eros, Fortuna, Hercules, Venus, Hygia, Aesculap. Descoperiri mai recente au documentat și *penetrația primelor elemente ale creștinismului* așa cum o atestă: „o cruciuliță de sidef, o cruce pandativ de sidef sigur creștină (prima jumătate a secolului al III-lea), două fragmente ceramice ce ar putea conține inscripții cu caracter creștin și un mormânt de înhumație orientat V-E, cu o fibulă de aur având inscripția INNOCENS, care face parte din onomastica creștină timpurie (mormântul este datat cu monedă de la Claudius II Gothicus).”⁹

Stăpânirea romană în sudul Moldovei a urmat aceleași coordonate ca și în cazul Daciei. Anumite teritorii au fost părăsite încă de la începutul domniei lui Hadrian, romanii continuând să controleze zona Barboșilor și Gurile Dunării. Abandonarea zonei respective s-a făcut în contextul evenimentelor dramatice care au afectat partea orientală a Imperiului de la mijlocul secolului al III-lea, mai precis în timpul împăraților Gallienus- Aurelian. Cu toate acestea, și după 275 romanii au mai păstrat la nord de Dunăre unele capete de pod, precum cel de la Barboși.

⁹ S. Sanie, în ANRW, II/18.2, p.1272

3.Evul Mediu

Reputatul istoric gălățean Paul Păltânea arăta că „Situarea Galaților la răscrucea a două mari drumuri internaționale, care asigurau circulația mărfurilor din lumea nordică în cea bizantină, dar și din apusul Europei spre răsăriteana Tartarie, a constituit o conjunctură economică favorabilă unei așezări rurale închegată în secolul XIII, realitate dovedită de materialele arheologice descoperite în urma săpăturilor efectuate pe latura sudică a Bisericii Precista.”¹⁰

Amplificarea activității economice în secolul XIV, susținută de populația rurală și meșteșugărească, va face ca așezarea să evolueze spre un statut superior de târg (oraș) având ca ax central portul.

Portul Galați va fi de-a lungul timpului unul din terminalele marelui comerț european, dezvoltarea sa fiind în strânsă corelare cu prezența negustorilor străini, greci, evrei, armeni sau italieni.

Acest proces se va amplifica după ce turcii vor cuceri Chilia și Cetatea Albă (iulie-august, 1484), „porțile Moldovei”, cum le numea voievodul mușatin Ștefan cel Mare și Sfânt.

Galații rămăneau, în consecință, singurul port românesc liber la Dunăre și începând din secolul al XVII-lea vor deveni un centru economic de referință, lucru semnalat de domnitorul-cărturar Dimitrie Cantemir în celebra sa lucrare „Descriptio Moldaviae” (n.n - premiata de Academia de la Berlin), arătând că acesta era „*cel mai vestit târg de negoț de pe toată Dunărea*”.

Călătorii străini care trec prin Galați în secolul XVII sunt impresionați de bogăția de alimente (în special a peștelui) găsite în piața târgului și de prețurile acestora foarte mici.

Abundența peștelui impresionează pe neguțătorul italian Tommaso Alberti care afirma la 3 decembrie 1612 că: „am găsit pește mult și bun, la un preț foarte ieftin.”¹¹

În jurul pieței, care nu era departe de Dunăre, erau majoritatea dughenelor stăpânite de biserici, mănăstiri, negustori și meșteșugari. Marfa, mai ales cea adusă din Orient, se vindea prin târgurile din țară, dar și la București, ca și în Transilvania. Un călător francez nota în 1676, că „după Iași, Galați este orașul cel mai important al Moldovei.”¹²

Evoluția ascendentă economică și demografică (la mijlocul secolului XVII, erau aproximativ 3000 de locuitori și 300 de case) la care ar fi trebuit să ajungă Galații în secolul XVIII și primele decenii ale secolului XIX, va fi bulversată și oprită în contextul raidurilor de pradă turcești și tătărești, peste care s-au suprapus numai puțin de cincisecizeci războaie ruso-turce purtate pe teritoriul

¹⁰ Păltânea Paul, *op.cit.*, p.3

¹¹ Idem

¹² Ibidem

Moldovei (1711, 1736-1739, 1768-1774, 1789-1791, 1806-1812), având apogeul prin arderea orașului în timpul Eteriei Grecești (1821).

În chip complementar, peste toate aceste neajunsuri se va suprapune ocupația rusească, deosebit de aspră, care va întrece abuzurile săvârșite de otomani (n.n - deseori „păgânii” vor avea un comportament mai blând decât „frații creștini” ruși sau austrieci), completată această ocupație de zece epidemii de ciumă, unele durând, cu intermitență și doi ani de zile.

4.Epoca Modernă

Începând cu secolul al XIX-lea, în contextul unei clarificări a raportului de forțe în zonă, orașul va cunoaște o dezvoltare economică și demografică fără precedent, fiind influențată în parte de aplicarea Regulamentului Organic în Moldova (1/12 ianuarie 1832) și înființarea **regimului de porto-franco**, prin eforturile domnitorului Mihail Sturdza, începând cu **1 iunie 1837**. Din acest moment, principalii actanți financiari și economici ai zonei, bancheri, armatori și negustori din toată lumea își vor deschide la Galați reprezentanțe comerciale, case de import-export, agenții de navigație, iar state importante își înființează consulate care până în 1930 vor fi în număr de 20.

Austria va fi prima putere care va trata, în 1775, cu Poarta Otomană pentru „*un comerț folositor pe Dunăre, în Marea Neagră*” spre a-și putea organiza societăți de navigație, care au și activat, stabilind depozite de mărfuri la Galați, apreciat în 1806 de consulul Austriei la Iași, ca un important port și antredepozit. **Rusia** nu va încerca să concureze navigația austriacă, **dar va înființa, în 1775, primul consulat din oraș**. (n.n - sublinierea ne aparține) Franța și Anglia putând să-și creeze vice-consulatele de-abia prin 1805.

În urma Războiului Crimeii, desfășurat între 1853-1856, conflict considerat de Orlando Figes drept „*unul dintre ultimele războaie religioase*”, la Congresul de Pace de la Paris din 1856, reprezentanții celor șapte Mari Puteri (Anglia, Franța, Regatul Sardiniei, Imperiul Habsburgic, Prusia, Imperiul Otoman și Imperiul Țarist) în cadrul negocierilor generale privind soluționarea „*crizei orientale*”, așa cum numeau diplomații epocii situația Imperiului Otoman, determinați de interesele economice ale țărilor lor, au extins regulile regimului de fluviu internațional și pentru cursul inferior al Dunării.

Astfel, pentru o parte din sectorul maritim, din aval de Isaccea până la Marea Neagră, se va constitui o Comisie Europeană, formată din delegați (comisari) desemnați de guvernele celor șapte Mari Puteri care, timp de doi ani, aveau mandat să efectueze studii, să întocmească proiecte și să execute acele lucrări urgente și necesare la una din gurile fluviului pentru a asigura navigația tuturor navelor de mărfuri și călători, liberă pentru orice pavilion. Ulterior, prin Tratatul de

Pace încheiat la Paris, la 30 martie 1856, pentru cealaltă parte a cursului Dunării, cuprinsă între Isaccea și Porțile de Fier-Cataracte, se prevedea formarea unei comisii a riveranilor cu sarcina de a alcătui regulamentele de navigație și poliție, de a coordona lucrările tehnice pe șenal și de a asigura libera navigație pe fluviu, urmând a prelua și atribuțiile Comisiei Europene după încheierea mandatului acesteia pentru sectorul Isaccea-Marea Neagră.

Comisia riveranilor nu s-a constituit și nu a funcționat niciodată până la încheierea Primului Război Mondial.

„Comisia Europeană a Dunării și-a început activitatea la 4 noiembrie 1856, stabilindu-și sediul la Galați și, printr-o succesiune de tratate, acorduri, aranjamente și convenții a funcționat până la Conferința de la Belgrad din august 1948”¹³

La ședința inaugurală din 4 noiembrie 1856, „au luat parte reprezentanții Marilor Puteri: cavalerul Becke, din partea Austriei, Edouard Enghelhard, din partea Franței, John Stokes, din partea Angliei, Bitter, din partea Prusiei, baronul de Offenbergh, din partea Imperiului Țarist, marchizul d'Aste din partea Sardiniei și Omer-Pașa din partea Imperiului Otoman.”¹⁴

Sediul Comisiei Europene a Dunării, actuala Bibliotecă Județeană „V. A. Urechia”, a fost construit pe strada Mihai Bravu, numărul 6, „în anul 1896, mai precis pe data de 29 aprilie, are loc recepția definitivă a clădirii, în prezența inginerului șef al Comisiei Europene a Dunării, Carl Kuhl.”¹⁵

În Palatul Comisiei Europene a Dunării funcționau Secretariatul General, se păstra arhiva, biblioteca și se țineau ședințele plenare.

Revenind la evoluția orașului, aceasta ca și situația Principatelor Române în general, a fost influențată benefic de Unirea din 1859, care alături de domnia lui Alexandru Ioan Cuza (1859-1866), au adus orașului, de la început, o serie de îmbunătățiri, ca să ajungă o mare piață de comerț și principalul port al Principatelor.

Acest fapt este dovedit și de creșterea numărului vaselor străine care au acostat la Galați, de la 911, la 1147.

Interesul domnitorului s-a îndreptat și către dezvoltarea altor aspecte ale vieții cotidiene.

În plan cultural, se vor înființa noi școli primare și la 26 octombrie 1864 va fi inaugurată Școala Superioară de Comerț „Alexandru Ioan I”.

¹³ Stanciu, Ștefan, *România și Comisia Europeană a Dunării. Diplomatie, Suveranitate, Cooperare Internațională*, Editura PAX AURORA MUNDI, Galați, 2002, p.10.

¹⁴ Bodea, Valentin, *Monumente Istorice și Personalități din orașul Galați*, Editura SINTEZE, Galați, 2015, p.147.

¹⁵ Idem, p.151

În plan spiritual, înființarea Episcopiei „Dunărea de Jos”, la 17 noiembrie 1864, cu sediul la Ismail, păstorită de Episcopul Melchisedec Ștefănescu, va influența de asemenea creșterea prestigiului cultural al orașului.

La toate aceste aspecte menționate, trebuie amintite și reprezentațiile permanente ale trupei condusă de talentata actriță Fani Tardini. Străinii vor constata acum că Galații erau „*un oraș mare în care te și puteai rătăci.*”

Politica reformatoare inițiată de principele Unirii - Alexandru Ioan I-ul va fi continuată în cadrul lungii domnii a regelui Carol I (10 mai 1866 – 27 septembrie/10 octombrie 1914), domnie întrecută în analele istoriei noastre naționale doar de cea a lui Ștefan cel Mare și Sfânt (1457-1504) urmată de cea a nepotului Ferdinand Întregitorul (1914 – 20 iulie 1927), ele vor asigura pentru Galați, atât dezvoltarea instituțiilor create în timpul domniei lui Alexandru Ioan I-ul, cât și apariția altora noi, cerute de extinderea industriei și a comerțului.

Concret, în domeniul industriei mici și mijlocii, de la cele câteva fabrici existente la 1870, se va ajunge la 41, în 1908, activitatea lor fiind susținută de cadrul legislativ nou creat prin Legea de încurajare a industriei naționale, din 3 februarie 1912.

Activitatea acestora era sprijinită de o rată în creștere a exportului masiv de cereale, supraviețuind unor perioade de criză, cum a fost cea din 1873-1877, cauzată de situația tensionată din Peninsula Balcanică și cea din 1890.

Referitor la acest ultim aspect (n.n - e vorba de Războiul ruso-româno-turc din 1877-1878, cunoscut și ca Războiul de Independență al României) se impune a aminti eforturile făcute de gălățeni în primăvara anului 1877 pentru înarmarea armatei române cu puști americane Peabody, prin oraș circulând apelul „La lucru, dar, cetățeni ai Galațiului, să dăm totul pentru România, care luptă pentru viață.”

„Pe listele de subscripție, răspândite prin oraș s-au adunat, până în toamnă, 18.000 de franci. Cu alte liste de subscripție s-au strâns bani pentru amenajarea unui spital special pentru răniți. Acțiunea a fost susținută de poetul Vasile Alecsandri, care a conferențiat în acest scop, și de trupa artistei Fani Tardini. Spitalul a fost terminat în septembrie 1877. După războiul pentru independență a devenit Spitalul Caritatea Gălățeană *Elisabeta Doamna.*”¹⁶

În cadrul operațiunilor militare ostașii regimentelor gălățene au participat la cucerirea redutelor Rahova și Plevna.

¹⁶ Păltânea, Paul, op.cit, p8

Nedreapta ocupare a Sudului Basarabiei în urma Războiului ruso-româno-turc (1877-1878) de către Imperiul Țarist „aliat” al tânărului stat român, în urma Tratatului de la Berlin (1878), l-a silit pe acesta să evacueze instituțiile administrative din zonă, unele fiind stabilite la Galați.

Acest rapt teritorial din partea marelui „aliat” era comentat în ziarul „Vocea Covurluiului” astfel: *„Dacă după atâtea jertfe aceasta ne va fi răsplata... Dumnezeu să aibă milă de acest popor leal, laborios și brav”*¹⁷

Situația părea a fi favorabilă totuși pentru orașul de la Dunăre, presa locală a vremii susținând că pentru organizarea Dobrogei (n.n - primită de România în „compensație” pentru Sudul Basarabiei), orașul trebuia să devină „marele centru al întregii mișcări din acea provincie, aici trebuie să fie statul major de unde să se dea tonul în comerț, instrucțiune, justiție, ca și în Biserică.”¹⁸

În acest sens, s-a votat și trimis o moțiune către Corpurile Legiuitoare prin care se menționa dorința de a se stabili la Galați, Episcopia Dunării de Jos, Seminarul Teologic și Școala Normală, care până atunci rezidau în sudul Basarabiei, solicitare ce a fost acceptată.

Drept urmare, Episcopia Dunării de Jos a fost instalată pe strada Mihai Bravu, în apropiere de Grădina Publică, în vecinătatea ei fiind amplasat Seminarul Teologic.

Biserica Sf. Nicolae va deveni Catedrală Episcopală, unde se vor oficia slujbe, până la 6 august 1917, când a fost sfințită actuala Catedrală.

Școala Normală a funcționat tot pe strada Mihai Bravu, în fostele case ale pârcalabului de Covurlui Costache Negri, actualmente sediul Camerei de Comerț, Industrie și Agricultură din Galați.

Noile instituții școlare „transplantate” aici vor contribui la creșterea importanței orașului în domeniul cultural și educativ, alături de cele anterioare, între care amintim: Școala Superioară de Comerț, Gimnaziul înființat la 26 august 1867 și declarat liceu la 1 septembrie 1887, astăzi Colegiul Național „Vasile Alecsandri” și Școala Secundară de Fete, inaugurată la 1 octombrie 1878, în prezent, Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu”.

Izbucnirea Primului Război Mondial (1914-1918), în urma asasinării la 28 iunie 1914, la Sarajevo, a arhiducelui Franz Ferdinand (n.n - moștenitor al tronului Austro-Ungariei) găsește România în stare de neutralitate, dar presa și opinia publică gălățeană erau angrenate în lupta pentru unirea românilor într-un singur stat național unitar.

Apelurile răspândite prin oraș declarau: *„Români, fiți gata...Treziiți pe răătăciți și pe ce vânduți, și pe cei copleșiți de afaceri și dovediți-le că ora a sunat!”*¹⁹

¹⁷ Idem, p.9

¹⁸ Ibidem

¹⁹ Păltănea, op.cit, p.10

În urma intrării României în război de partea Antantei, trupele Regimentului 11 Siret au participat la toate marile bătălii în care a fost angrenată armata română. În același timp, locuitorii orașului au asigurat adăpostirea refugiaților, retrași din teritoriul ocupat de armatele Puterilor Centrale.

Atacul orașului în zilele de 7-8 ianuarie 1918 de către trupele țariste bolșevizate a fost respins de „o mână de gălățeni, numai vreo 500 (militari, polițiști, pompieri, marinari de pe câteva vedete militare din port, dar și civili, printre care profesori și elevi), oprind hoarda de 12.000 de ruși, foarte bine înarmați, inclusiv cu câteva zeci de tunuri mari, puhoi care voia să treacă, înarmat, în Basarabia.”²⁰

5.Perioada Contemporană

Odată cu încheierea „La Grande Guerre” (1914-1918), România Mare nou creată prin unirea tuturor teritoriilor locuite de români, visul atâtor generații, va deveni un cadru economic, social și politic cu mult mai larg, teritoriul ei extinzându-se, iar populația crescând cu 118%.

În plan demografic, Galații vor ajunge destul de rapid la o populație de 150.000 de locuitori, cantonați pe o suprafață de 150 ha.

Sub aspect economic, ca urmare a nevoii de adaptare la noile structuri economice, se vor impune societăți economice nou create, bazate pe mari concentrări de capital românesc și străin.

Statistica județului, la nivelul anului 1926, preciza că în oraș exista un număr de aproximativ 160 de întreprinderi, cu un capital social ce trecea de 650 de milioane de lei.

Unele dintre aceste întreprinderi au cunoscut o evoluție spectaculoasă, cum a fost și cazul șantierului naval care, pornind de la un capital mai modest de 4 milioane de lei în 1918, va ajunge în 1938, la 150 milioane de lei.

De fapt, anul 1938 este considerat momentul de vârf al economiei românești și implicit al domniei regelui Carol al II-lea (8 iunie 1930 - 6 septembrie 1940), an ale cărui performanțe economice sunt greu de egalat.

Sub aspectul specificității economice a orașului, este de precizat faptul că procentul cel mai mare al forței de muncă ocupate s-a concentrat în industria textilă, Galații găsimu-se în primul plan al acestei activități.

Lucru îmbucurător și demn de apreciat, este faptul că, de la începutul secolului XIX, orașul Galați va avea o elită intelectuală remarcabilă, eterogenă, având în rândurile sale profesori, medici, avocați, ingineri, care, deosebit de important pentru societatea acelei vremi, își desăvârșiseră

²⁰Cilincă, Victor, *ABECEDAR ISTORIC GĂLĂȚEAN*, Editura Centrului Cultural Dunărea de Jos, Galați, 2021,p.152

educația în străinătate, de regulă în Franța dar și la Viena în Imperiul Habsburgic sau la Berlin și își asumase o parte din mentalul occidental.

Această elită va evolua odată cu societatea căreia îi aparținea, și după 1900, va spori și datorită dezvoltării economice a orașului, dezvoltare amintită anterior, contribuind decisiv la înființarea și susținerea unor instituții de cultură, organizând activități de mare prestanță care s-au bucurat de aprecierea întregii societăți românești.

Un îndemn al acestei elite, care trebuie evidențiat, este „cel care a generat în 1907 apariția **Cercului Cultural** menit să dezvolte gustul pentru artă și știință, întrucât din membrii acestuia s-a constituit, în 1909, Comitetul organizator pentru ridicarea monumentului poetului Mihai Eminescu realizat de sculptorul Frederic Storck și dezvelit în Parcul Municipal, la 16 octombrie 1911.”²¹

Activitatea Cercului Cultural va fi continuată după război de celebrul la vremea sa „**Intim-club**”, considerat de contemporanii săi o „solemnă Academie”, prezidată de distinsul chirurg **Alexandru Carnabel**, stabilit la Galați din 1903.

În cadrul „Intim-club”-ului, alături de personalitățile locale vor conferenția nume celebre ale vremii și nu numai, între care amintim Elena Văcărescu, scriitorul Duiliu Zamfirescu și marele istoric A. D. Xenopol.

În această ambianță de început de secol XX, la 1905, scriitorul Jean Bart conducea un „Salon literar”, iar prin 1922, împreună cu profesorul H. Sanielevici va edita revista „Curentul nou”.

Un aport substanțial la evoluția mișcării culturale gălățene l-a adus **Societatea Culturală „V. A. Urechia”** constituită la sfârșitul anului 1919, cu scopul construirii unui „palat” al Bibliotecii.

În cadrul acestui demers, societatea va organiza timp de două decenii un număr impresionant de manifestări artistice pentru strângerea fondurilor necesare acestei construcții, la care vor colabora personalități culturale și politice marcante ale epocii, între care amintim profesorii dr. I. Cantacuzino, dr. G. Marinescu, scriitorul Mihail Sadoveanu, Al. Vaida-Voevod primul ministru în guvernarea 1919-1920, dar și conferențieri francezi de la Universități din București, Iași și Cluj, care au activat în intervalul anilor 1924-1925.

Pe 21 octombrie 1922, spre exemplificare orașul Galați va fi decorat cu „*La Croix de la Guerre*” chiar de către generalul Henri Mathias Berthelot (!) fostul șef al misiunii militare franceze în

²¹ Păltânea, Paul, *op.cit.*, p.11.

România în perioada primului război mondial. Politica de cunoaștere a civilizației franceze s-a prelungit până în 1939, prin expuneri organizate de „L'Alliance Française”, în contextul relațiilor foarte strânse existente între Franța și Regatul României.

Biblioteca Publică a Consulatului Franței s-a transformat după 1936 în Institut de cultură.

În aprilie 1938, apare la Galați Institutul de Cultură Italiană, datorită interesului Institutului Italian de la București pentru existența unor cărți italiene în colecția Bibliotecii „V.A.Urechia” dar și veleităților imperiale ale dictatorului fascist Benito Mussolini de a face simțită prezența Italiei la gurile Dunării.

Tot acum ia ființă și Institutul Cultural German.

În 1934, activa la Galați o filială a Fundației Regale condusă de profesorul Ion Tohăneanu, în cadrul căreia se va derula Ciclul conferențiar „*Mari români de la finele secolului XVII*” susținut de prelegerile lui Mircea Eliade, George Călinescu și Șerban Cioculescu.

Problemele economiei gălățene și naționale au fost dezbătute la Academia de Export, inaugurată la 20 ianuarie 1932, printr-o conferință a celebrului om politic și economist al vremii, Grigore Trancu-Iași.

Activitatea concertistică a fost prezentă în perioada 1925-1937, prin spectacolele Societății Muzicale „Cântarea Dunării” condusă de M. C. Fulger. Astfel, un eveniment deosebit l-a constituit concertul lui George Enescu din 20 octombrie 1936, când a fost acompaniat la pian de gălățeanca Ghitla Mendel Schapira. Artista alături de Yehudi Menuhin au mai susținut un concert la Giulești în 1946

Enescu mai concertase la Galați la 26 februarie, 5 martie și 5 noiembrie 1918 în campania sa de concerte pe linia frontului, în timpul Primului Război Mondial (1914-1918).

Patrimoniul Cultural

Arhiepiscopia Dunării de Jos – Catedrale, Biserici, Mănăstiri

Biserica „Precista”

Biserica fortificată „Precista”, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”, este cel mai vechi monument istoric din Galați.

În secolul al XVII-lea îndeplinea o dublă funcție: lăcaș de cult și cetate de apărare împotriva cotropitorilor. A fost construită între anii 1643-1647, în timpul domniei lui Vasile Lupu, pe locul celei vechi, de frații Dia și Șerbu, fiii lui Coman (mama, Teodora), negustori brăileni, și Constantin Teodor din Galați, fiul primului ctitor al acestei biserici. La construcția ei s-a folosit piatră masivă și cărămidă din castrul roman de la Tirighina-Barboși.

Biserica a fost sfințită în septembrie 1647 și închinată mănăstirii Vatoped de la muntele Athos.

Arhitectura bisericii este românească și prezintă unele elemente specifice: turnul-clopotniță este prevăzut cu metereze, putând fi folosit pentru observarea Văii Dunării, iar în caz de nevoie devenea fortificație de apărare. Turnul, format din două niveluri, este prevăzut cu o tainiță (cameră) pentru ascunderea odoarelor și bunurilor de valoare, cu două metereze și o ușă de acces, probabil, spre un balcon. Al doilea nivel era prevăzut cu ferestre și metereze.

Un alt element de apărare este podul întărit, alcătuit din două părți, una deasupra naosului și a doua deasupra altarului. Podul este prevăzut cu 28 de metereze.

În zidărie, printre rândurile de cărămidă, este folosită piatra, tehnică nefolosită la alte biserici moldovenești construite în aceeași perioadă.

Biserica "Precista" a suportat toate vitregiile vremurilor, fiind arsă în anul 1711 de către turci, distrusă în războaiele ruso-turco-austriece din 1735-1739 și 1769-1774.

În anul 1821, turcii distrug și jefuiesc iar biserica. Biserica a fost refăcută și restaurată în 1829 și în 1859. S-a făcut o restaurare și între anii 1953-1957 după care, biserica a fost transformată în muzeu. În perioada 1991-1994, biserica „Precista” a suportat o altă restaurare și a fost redată cultului ortodox.

Catedrala Arhiepiscopală din Galați

Catedrala arhiepiscopală din Galați este *cel mai mare edificiu religios din Galați*, fiind un simbol al orașului, având hramul „Sfântul Andrei și Sfântul Nicolae”.

Piatra de temelie a catedralei a fost așezată la 27 aprilie 1906 de către episcopul Dunării de Jos Pimen Georgescu în prezența ctitorilor- familia moștenitoare a tronului Regatului României: principele Ferdinand cel care va deveni „Întregitorul” și Maria viitoarea regină a „inimilor” românilor.

Realizată după planurile arhitecților Petre Antonescu și Ștefan Burcuș, construcția va dura până în anul 1917 (n.n- este meritoriu efortul gălățenilor de a finaliza acest demers arhitectural în condițiile vitrege ale Primului Război Mondial), având ca dimensiuni: o lungime exterioară de 37m și o înălțime de 42,5 m.

Supusă vitregiilor vremii: cutremurele din 1940 (când s-a prăbușit turla cea mare) și cel din 1977 va fi restaurată de arhitectul Eugen Chefeneaux după un proiect al arhitectului Stavru Cosifide și al inginerului E.Satâru.

Pictura a fost refăcută de Niculina Dona.

Va fi resfințită la 7 iulie 1957 și în 2006 în prezența a 16 membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și a mitropolitului Efrem de Ydra, Spetses și Eghina-Grecia cu ocazia împlinirii a unui secol de la punerea pietrei de temelie și a unui deceniu de la aducerea pentru prima oară a moaștelor Sf. Apostol Andrei „cel întâi chemat” în România.

Biserica „Sfântul Nicolae”

Construită în anul 1776 de domnul Mihail Racoviță, Biserica "Sfantul Nicolae" a fost închinată mănăstirii "Sfanta Ecaterina" de la Muntele Sinai.

Este singura biserică din România în care a slujit un patriarh ecumenic: este vorba de patriarhul Atanasie Patelarie care a slujit timp de 11 ani în această biserică după ce a fost alungat de turci din Constantinopol.

Anul construcției este marcat în fundațiile și pardoseala actualei biserici.

În timpul revoluției din anul 1821 biserica a fost arsă de turci.

Construcția bisericii actuale a început în 1839, prin contribuția enoriașilor gălățeni și ofranda de 200 galbeni a lui Constantie, arhiepiscopul Sinaiului, unde Biserica "Sfântul Nicolae" era închinată.

Sfințirea s-a făcut în anul 1845.

În această biserică, în anul 1806, a fost înmormântat generalul rus Prozorovsky, mareșal al armatei rusești în Principate.

Fiicele generalului au donat odoare bisericii și au deschis un cont de 10.000 ruble la banca din Odessa, ale cărui dobânzi urmau a se transmite bisericii la fiecare zece ani, dar banii au fost trimiși o singura dată.

Tot la Biserica "Sfântul Nicolae" din Galați a fost înmormântat în anul 1825, primul consul al Austro-Ungariei, Iosif Manzuoli de Corolari.

Din 1878 până în 1917 a servit drept catedrală episcopală a Episcopiei Dunării de Jos, după ce sediul Episcopiei s-a mutat de la Ismail la Galați.

În urma cutremurului din anul 1903 biserica a suferit degradări profunde.

Biserica "Sfântul Nicolae" are planul în forma de navă, compartimentată prin două șiruri de coloane. Pe perețele de vest și pe primele două coloane octogonale din biserică se sprijină turla Pantocrator, cu secțiune circulară.

Catapeteasma din lemn sculptat separă absida altarului de restul bisericii.

Pictura a fost refăcută după 1980. La exterior biserica prezintă câteva elemente decorative grecești: coloane dorice adosate, frontoane triunghiulare și denticuli.

Biserica de la 1776 a fost mai mică și a avut plan trilobat. Fundația este din bolovani de râu, zidăria de cărămidă, șarpanta din lemn și învelitoarea din tablă. O parte din icoanele bisericii provine de la bisericile demolate: Sfântul Gheorghe și Sfânta Vineri.

Renovarea bisericii s-a realizat în mai multe etape; în anul 1940 s-a refăcut turla, între 1982-1984 biserica a fost consolidată cu o rețea de stalpi și centuri din beton iar în anul 1990 s-a adăugat o învelitoare nouă din tablă.

Biserica „Sfinții Trei Ierarhi”

Situată în centrul Galaților, în apropiere de faleză superioară a Dunării, biserica „Sfinții Trei Ierarhi”, ctitorie a **pescarilor săraci de odinioară** din această „mahala” este unul dintre cele mai bătrâne locașuri de cult din oraș.

Al treilea locaș de cult de pe același loc (primele două risipindu-se cu timpul), cu vechime de aproape un secol și jumătate, construită între anii 1871-1886, biserica a fost înnoită prin lucrări de consolidare, reparații și înfrumusețare, derulate în perioada 2004-2012, fiind resfințită în 27 noiembrie 2012 de ÎPS Părinte Casian al Dunării de Jos și ÎPS Mitropolit Dionisie al Corintului.

„Înnoirea” spirituală a bisericii provine și din faptul că, alături de preoții slujitori, membrii Consiliului și ai Comitetului Parohial, cât și alți făcători de bine și voluntari de toate vârstele sunt implicați în diverse programe educaționale, misionare, culturale și social-filantropice.

Unități de învățământ

Dacă școlile reprezintă moștenirea culturală impresionantă a județului nostru, trebuie, din păcate, să facem mențiunea că la momentul actual, la nivelul județului și mai ales al orașului Galați, situația se prezintă astfel: există un număr de 506 unități de învățământ dintre care 255 grădinițe de copii deservite de 952 cadre didactice, 138 de școli primare și gimnaziale deservite de 3472 de cadre didactice, 32 de licee din care: 16 licee și colegii teoretice, 10 licee tehnice, 1 liceu agricol, 3 licee economice, 1 liceu de artă, 1 liceu cu program de educație fizică și sport, 1 seminar teologic cu un număr de 20.950 elevi și 1497 cadre didactice alături de numai 2 școli de arte și meserii.

În ce privește învățământul superior, în municipiul Galați funcționează două universități: Universitatea „Dunărea de Jos” și Universitatea „Danubius” din Galați.

Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați a fost înființată în anul 1974, prin unificarea a două institute de tradiție în municipiul Galați - Institutul Pedagogic și Institutul Politehnic.

Instituția nou creată a pregătit cadre ingineresti pentru șase domenii de interes național, unice până în anul 1990 în învățământul universitar românesc: Îmbunătățiri Funciare, Măsurători Terestre, Construcții și Transporturi Navale, Industrii Alimentare, Piscicultură și Tehnică Piscicolă, Frigotehnie, planurile de învățământ, cursurile și materialele de referință fiind în întregime concepute de corpul profesoral gălățean.

După 1990, Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați va funcționa cu 16 facultăți pentru pregătirea studenților în 46 domenii la formele de învățământ de licență la zi, la distanță și cu frecvență redusă.

Universitatea organizează studii postuniversitare de masterat cu durata de unul sau doi ani pentru absolvenții de studii universitare conform Legii 288/2004 și a Legii învățământului nr. 84/1995.

În Universitate există și școli doctorale în care se pregătesc doctoranzii sub îndrumarea conducătorilor științifici de doctorat.

Universitatea „Danubius” Galați Universitatea „Danubius” este o institutie de invatamant superior non-profit, persoana juridica de drept privat si de utilitate publica, parte a sistemului national de invatamant, acreditată prin Legea nr. 409/2002, care functionează in baza prevederilor Constitutiei Romaniei, a Legii invatamantului, Statutului Personalului Didactic si a propriei Carte, aprobata de Senatul Universitatii.

Avand la baza principiul "non-profit", Universitatea "Danubius" din Galati functioneaza in consens cu Constitutia si legile ce guverneaza invatamantul superior romanesc, propunandu-si sa pregateasca specialisti la nivelul de cunoastere si de performanta contemporane, sa promoveze forme si metode de educatie in concordanta cu progresele societatii omenesti actuale, dar si cu drepturile si libertatile omului.

Prin promovarea invatamantului particular se creeaza posibilitatea unei stari de concurenta, menite sa valorifice superior calitatile individuale si cele mai inalte cunostinte in domeniile studiate, degrevand statul de importante cheltuieli in legatura cu educarea initiala a tinerilor si, apoi, cu pregatirea continua a adultilor. Astfel, raportul dintre cererea si oferta de factor de munca se mentine la un nivel optim, fiindca atat cetateanul interesat de pregatirea sa, cat si institutiile de invatamant se adapteaza continuu la necesarul social de calificare si performanta. Pe de alta parte, directiile de dezvoltare economica, juridica, tehnica si culturala solicita si primesc necesarul de specialisti in mod dinamic si neingradit de cifre de scolarizare sau de specializari artificial impuse.

Universitatea „Danubius” asigura transparenta studiilor absolvite pentru angajatorii romani si straini si, totodata, mai multe sanse pe piata muncii, prin continutul complex al Suplimentului de Diploma, potrivit acordului de la Bologna, document redactat bilingv (in limbile romana si engleza), eliberat odata cu Diploma de studii universitare, in mod obligatoriu, incepand cu anul universitar 2005-2006.

Cadrele didactice care alcatuiesc corpul profesoral al Universitatii "Danubius" din Galati provin din elita centrelor universitare Iasi, Bucuresti si Galati, si sunt in totalitate doctori sau doctoranzi.

Facultatile universitatii asigura, ca facilitati, cursuri ale titularilor de discipline, servicii de biblioteca cu aproximativ 43000 de volume si peste 2000 de periodice, laboratoare de informatica, clinica juridica si economie, criminalistica, precum si conectare non stop la Internet, care poate fi accesat de toti studentii si cadrele didactice.

Conexiunile academice si de cercetare stiintifica ale Universitatii "Danubius" acopera America de Nord, Europa și Asia si cunosc un trend continuu ascendent.

Universitatea "Danubius" din Galati este o universitate europeana moderna, dinamica, de tip antreprenorial, perfect adaptata societatii contemporane.

Biblioteci

În județul Galați există un număr de **308 biblioteci** dintre care două universitare, 15 specializate, 229 școlare și 62 publice, cu un număr de 3.843.000 de volume de cărți și 117.000 de cititori înscriși.

Ca fanion, menționez **Biblioteca „V. A. Urechia”**, actualul sediu al Bibliotecii Județene "V.A. Urechia", anterior Palatul Comisiei Europene a Dunării (CED), a fost construit inițial, între 1893-1896, ca sediu administrativ pentru această primă instituție europeană, constituită în urma Congresului de Pace de la Paris, din 1856, cu scopul de a reglementa regimul navigației pe Dunăre.

Acest edificiu reprezintă o construcție europeană deoarece decizia de construire a fost luată de reprezentanții ai opt state europene, lucrarea beneficiind de „fonduri europene” și fiind reprezentativă pentru valorile în care credea Comisia Europeană a Dunării, preluate astăzi de Uniunea Europeană. Aici își desfășurau activitatea funcționarii compartimentelor: Secretariatul General, Contabilitatea, Arhiva și biblioteca. Tot aici se desfășurau plenarele delegaților CED și se asigura cazare pentru unii dintre funcționari.

Comisia Europeană a Dunării a funcționat în acest sediu până la desființarea sa, în anul 1948. Între anii 1948–1968, clădirea a fost sediul mai multor instituții gălățene, iar din anul 1968 a fost repartizată, ca sediu, Bibliotecii Județene „V.A. Urechia”, instituție care funcționează aici și în prezent.

Situl, aflat în proprietatea Consiliului Județean Galați, reprezintă un simbol cultural al orașului de la Dunăre, un monument arhitectural cu un stil sobru ce evocă imaginea vechiului târg

din perioada secolelor al XIX-lea și prima jumătate a celui de-al XX-lea. Configurația actuală a obiectivului este, în principal, rezultatul reconstrucției din temelie realizată de Societatea Română de Întreprinderi din București, între 23 iunie 1922 și 10 mai 1923, vechea clădire fiind puternic avariata în Primul Război Mondial. Este poziționat într-o zonă care face parte dintr-un ansamblu urban de patrimoniu, ce se întinde până aproape de Faleza Dunării și de Portul Galați. La intrarea în clădire există elemente de semnalizare a calității sale de monument istoric și de monument de arhitectură.

Proiectată în stil neoclasic, construcția dezvoltată pe subsol parțial, parter, două etaje și mansardă, a păstrat multe dintre elementele arhitecturale originale: ușa în stil francez, cu geamuri de cristal, de la intrarea în holul principal; stucatura de pe pereții interiori; coloanele aparente de la parter și etajul I, ornamentate cu motive vegetale și simboluri specifice – ancora, tridentul, cornul abundenței; pardoselile, scările în marmură și mozaic; balustradele cu ornamente în fier forjat; luminatorul de la etajul I, din sticlă transparentă, cu cadru marginal colorat, împodobit cu frunze de laur; lambriurile din lemn de diferite esențe, unele rare; medalioane cu inițialele CED; candelabrele și aplicile metalice. La demisol există încă seiful ce adăpostea valorile Comisiei. Pe aripa stângă, există un lift pentru obiecte ce leagă subsolul de etajul al doilea, funcționabil și astăzi.

La exterior, demarcația între parter și etaj se face printr-un bandou profilat care are în partea inferioară o decorație vegetală. Frontonul în arc de cerc este bogat ornamentat, susținut de două coloane înfășurate în parâme. Ferestrele etajului sunt decorate în partea inferioară cu ghirlande de lauri. În fața clădirii se află un spațiu verde străjuit, la stradă, de un gard de fier forjat încastrat în beton, care a suferit unele modificări în timp.

Teatre

De un succes similar se bucură și instituțiile teatrale din județul Galați în număr de trei, după cum urmează:

Teatrul Dramatic „Fani Tardini” – Galați

Inițiativa înființării unui teatru dramatic i-a aparținut senatorului și omului de cultură V. A. Urechia, ministru, profesor universitar, cercetător istoric prin arhive europene, **primul român nominalizat la Premiul Nobel pentru Pace**, chiar în primul an când premiul s-a acordat.

Ca o recunoaștere a prestigiului său, numele îi va fi trecut pe bolta Ateneului Român din București, el fiind inițiator al proiectului acestuia care imita instituția culturală europeană.

Preocuparea pentru arta teatrală s-a manifestat cu mult timp înainte de înființarea propriu-zisă a Teatrului Dramatic din Galați și este legată de personalitatea lui **Fani Tardini**.

Actrița care va da numele teatrului gălățean, s-a afirmat încă de la jumătatea secolului XIX, în diverse reprezentații, după cum urmează:

- ✚ În perioada 1851-1853, va juca la Galați alături de actori importanți ai epocii, cum au fost Mihail Pascaly, Matei Milo, I. Poni, în spectacolele în vogă ale vremii, „Puritanii Londrei” și „Vorba din Paris”.
- ✚ Ulterior, în anul 1860, trupa de actori condusă de Alexandru Vlădicescu și Fani Tardini performează într-un local improvizat aflat pe strada Domnească.
- ✚ Mai târziu, în anul 1862, se pun bazele construcției unui teatru la Galați, prin întocmirea unui proiect aprobat de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, dar care nu s-a mai realizat, în absența sprijinului guvernului de atunci.

În anii care au urmat, Teodor Burda nota în „Istoria teatrului în Moldova” existența unei săli de spectacol deosebite la Galați, realizată cu sprijinul mai multor iubitori de teatru ai orașului, ce cuprindea o sală mare, cu scenă și cu locație destinată orchestrei, în care s-au jucat mai multe piese.

Demn de menționat este faptul că, în anul 1866, actrița Fani Tardini va solicita municipalității gălățene o subvenție necesară pentru construirea unui teatru.

O altă reprezentație în care a fost implicată Fani Tardini a avut loc în anul 1870, când actrița venea cu trupa în Galați și oferea un spectacol în amfiteatrul din Via de la Filantoff, situat pe Strada Domnească, având în repertoriu piesa „Nebuna de la șapte turnuri”.

Compania Fanny Tardini - Vlădicescu a fost cea mai mare și mai bine organizată trupă teatrală din provincie, în rândurile căreia se numărau: renumita primadonă Fanny Tardini, marii actori ai secolului al XIX-lea, frații Ion și Alexandru Vlădicescu, Raluca Stavrescu, Maria și Ion Anestin.

Influența pe care a avut-o această companie teatrală asupra poetului Mihai Eminescu este ilustrată cu multă măiestrie de către Zoe Dumitrescu-Bușulenga în Eminescu, Viață, Creație, Cultură, Editura Eminescu, București, 1989. "Venirea lui Mihai la Cernăuți, în primăvara lui 1864, a coincis cu un adevărat eveniment pentru românii de acolo: la stăruința unor mari proprietari din Bucovina, a fraților Costin, trupa de teatru a fraților Vlădicescu-Tardini acceptase invitația de a da un șir de reprezentații cu piese patriotice și cu cântece românești. Reprezentațiile au avut loc în sala "Hotelului de Moldavie", cu începere de la 1/13 martie.

Timp de două luni și jumătate, în oraș a domnit un entuziasm de nedescris, mai cu seamă printre tineri și intelectuali. Elevii liceului erau nelipsiți la reprezentații, printre ei și Eminovici. Potrivirea aceasta între sosirea trupei și întoarcerea tânărului n-ar fi fost întâmplătoare, deoarece după spusele lui Teodor Burada, actorii trecuseră în prealabil și prin Botoșani, unde jucaseră de câteva ori și ar fi de crezut că existaseră încă mai înainte legături între adolescent și trupă. Valul de entuziasm care se revărsase peste populația românească în așa măsura încât tot clerul, în frunte cu mitropolitul, asistase la câteva reprezentații în ciuda canoanelor, l-a prins și pe Mihai. Până în luna mai când stagiunea a luat sfârșit, el a trăit într-o frenezie lăuntrică fără seamăn. Reacția atât de vehementă n-a fost determinată numai de exaltarea sentimentului patriotic, ca la ceilalți, deși sigur acest factor a operat la elevul iubit a lui Aron Pumnul. Pentru el se deschisese acum o nouă lume, acea a artei dramatice încorporate în elementele scenei, ale spectacolului, care atât de concrete în materialitatea lor, atrăgeau printr-o semnificație de altă natură mai adâncă."

Un alt moment important este cel din anul 1872, când actrița Fani Tardini și Alexandru Vlădicescu se stabilesc în Galați, într-o casă de pe strada Cuza Vodă la numărul 50.

Prima reprezentație a acestei trupe a lui Fani Tardini la Galați va avea loc în anul 1880, cu piesa „Idiotul”.

Din atașament față de un fost membru al trupei, Fani Tardini va organiza o reprezentație în beneficiul poetului Mihai Eminescu, care atunci trecea printr-o perioadă dificilă, fapt relatat de „Curierul român”, la data de 8 decembrie 1887.

Cu puțin înainte să înceteze din viață, Fani Tardini va realiza pentru publicul gălățean, în anul 1900, un spectacol la Teatrul Papadopol din Galați, prilej cu care va juca pentru ultima dată, piesa „Cocina”. Se va stinge din viață în anul 1908.

Moartea lui V.A. Urechia, în anul 1901, avea să sisteze lucrarea de construire a unui „Palat Cultural” ce urma să servească drept sediu pentru un teatru modern.

În 1903, un comitet, având ca președinte pe Episcopul Pimen Georgescu și vicepreședinte pe delegatul României la Comisia Europeană a Dunării, generalul Pencovici, alături de primarul de atunci Ion Bastache și alte somități locale, a adunat bani pentru realizarea acestei construcții; primele donații venind de la absolvenții Liceului „Alecsandri”.

Proiectul „Palatului Cultural”, va fi realizat inițial de arhitectul S. G. Conțifide, și finalizat în 1924, dar palatul era prea mare și costurile enorme, așa că, după un concurs, a câștigat arhitectul bucureștean Ion D. Enescu. Planșele cu desenele fațadelor, de un farmec aparte, se păstrează în Colecțiile speciale ale Bibliotecii „V. A. Urechia”.

Din 1924, vor începe lucrările la actuala clădire a teatrului cunoscută în epocă drept Sala „V. A. Urechia”, lucrări ce se vor încheia în anul 1941. La baza acestora va sta autorizația de construcție a nou-intitulatului „Cămin Cultural al Societății”, solicitată în 1933, ce cuprindea planurile arhitectului Enescu, pentru Strada Domnească nr. 59.

Anul următor, era solicitat sprijinul financiar al Consiliului Comunal (Local) Galați, care va aloca un milion de lei pentru finalizarea lucrărilor dar, din păcate, se vor cheltui însă două milioane.

Un an mai târziu, aflat „la roșu”, finalizarea construcției clădirii necesita încă patru milioane.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, șeful guvernului, mareșalul Ion Antonescu, refuza inițial să acorde un sprijin de 20.000 de lei. În urma unei anchete a Ministerului Culturii de atunci a reieșit că se cheltuise până la acel moment, suma de nouă milioane. Finalizarea acestei construcții a implicat un efort financiar de 11,5 milioane.

Dacă, la început, mareșalul Ion Antonescu s-a arătat reticent, ulterior, în anul 1943, un an dificil pentru cursul operațiilor militare pentru România (n.n - se produsese între timp dezastrul de la Stalingrad), va aloca totuși Primăriei suma de 3,5 milioane de lei, pentru Palatul „Urechia”, actualul Teatru Dramatic „Fani Tardini”.

Odată cu instaurarea regimului comunist în România, din 1 septembrie 1955, Teatrul de Stat din Galați va funcționa prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 2003/16 septembrie 1955.

Inaugurarea actualei săli a teatrului va avea loc pe 30 decembrie 1956, cu piesa „D’ale carnavalului”.

Din punct de vedere tehnic, actuala clădire a teatrului are în componență o sală cu 300 de locuri, ateliere de producție proprie și scena în stil italian.

Frontonul clădirii este un basorelief, executat între 1956 și 1957 de sculptorul Mac Constantinescu, cu eroi din poveștile românești, Cosânzeana, Făt-Frumos, balaurul, dar și bogățiile zonei: apa, peștele, strugurii.

Am punctat etapele principale prin care a trecut această instituție de cultură, de la stadiul de idee, până la concretizare.

Trebuie făcută precizarea că, în orașul de la Dunare, preocupările pentru arta teatrală au existat încă din prima jumătate a secolului XIX, prin reprezentațiile care se dădeau prin 1837, la Hanul Ventura, lângă Biserica Grecească, cu un proiect de teatru din 1862, aprobat de domnitorul Cuza, însă nefinalizat, și unde Fani Tardini și-a fixat trupa în 1872. Deci, abia la 1 septembrie 1955, s-a putut vorbi oficial despre înființarea unui teatru dramatic.

Din anul 1973, Teatrul de Stat a primit denumirea de Teatrul Dramatic Galați, iar în anul 2000, Teatrul Dramatic Galați devine Teatrul Dramatic „Fani Tardini” Galați.

Teatrul pentru copii și tineret „Gulliver”

Teatrul pentru copii și tineret „Gulliver”, situat la început pe str. Eroilor la nr. 14, funcționează în prezent, în clădirea Teatrului Dramatic „Fani Tradini”, pe strada Domneasca, nr 59, a fost înființat în anul 1952 și, la început, s-a numit Teatrul „Vasilache”.

Sediul inițial al Teatrului de Păpuși datează din ultimul deceniu al secolului XIX.

„Clădirea a fost concepută și construită în mai multe etape, neavând astfel o concepție unitară în ceea ce privește compartimentarea. Această situație este cauzată și de funcțiile pe care le-a avut imobilul în timp. Inițial a fost casă de locuit. Apoi, se pare, Consulatul Turciei la Galați, prin 1897. Din nou casă de locuit în prima jumătate a secolului al XX-lea, apoi Teatru de Păpuși, după naționalizare”.²²

Din 1952, în această clădire a funcționat Teatrul „Gulliver” – așa cum este cunoscut de publicul gălățean – până la retrocedarea sa, în anul 2010. După revendicare, actualii proprietari au vândul imobilul unei firme gălățene care intenționează amanejarea unui spațiu administrativ.

Din păcate, întârzierea aplicării acestui plan a produs în ultimii ani, deteriorarea clădirii.

Teatrul pentru copii și tineret „Gulliver” și-a continuat activitatea în cadrul Teatrului Dramatic „Fani Tardini”. Instituția gălățeană se numără printre cele mai prestigioase instituții de teatru pentru copii din România, adunând anual cei mai reprezentativi oameni ai teatrului de gen și un număr impresionant de spectatori în cadrul Festivalului Gulliver aflat la a XXVII-a ediție.

Prin acest festival, instituția gălățeană contribuie la consolidarea relațiilor cu instituții de gen din țară și străinătate.

Teatrul Național de Operă și Operetă „Nae Leonard” – Galați

Este o instituție de cultură cu profil muzical axată pe realizarea de spectacole variate ce acoperă întreaga gamă a genului: de operă, operetă, musical-uri, spectacole de revistă, spectacole pentru copii, concerte, recitaluri etc.

Teatrul Muzical din Galați s-a înființat în anul 1956, cu sprijinul Sfatului Popular Regional. Anterior, perioada celui de-al Doilea Război Mondial (1939-1945) a fost una de privațiuni în

²² Marius Mitrof, consilier Direcția Județeană pentru Cultură și Patrimoniu din Galați, extras din cotidianul Viața Liberă, articol de Remus Basalic

toate domeniile societății, reducând aproape la tăcere viața artistică a orașului, rareori publicându-se câte un afiș de recital sau o producție muzicală.

În condițiile instaurării regimului comunist, după 23 august 1944, mișcarea muzicală a orașului nostru a renăscut. Cum în acest regim erau organizate tot felul de manifestări, viața muzicală s-a dezvoltat în toată țara, fapt ce a determinat schimbări și în peisajul cultural gălățean.

Astfel, în anul 1949, la Galați, s-a înființat o orchestră ce avea să concerteze pentru prima oară chiar la sfârșitul aceluiași an. În spiritul epocii, aceasta va susține spectacole în întreprinderi ce vor deveni adevărate lecții de cultură pentru publicul gălățean.

Prima formație amatoare de estradă va lua ființă, în 1951, la inițiativa unui grup de tineri entuziaști, urmată ulterior, în 1955, de orchestra simfonică. În 1956, se vor deschide porțile Teatrului Muzical, care astăzi poartă numele marelui tenor Nae Leonard.

Referitor la „prințul operetei” (Nae Leonard), cel care dă numele teatrului, acesta s-a născut la Galați, în decembrie 1886, în casa de pe strada Moruzzi, o casă fără număr, din quartalul I. Tatăl său, Constantin Naia, de profesie mecanic nu avea apetență pentru muzică dar în schimb mama sa, Carolina, o femeie sensibilă căreia îi plăcea muzica, l-a crescut pe Leonard fredonându-i arii celebre. Din păcate, în 1900, mama lui Leonard încetează din viață și după ce tatăl său se recăsătorește, familia se mută la București, în zona Gării de Nord.

Tânărul începe să ia lecții de canto și de vioară dar este nevoit să abandoneze studiile deoarece unchiul care îi plătea școala nu și-a mai permis să continue să-l sprijine și Leonard a fost nevoit să renunțe la studii și să se angajeze ca și corist.

A jucat în multe piese celebre: *Traviata*, *Carmen*, *Bal mascat*, *Liliacul*, *Cavaleria rustică*, *Madame Butterfly*, *Sânge vienez*, *Vânzătorul de pășări*, *Boema*, *Tosca*.

Astăzi, Teatrul Național de Operă și Operetă din Galați îi poartă numele iar instituția organizează anual, din anul 2004, „Festivalul Leonard”.

Teatrul Național de Operă și Operetă susține și organizează spectacole, participă la evenimente și acțiuni cultural-artistice în țară și în străinătate, realizează proiecte artistice și organizează turnee, festivaluri și alte manifestări artistice.

Alături de celelalte teatre din Galați, atrage și formează publicul tânăr prin alegerea spectacolelor și organizarea de manifestări variate pentru educarea tinerilor, promovând pe plan național și internațional producțiile artistice inspirate din creația autohtonă și universală.

Muzee gălățene

„Începutul instituției muzeale gălățene îl aflăm încă din momentul donației de carte, documente, tablouri, medalii, monede, și alte obiecte pe care Vasile Alexandrescu Urechia o făcea GĂLĂȚENILOR în anul 1889.

La inaugurarea Bibliotecii, eveniment care a avut loc la 11 noiembrie 1890, în incinta Liceului Vasile Alecsandri, V. A. Urechia a organizat o expoziție cu unele valori bibliofile, documente, stampe, litografii, picturi ...”²³

Muzeul de Istorie „Paul Păltănea”

Este un muzeu județean din Galați, amplasat în Str. Mr. Iancu Fotea nr. 2. Muzeul de Istorie „Paul Păltănea” adăpostește mai multe secții, atât în municipiu cât și în județ.

Inaugurarea sa a avut loc la 24 ianuarie 1939, cu ocazia celei de-a 80-a aniversări a Unirii Principatelor Române, în casa care a aparținut familiei Cuza și în care a locuit Alexandru Ioan Cuza în perioada când a fost judecător și pârcălab al județului Covurlui.

„Primele exponate ale Muzeului *Cuza Vodă*, aproximativ 5000 de obiecte muzeistice au fost donate de soții Ecaterina și Paul Pașa, care încă din 1913, în incinta Școlii primare nr. 6 de băieți din Galați, au înființat **primul Muzeu Regional din Galați**.

Cu această zestre culturală și-a început activitatea actualul Muzeu de Istorie „Paul Păltănea” din Galați.”²⁴

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, muzeul a fost închis, colecțiile au fost evacuate și o parte dintre ele s-au pierdut. „Patrimoniul muzeal s-a îmbogățit după anul 1949, când parte din bunurile muzeistice aflate la Biblioteca „V. A. Urechia” au fost transferate la Muzeul Regional de Istorie – Galați”²⁵

Activitatea științifică în muzeu a fost reluată în anii 1951-1952, când s-a trecut la organizarea colecțiilor, instituția având un profil mixt, până în anul 1956, când s-au desprins colecțiile din domeniul științelor naturii și al artelor plastice, odată cu constituirea muzeelor gălățene de profil: Complexul Muzeal de Științele Naturii „Răsvan Angheluță” și Muzeul de Artă Vizuală.

Ulterior, colecțiile Muzeului de Istorie s-au îmbogățit prin achiziții și descoperiri arheologice efectuate în zona de sud a Moldovei și, în special, în castrul roman de la Tirighina-Bărboși, acestea

²³ Antohe, Ionela Daniela, *Muzeul Județean de Istorie Galați, o istorie de peste un secol*, în revista *Dunărea de Jos*, nr. 217, *Restitutio in integrum. Muzeu gălățene*, martie 2020, p.15

²⁴ Antohe, Ionela Daniela, *op. cit.*, p.15

²⁵ Idem

fiind urgentate și de construirea în zonă a Combinatului Siderurgic Galați, ajungând în prezent la un patrimoniu de peste 50.000 de bunuri culturale, unele de importanță excepțională.

În patrimoniul muzeului se găsesc colecții din diverse domenii: arheologie (obiecte paleolitice descoperite la Pleșa, Puricani, Șipote, obiecte neolitice din cultura Criș, altarul votiv de la Șendreni, obiecte romane și medievale), numismatică, medalistică, etnografie, filatelie, artă decorativă, documente și înscrisuri din epoca modernă și contemporană, carte veche și rară, tehnică, presă și publicații, bunuri culturale memoriale ș.a.

La momentul actual, Muzeul de Istorie „Paul Păltânea” are în componența sa **șapte secții muzeale**, dintre care patru în municipiul Galați, cea mai importantă fiind secția **Lapidarium** (care prezintă publicului vizitator trei expoziții de bază, după cum urmează: *Repere arheologice la Dunărea de Jos*, *Ambient românesc – ambient european și Civilizația tradițională din sudul Moldovei*), alături de Muzeul „Casa Colecțiilor”.

Acesta din urmă, situat la intersecția străzilor Eroilor cu Traian, este legat de personalitatea lui Constantin Ținc, personalitate marcantă a vieții culturale, politice, economice și sociale a Galațiului, membru al Societății Farmaciștilor din România, al Consiliului de Igienă a orașului, ofițer al Ordinului Coroana României, consilier comunal și primar al orașului Galați, în anii 1898, 1904-1905, 1914-1917 și senator de Covurlui, în perioada 1907-1911.

Referitor la bogăția patrimoniului instituției „cea mai impresionantă dintre sălile muzeului este cu siguranță cea care este dedicată Smarandei Brăescu supranumită *regina aerului...* Nu mai puțin impresionantă este sala dedicată celui mai important nume al artei fotografice gălățene, de la sfârșitul sec. al XIX - lea – începutul sec. XX: George Maksay, fotograf oficial al Curții Regale.”²⁶

Celor patru secții menționate anterior, li se adaugă alte trei în județul Galați, după cum urmează: **Casa Memorială „Costache Negri”** (Comuna Costache Negri), **Muzeul „Casa Hortensia Papadat - Bengescu”** (Comuna Ivești) și **Casa Rurală „Ion Avram Dunăreanu”** (Comuna Suhurlui).

Casa Cuza, este declarată monument istoric, având codul GL-II-m-B-03046.

Casa Memorială „Costache Negri”

Memoria locurilor marcate de semnificații istorice merită a fi perpetuată de-a lungul timpului. În comuna Costache Negri (fostă Mânjina) din județul Galați, situată la o distanță de aproximativ 40 km de municipiul Galați, se află Casa memorială Costache Negri (secție a Muzeului de Istorie Paul Păltânea Galați), amenajată în fostul conac al familiei Negri.

²⁶ Domnițeanu, Aurelia, *Farmacia Ținc – Casa Colecțiilor*, în revista *Dunărea de Jos*, nr 217, *Restitutio in integrum – Muzeu gălățene*, martie 2020, p.27

Ca om și ca susținător al interesului național, Costache Negri (1812-1876) a fost simpatizat, respectat și apreciat deopotrivă de apropiați și de colaboratori, de contemporani, dar și de generațiile următoare, locul său în Panteonul personalităților românești fiind clar definit. În istoria modernă a românilor, Costache Negri și-a câștigat un loc aparte și prin rolul acordat moșiei sale de la Mânjina de revoluționarii pașoptiști. Aici se întâlneau prietenii lui Negri, frecvent din anul 1845, pentru a dezbate viitoarele idei programatice ale mișcării revoluționare amintite. Mai elocvente decât considerațiile istoricilor, în contextul acesta, sunt amintirile unuia dintre obișnuiții conacului de la Mânjina din epocă, poetul Vasile Alecsandri: "Două puncte foarte depărtate existau pe fața pământului, în cari Românii generației nouă, începură a se întâlni: unul în Franța, în cartierul studenților din Paris, și celalt în Moldova, la moșia lui Costache Negri."

Generațiile următoare, conștiente de semnificațiile istorico-afective ale fostei moșii a familiei Negri (vândută în perioada premergătoare Unirii) din județul Galați, au considerat necesară recunoașterea ca atare a acestora și acordarea rolului cuvenit în istoria locală și națională. În anul 1908, vechiul sat Mânjina a fost decretat comună și a primit numele lui Costache Negri, iar în anul 1943 (prin Decretul nr. 2336/ 23 august 1943, semnat de Mareșalul Ion Antonescu) "Casa și parcul Marelui Vornic Costache Negri din comuna Costache Negri (fostă Mânjina), județul Covurlui, se clasează monument istoric" (apud Viorica Piscică, Casa de la Mânjina a lui Costache Negri-Monument istoric, în „Danubius”, nr. XVII, 1997, p.203.), urmând a fi sediul unui muzeu. Muzeul s-a inaugurat însă mult mai târziu, în anul 1968, cu prilejul împlinirii a 120 de ani de la Revoluția din 1848 și a fost, de-a lungul anilor, reorganizat tematic în concordanță cu evoluția principiilor muzeotehnicii.

Cadrul expozițional actual al Casei memoriale Costache Negri sugerează secvențe din viața cotidiană patriarhală trăită de oameni - artizani și martori ai unor momente importante din istoria națională. Ospitalitatea spațiului este conferită de obiectele de artă decorativă, fotografiile și corespondența de familie, lucrări de artă plastică care au aparținut lui Costache Negri, fiicei sale, familiilor surorilor lui și altor rude, precum și unor prieteni, mai mult sau mai puțin cunoscuți publicului larg. Saloanele destinate primirii vizitelor, audițiilor muzicale, meselor servite în cadrul întâlnirilor obișnuite ori sărbătorești, urmate de îndelungi conversații pe teme variate, sunt relevante pentru ilustrarea tradiționalelor întâlniri de la Mânjina, la care erau prezenți: Nicolae Bălcescu, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Alexandru Ioan Cuza, ș.a. Invitați și gazde se puteau retrage și în diverse alte camere ale conacului imaginat muzeografic, în funcție de

momentul zilei, pentru: rezolvarea unor probleme gospodărești; conversație preponderent masculină pe teme economico-sociale sau politice; studiu; joc de cărți ori șah; scrierea corespondenței; lecturi și muzică; șuete feminine despre viața mondenă a saloanelor citadine, modă, gastronomie; pregătirea pentru serate, baluri de sezon, serbări tradiționale; siestă.

Petrecerea timpului în cadru familial, amical sau oficial, la un conac precum Mânjina, denotă un stil de viață al elitei românești din a doua jumătate a secolului al XIX-lea racordat într-o manieră specifică modei ambientale europene, dovadă certă a faptului că spațiul românesc ținea pasul Europei și din acest punct de vedere. Această realitate s-a perpetuat și la începutul secolului al XX-lea când, probabil, urmașii familiei Negri au păstrat, ca amfitrioni, tradiția ospitalității celor care au impus conacul de la Mânjina în conștiința posterității.

An de an, pe data de 21 mai, cultura gălățeană păstrează și perpetuează tradiția memorabilelor întâlniri de la Mânjina secolului al XIX-lea prin organizarea, la Casa memorială Costache Negri, a sărbătorii intitulată ÎNTÂLNIRILE DE LA MÂNJINA, la care amfitrionii își întâmpină cu bucurie toți musafirii.

Muzeul „Casa Hortensia Papadat - Bengescu”

Inițial sediul Companiei a 6 din cadrul Regimentului 24 Dorobanți (Infanterie), Tecuci, Casa „Hortensia Papadat Bengescu” a fost construită între anii 1872-1874.

Hortensia Papadat Bengescu s-a născut la Ivești în casa care acum îi poartă numele, și a locuit cu familia sa primii doi ani și jumătate de viață, după care familia se mută odată cu noua garnizoană militară a tatalui, D. Bengescu, la Tecuci.

Între anii 1922-1923 are loc prima reparație capitală a sediului garnizoanei militare de la Ivești. Între 1938-1939 are loc cea de a doua reparație a localului, moment în care se dă jos vechea tencuială și se aplică una nouă. Tot acum se schimbă și acoperișul, punându-se țiglă și olane noi din ceramică. În cazul ambelor reparații cheltuielile au fost suportate de Ministerul de Război.

Odată cu desființarea ultimei subunități militare din Ivești, Ministerul Apărării Naționale renunță la localul vechiului sediu al Garnizoanei, clădirea intrând în patrimoniul Sfatului Popular

(primaria) al comunei din Ivești. Între anii 1956-1966 în actualul local a funcționat Școala tehnică viticolă de 4 ani. Din 1966 devine sediul Dispensarului veterinar al comunei Ivești, unitate sanitară care funcționează până în 2006. În aceeași perioadă a funcționat în paralel și oficiul poștal din Ivești.

Din 2006 la solicitarea prof. Gh. Frățiță, Consiliul Local Ivești este de acord ca localul actualei case "Hortensia Papadat Bengescu" sa treacă în patrimoniul Consiliului Județean Galați, respectiv a Muzeului de Istorie Galați.

În 20 iulie 2009 se inaugurează Casa „Hortensia Papadat Bengescu”, secție a Muzeului de Istorie Galați cu expoziția „Personalități Iveștene” în cadrul căreia se regăsesc materiale documentare și obiecte care au aparținut amfitrioanei și unor membri marcanți ai culturii și istoriei Iveștilor.

Casa Rurală „Ion Avram Dunăreanu”

În comuna Suhurlui (fostă Ferdinand), aflată la o distanță de aproximativ 45 km de Galați, se găsește Casa Rurală „Ion Avram Dunăreanu”, secție a Muzeului de Istorie „Paul Păltănea” Galați.

Denumirea locației este în legătură directă cu cel care a fost părintele spiritual dar și material al acestui loc, judecătorul și omul de cultură, cu preocupări și realizări notabile în domeniul literar și artistic, Ion Avram Dunăreanu, care, în nenumăratele deplasări prin țară împreună cu familia, a strâns tot ce a considerat că poartă o amprentă reprezentativă pentru cultura tradițională românească, atât din punct de vedere istoric cât și artistic.

În 1997, cu ceea ce adunase deschide la casa părintească de la Suhurlui, un muzeu cu caracter etnografic intitulat „Casa Rurală Suhurlui – Amenajare etnoculturală”. Zece ani mai târziu, în 2007, din dorința ca aceste bunuri să facă parte din patrimoniul cultural național și astfel să fie valorificate la o altă scară, Ion Avram Dunăreanu și soția sa Elisabeta, donează casa împreună cu toate obiectele, Muzeului de Istorie „Paul Păltănea” Galați, urmând ca la 10 octombrie 2009 să fie inaugurată Casa Rurală „Ion Avram Dunăreanu” Suhurlui.

Cei care trec astăzi pragul muzeului pătrund într-o atmosferă caldă și primitoare, desprinsă parcă din picturile realizate de Ion Avram Dunăreanu. Dacă organizarea gospodăriei țărănești de altă dată se înscria cumva în linia generală a ordinii sătești, locuința reprezenta în schimb, expresia dorințelor și trăirilor țăranului român, de la construcția casei până la amenajarea interioară.

Casa Rurală de la Suhurlui se înscrie în tiparul obișnuit al zonei, cu o compartimentare bine definită, cu două camere mari în față și alte două mai mici în spate. Proiectarea locuinței a urmărit o dublă funcționalitate: practică și decorativă. Practică, pentru a deservi cât mai bine nevoile casnice și gospodărești ale familie și decorativă, pentru a putea releva fantezia și creativitatea femeilor din casă.

Astfel, camera bună, cea mare și frumoasă, precum și camera de zi cu zi, sunt două dintre încăperi, amenajate în stilul tradițional moldovenesc, unde alături de piese de mobilier (pat, masă, șifonier, ladă de zestre) se regăsesc și o serie de țesături cu rol decorativ (levicere, prosoape, „prostiri” de pat și de culme) precum și obiecte de cult cum sunt icoanele, așezate în partea de răsărit.

Încăperile mici, chilerele din spate, au fost spații deosebit de importante în cadrul casei. Chilerul cu vatră, era un loc special în care familia se strângea seara în jurul mesei rotunde și joase, pe scaune mici de lemn, povestindu-și întâmplările de peste zi, depănând amintiri, precum femeile depăneau firul de lână sau cânepă, cu care mai apoi țeseau și coseau.

Chilerul cu război de țesut, erau alt spațiu cu rol esențial pentru gospodine. Aici erau realizate de la piese folosite pentru decorare, până la costume populare executate cu o fină măiestrie, oglindind astfel caracteristicile materiale și estetice ale acestui popor, trainic cimentate de-a lungul vremurilor.

Alături de amenajarea interioară, în cadrul expunerii de bază se regăsește și un atelier de fierărie și tâmplărie, unde vizitatorul poate vedea unelte specifice acestor meșteșuguri ca: foale, clești, nicovale, robanc, fierăstrău, marea lor majoritate provenind chiar din comuna Suhurlui.

Începând cu anul 2011, Muzeul de Istorie „Paul Păltănea” Galați, în parteneriat cu Asociația Culturală pentru Tradiție, Istorie și Justiție Socială „Casa Rurală Ion Avram Dunăreanu”, organizează aici două festivaluri, dedicate sărbătorilor de Paște și Crăciun, în care copiii din

comună precum și cei din comunele învecinate, împreună cu cadrele didactice, încearcă să readucă în fața publicului datinile și obiceiurile specifice acestor sărbători creștine, în forme cât mai nealterate de timp.

Muzeul de Istorie „Teodor Cincu” Tecuci

Edificiul în care funcționează Muzeul de Istorie „Teodor Cincu”, inclus în lista monumentelor istorice, categoria A, a fost construit în mai multe etape începând cu sfârșitul secolului al XIX-lea.

În anul 1885, clădirea este amintită ca fiind în proprietatea lui Anton Cincu, om politic și filantrop local, care o va lăsa prin testament, la 22 iulie 1894, fiului Teodor Cincu. Din punct de vedere arhitectural, se remarcă stilul baroc, predominant în prima etapă a construcției, când accesul se făcea dinspre sud, un turnuleț pe care era inserat medalionul cu blazonul familiei străjuind intrarea în casă.

La începutul secolului al XX-lea, s-au modificat fațadele casei, accesul principal fiind orientat spre est și tratat în stil neoclasic. Un fronton susținut de patru coloane corintice marchează intrarea principală. Ferestrele sunt decorate cu motive florale, în cheia arcadei fiind inserat un medalion asemănător cu cel de pe turnul casei în care este integrată monograma familiei. Liniile fluide baroce se combină armonios cu elementele clasice, expresie a unui gust rafinat în căutare de noi modele.

Primar al orașului Tecuci între 1894-1896, 1898-1899 și 1902-1906, deputat în Parlamentul României, Teodor Cincu face parte alături de bunicul și tatăl său, Tudoran, respectiv Anton Cincu, din „familia” donatorilor orașului Tecuci.

Urmând exemplul familiei sale, „cari au ridicat și ctitorit biserici pentru Slava lui Dumnezeu și în loc de închinăciune pentru norod, cari au înființat spitale pentru alinarea suferințelor trupești, înzestrându-le pe toate cu moșii pentru veșnică întreținere”, Teodor Cincu va dona orașului Tecuci „imobilul situat în orașul Tecuci, str. Carol Nr. 12, compus din casa de locuință, împreună cu toate dependențele, plantațiunile”, cu scopul înființării unui Muzeu.

Înființat prin „Deciziunea Consiliului Comunal no.3” în ședința din 3 august 1934, muzeul, cunoscut sub titulatura „Fundația Culturală Teodor și Maria Cincu. Muzeul comunal Mihail Dimitriu – Arheologie și Științele Naturale Tecuci”, va fi inaugurat în mod oficial pe data de 17 noiembrie 1935.

În primii ani de activitate în muzeu va fi expusă doar colecția lui Mihail Dimitriu. Mai târziu, acestei colecții i se vor alătura și colecțiile prof. Constantin Solomon și ale prof. A. Alexinschi. În actul de donație era specificat ca, pe lângă muzeu să se înființeze și o bibliotecă care, până la sfârșitul celui de-al II-lea Război Mondial a funcționat sub numele de „Esmeralda Dimitriu”.

Timp de peste 80 de ani clădirea, care a trecut prin două etape de restaurare – în anii 1964 – 1967 și respectiv 2007 – 2013, adăpostește impresionantul patrimoniu cultural al muzeului care are la bază colecțiile fondatorilor, Mihail Dimitriu și Constantin Solomon.

În decursul anilor, patrimoniu muzeului se îmbogățește, la început pe colecția de arheologie, în urma rezultatelor activității de cercetare arheologică sistematică și de salvare. Cel mai impresionant material arheologic provine din campaniile desfășurate în situl arheologic Poiana – Piroboridava, cercetare începută în anul 1926 și finalizată în 1990.

În aceeași perioadă s-au desfășurat campanii de cercetare în: situl arheologic de la Barcea – Grădina de zarzavat (1975 – 1982), în satul Toflea (1970 – 1975) – de unde a rezultat un impresionant material ceramic eneolitic (Cultura Cucuteni), la Gârbovăț (1960) – așezare de tip cenușar datată la sfârșit de epoca bronzului – cultura Noua, în situl arheologic de la Negrileşti – de unde a rezultat un material datat din neolitic până în sec. XIX, în orașul Tecuci (1970 – 1971, 2012) unde au fost descoperite două necropole datate sec IV p.Chr., dar și material datat în epoca bronzului cultura Noua.

Prin diferite donații, muzeul își îmbogățește patrimoniu pe colecția de numismatică, istorie, artă, etnografie și tehnică. De menționat este faptul că, în colecția de tehnică, muzeul, printr-un act de donație, deține un frumos automobil marca EGO care a participat la diferite expoziții. În anul 2005 automobilul este restaurat și participă pe platourile de filmare ale peliculei „Și totul e tăcere” regizat de Nae Caramfil.

Complexul Muzeal de Științele Naturii „Răsvan Angheluță”

Complexul Muzeal de Științele Naturii „Răsvan Angheluță” este un muzeu județean din Galați, având amplasamentul în str. Regiment 11 Siret nr. 6A, având mai multe secții incluzând și **Grădina Botanică, Parcul Dendrologic** sau **Grădina senzorială**.

Prin poziția sa, muzeul domină malul stâng al Dunării, ocupând o suprafață de 18 hectare și are în componența sa și **Grădina Zoologică din Pădurea Gârboavele**, comuna Tulucești, județul Galați.

Înființarea sa a avut loc în anul 1956, într-o clădire situată central, pe baza unei colecții de geologie - mineralogie privată (n.n-colecția Pașa, care a stat și la baza Muzeului de Istorie din Galați), la care s-a adăugat o expoziție de faună prezentată dioramic și un acvariu cu pești exotici.

În 1972, această expoziție a fost dezafectată datorită stadiului avansat de degradare al clădirii și colecțiile au fost depozitate într-o școală, până în 1976, când muzeul a primit un nou sediu.

În 1978, în sediul din str. Domnească 91 s-a deschis expoziția de bază, ce trata probleme de ecologie ale păsărilor din zona de sud-est a României.

Din 1990, muzeul s-a transformat într-o instituție complexă, cu următoarea structură: muzeu, acvariu, grădină botanică, grădină zoologică, care solicita o nouă locație.

„Obiectivele instituției muzeale sunt cercetarea și conservarea biodiversității ecosistemelor naturale, îmbogățirea patrimoniului științific și promovarea de proiecte privind monitorizarea poluării mediului înconjurător. Educația ecologică pentru conservarea naturii se realizează prin proiecte expoziționale moderne: Muzeu de științe ale Naturii, Grădină Botanică, Acvariu, Planetariu, Observator Astronomic și Grădină Zoologică.”²⁷

Din 1992, a început construirea unui nou sediu al complexului muzeal actual, situat de-a lungul falezii Dunării, ce va fi dat în circuit public în anul 2003 având în componență : „acvariu, depozitele științifice și laboratoare (la demisol), Auditorium de 150 de locuri și spațiu de expoziții temporare (la etajul I), planetarium (la etajul II), ulterior fiind adăugat și un observator astrologic.

Patrimoniul muzeului depășește 60.000 de piese științifice, ordonate pe colecții: geologie - mineralogie, malacologie, entomologie, ihtiologie, ornitologie, mamalogie.

²⁷ Revista Dunărea de Jos, nr 217, Restitutio in integrum – Muzeu gălățene, martie 2020, p.10

Acvariul are ca tematică ihtiofauna rară și foarte rară din bazinul hidrologic al Dunării, fauna Mării Mediterane și peștii exotici.

Planetariul are o cupolă cu diametrul de 7 metri, vizitatorul având aici posibilitatea de a călători imaginar în toate colțurile Universului vizionând proiecții precum: "Sistemul Solar", "Giganții Sistemului Solar", "Nebuloase și Roiuri stelare". De asemenea, în cadrul planetariului se desfășoară foarte multe programe educaționale, precum Astroclubul "Călin Popovici" sau programul "Să cunoaștem Soarele", adresat elevilor claselor V-XII.

Observatorul astronomic din Galați, din cadrul aceluiași Complex, este unul dintre cele mai importante din sud-estul Europei. Inaugurat în martie 2010, acesta era, la acea vreme, singurul din România prevăzut cu un acoperiș tractabil și cu un telescop principal cu sistem optic Ritchey - Chretien cu diametrul oglinzii principale de 400 mm. Pe terasa de observații astronomice, cea mai mare din România, cu o suprafață de 250 mp, se vor organiza observații cu publicul, folosind diverse telescoape pentru observațiile nocturne, sau luneta Coronado SolarMax cu diametrul obiectivului de 60 mm - unică în România - pentru observații solare în H-alfa, pe timpul zilei. Activitatea desfășurată aici a dus și la succese: în colaborare cu Astroclubul «Călin Popovici» au fost descoperite două stele variabile, numite „Galați VI” și „Galați VII”.

Grădina botanică a fost înființată în 1992 ca parte componentă a Complexului Muzeal de Științele Naturii. Prima plantare s-a efectuat în 1994. În 1996 specialiștii acestei instituții au contribuit la elaborarea primului catalog de semințe. Astăzi Grădina are peste 3.000 de taxoni în următoarele sectoare: Flora de pe Glob, Flora și vegetația României, Flora ornamentală, Rosarium, Plante utile, Grădina Senzorială, Serele cu o suprafață de 2500 mp.

De asemenea, au fost organizate o colecție de citrice și o grădină japoneză, iar în anul 2002 au fost incluse în circuitul public 25.000 mp de seră cu palmieri.

Grădina zoologică, este situată în Pădurea Gârboavele, în comuna Tulucești, la 17 km NV de municipiul Galați. Pe cca. 14 ha, grădina zoologică adăpostește o colecție variată de specii de animale, în special mamifere și păsări, dintr-o multitudine de regiuni geografice ale lumii (Europa, Asia și Africa): lei, tigri siberieni, urși brunii, lupi, cerbi carpatini și lopătari, mistreți, dar și specii ornamentale de găini, fazani și păuni. Pentru a fi în conformitate cu noile prevederi legale privind conservarea biodiversității au fost luate o serie de măsuri deosebit de importante privind reabilitarea și modernizarea spațiilor de expunere a majorității animalelor. Obiectivele Grădinii Zoologice Gârboavele sunt de conservare a faunei sălbatice, de îmbogățire a colecției proprii, dar și de educație a publicului vizitator pentru a-i schimba viziunea despre animalul sălbatic.

În apropiere, se poate vizita **Muzeul satului „Petru Caraman”**, un muzeu etno-cultural ce restaurează lumea satelor de pe ambele maluri ale Prutului, din sudul Moldovei și Basarabia.

Muzeul de Artă Vizuală

Putem vorbi despre Muzeul de Artă din Galați, începând cu anul 1956, când acesta însuma 148 de lucrări ale unor plasticieni din toate perioadele. În anul 1967, primește un spațiu generos, pe strada Domnească, nr. 141 (fostul Palat Episcopal). Ulterior, a făcut parte din Complexul Muzeal Galați. Din 1990, prin Decizia 118, emisă de Primăria Județului Galați, funcționează ca Muzeu de Artă Vizuală.

„Muzeul de Artă Vizuală din Galați, **primul Muzeu de Artă Contemporană** din România a fost oaza de respirație a plasticii neoficiale într-o perioadă când aceasta era aproape de neconceput, perioada comunistă.

Incredibil, dar adevărat, în „Orașul roșu” a fost **primul și unicul MUZEU**, unde tot ce era interzis se putea expune. Probabil, neconvenționalismul zonei, acel spirit de porto franco, acea multiculturalitate care definește Galații și-au spus cuvântul.”²⁸

Înființat în anul 1967 cu denumirea **Muzeul de Artă**, se va specializa în timp pe artă contemporană românească.

Din anul 1990, va primi noua denumire, o premieră la nivel național, **fiind singurul muzeu de acest gen din țară!**

Instituția are în patrimoniu colecții valoroase de pictură, sculptură, grafică, artă decorativă (tapiserie, ceramică, sticlă), având ca autori, celebrii artiști plastici din secolul al XIX-lea: Aman, Rosenthal, Grigorescu, dar și din perioada interbelică: Victor Brauner, Theodor Pallady, Petrașcu, Tonitza etc.

Totuși, grosul nucleului de bază al muzeului este dat de piesele de artă contemporană românească realizate în special între 1967–2000 de artiști consacrați: Horia Bernea, I.Gheorghiu, I. Sălișteanu, Marin Gherasim, Ana Lupaș, Gheorghe Apostu, Ion Țuculescu, Corneliu Baba etc.

La înființare, muzeul a fost găzduit de Palatul Episcopal, o clădire monument istoric construită între anii 1898 - 1900 și inaugurată în anul 1906.

Dar, în urma retrocedării Episcopiei „Dunării de Jos” a clădirii, pentru un muzeu de artă religioasă, respectiv Muzeul Istoriei, Culturii și Spiritualității Creștine de la Dunărea de Jos, Muzeul

²⁸ Nanu, Dan, Basarab, *Muzeul de Artă Vizuală Galați – istoric*, în revista *Dunărea de Jos*, nr 217, *Restitutio in integrum – Muzeu gălățene*, martie 2020, p.3

de Artă Vizuală s-a mutat într-un nou sediu, cu un spațiu limitat de expunere și urmează să aibă un sediu impunător în Parcul Rizer, sediu aflat acum în stadiu de construcție.

„De la începuturi și până acum, sperăm încă mulți ani și multe generații de acum încolo, orașul Galați de pe malul Dunării, pe drept cuvânt s-a identificat și se va identifica cu noțiunea de **capitală a artei contemporane românești.**”²⁹

Muzeul Istoriei, Culturii și Spiritualității Creștine de la Dunărea de Jos

Este un muzeu cu un specific aparte în peisajul cultural gălățean, localizat în Palatul Episcopal al Dunării de Jos, deschis publicului din anul 2014, în urma recâștigării dreptului de proprietate de către Episcopia „Dunării de Jos” asupra clădirii și a Ordinului Ministerului Culturii Nr. 3958/21.11.2014.

„Acest pas a fost o recunoaștere a rezultatelor remarcabile obținute de instituția de cultură a Centrului Eparhial, în scurtul timp care a trecut de la deschiderea oficială, din 27 noiembrie 2014, zi când a fost sfințită Capela „*Întâmpinarea Domnului și Sfinții Martiri Brâncoveni*” (n.n. – capelă ce este în componența muzeului), de către **Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.**”³⁰

În privința statutului sediului muzeului, facem precizarea că clădirea muzeului este declarată monument istoric, având codul GL-II-m-B-03036, anterior, adăpostind Muzeul de Artă Vizuală.

Cu ocazia lucrărilor de restaurare a clădirii „arhitectural, s-a încercat revenirea la aspectul inițial, și cu această ocazie, s-au scos de sub tencuială și var picturi bisericesti și motive creștine acoperite de lucrările anterioare, gratiile geamurilor de la parter au fost reconstituite după feroneriea unei balustrade originale, păstrată pe scară placată cu marmură de Carrara, care asigură accesul în capela muzeului, iar la intrare s-a refăcut stema care apare în fotografiile vechi.

Colecțiile eparhiale au fost adăpostite inițial în cadrul Bisericii Precista, datând de la mijlocul secolului al XVII-lea, și au fost deschise publicului în 1918, cu susținerea episcopului Nifon.”³¹

Din anul 1996, Episcopia Dunării de Jos și Muzeul de Artă Vizuală au expus în comun, în două săli și în fosta capelă a Palatului Episcopal cele mai reprezentative piese aparținând patrimoniului cultural eclesial din colecția Episcopiei.

²⁹ Nanu, Dan, Basarab, op.cit

³⁰ Pr. Ilie, Cosmin, 2015-2020, 5 ani de activitate neîntreruptă a Muzeului Istoriei, Culturii și Spiritualității Creștine de la Dunărea de Jos, în revista *Dunărea de Jos*, nr 217, Restitutiv în integrum – Muzeu gălățene, martie 2020, p.19-20

³¹ www.muzeugalatiadj.ro

Expoziția permanentă a *Muzeului Istoriei, Culturii și Spiritualității Creștine de la Dunărea de Jos* pune în evidență un bogat patrimoniu de icoane, carte veche, carte rară, obiecte de ofrevărie, din lemn și veșminte liturgice, tablouri, fotografii, care provin din parohiile eparhiei și care au fost păstrate în depozite de concentrare de patrimoniu în anii 1970-1980, în număr de 1400 de obiecte, din toată zona Dunării de Jos, dar și din zone adiacente.

De asemenea, în depozitele muzeului sunt păstrate 2926 obiecte. Acestea „au fost atent studiate și cercetate de către personalul de specialitate din muzeu, pentru fiecare realizându-se fișe analitice de evidență. În cadrul **atelierelor de restaurare**, prin îngrijire și ocrotire și-au redobândit strălucirea de odinioară: **16 volume de carte, 70 icoane, 75 elemente de orfevrărie și 51 de textile.**”³²

Într-un spațiu special amenajat, se află scheletul lui Innocens, primul creștin cunoscut cu numele de la noi, un daco-roman creștinat în secolul al III-lea, descoperit la Bărboși.

În muzeu sunt expuse obiecte de patrimoniu arheologic foarte vechi, luate în custodie de la alte muzee de istorie din județul Galați. **Este cel mai mare muzeu bisericesc din țară, cu o suprafață expozițională de 3.000 mp.**

Muzeul Satului „Petru Caraman”

Muzeul Zonei Pescărești din Județul Galați

Încă din anii '80 s-a dorit la Galați un muzeu etnografic care să pună în valoare frumusețea satului sud-moldovenesc, iar cunoscutul artist plastic Eugen Holban și mai târziu talentatul făuritor de măști populare Paul Buța, au întreprins chiar primele demersuri pentru ca acest vis să devină realitate.

La inițiativa domnului Dan Lilion Gogncea, și altor pasionați de etnologie, pentru salvarea tradiției zonei noastre, și-a găsit mulți ani mai târziu împlinirea, când Centrul Cultural „Dunărea de Jos și cu susținerea deplină a Consiliului Județean Galați în parteneriat cu Muzeul Ținutului Cahul din Republica Moldova, au accesat fonduri europene, prin Programul de Vecinătate România – Republica Moldova 2004-2006 Phare și au făcut posibilă ridicarea primului muzeu al satului din zona Galați, inaugurat la sfârșitul anul 2008 și intrat în circuitul de vizitare din 2009.

Reconstituirea unor gospodării din satele gălățene de altădată s-a dovedit a fi o provocare pentru cei implicați. Căutarea unor meșteri care să știe să construiască prin metode tradiționale și

³² Pr. Ilie, Cosmin, op.cit., p.21

cu materiale folosite acum mult timp a fost dificilă, dar nu imposibilă, ca și găsierea unor obiecte de uz casnic vechi, autentice, care să aibă amprenta utilizării, de la covoare țesute în casă și războaie de țesut, până la blide, vârtelnițe sau ulcioare.

Cercetările minuțioase în ce privește arhitectura tradițională ale plasticianului etnolog Eugen Holban au stat la baza refacerii satului din zona Covurlui, construcția muzeului satului beneficiind și de girul specialistului, Anișoara Ștefănuță.

A fost asigurată documentația necesară din perspectivă etnografică, un repertoriu care a conținut imagini și descrieri cu caracter orientativ asupra tipologiei obiectelor tradiționale care se încadrează în specificul zonal, în baza căruia s-a realizat achiziția bunurilor etnografice, s-a realizat un plan expozițional în baza căruia s-au amplasat exponatele. A fost, de asemenea, supervizată achiziția obiectelor etnografice în vederea respectării criteriilor de autenticitate, dar și punerea în funcțiune a obiectelor tradiționale.

La câțiva ani de la inaugurarea primului muzeu al satului la Galați, s-a considerat oportună extinderea zonei, spațiul fiind generos și astfel a început lucrul la un nou proiect cu finanțare europeană, pentru un muzeu cu specific al zonelor din Lunca Prutului Inferior și a Dunării.

Muzeului Zonei Pescărești din județul Galați a fost realizat prin finanțare de Fondul European de Pescuit – Programul Operațional pentru Pescuit 2007-2013, în cadrul „Strategiei de dezvoltare durabilă a zonei pescărești Prut-Dunăre din județul Galați”. Muzeul permite valorificarea potențialului etnocultural al zonei dintr-o perspectivă complexă, oferind posibilitatea conturării unui orizont mai larg asupra dimensiunii ocupaționale a comunităților locale tradiționale din zona județului Galați.

Obiectivul general al proiectului a constat în reconstituirea, conservarea și promovarea unor elemente de patrimoniu material și imaterial cu specific pescăresc, prin realizarea unui muzeu al zonei pescărești în județul Galați, dar și-a propus și reconstituirea unor valori ale patrimoniului material și imaterial cu specific pescăresc, păstrarea și conservarea unor elemente de identitate locală specifice comunităților pescărești și evidențierea și promovarea comunităților locale situate în partea de est a județului Galați, în cadrul Zonei pescărești Lunca Prutului Inferior – Dunărea Inferioară, prin crearea și funcționarea unui Muzeu al Zonei Pescărești.

Muzeul Satului „Petru Caraman”

Aflat în patrimoniul Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Muzeul Satului „Petru Caraman” este un reper esențial în conservarea și promovarea tradiției și culturii populare.

Important edificiu, având ca locație un spațiu generos, situat în cadrul natural al Pădurii de la Gârboavele, la cca. 20 km de municipiul Galați, Muzeul Satului „Petru Caraman” este un muzeu etno-cultural care reconstituie sub aspect etnografic tipul de locuință specific zonei noastre și valorifică aspecte ale vieții satelor de pe ambele maluri ale Prutului, din sudul Moldovei și Basarabia.

Pe o întindere de 1,36 ha, această reconstituire la scară mică a vetrei satului românesc, cuprinde trei gospodării tradiționale zonei Galațiului, din localitățile Corod, Măstăcani, Cavadinești și o gospodărie tradițională din raionul Cahul, Republica Moldova.

Gospodăriile sunt construite respectând stilul tradițional, având în componența lor lemn, împletituri din nuiele, lut, apă, nisip, paie și bălegar, fiind acoperite cu stuf, în două sau patru ape. Obiectele aflate în incinta muzeului, de la vasele de lut, icoane, levicere, ștergare, prostiri, ustensile și unelte din lemn necesare pentru uzul casnic în gospodăria tradițională, căruțe, etc. sunt autentice, dar și reconstituite. Acestea reprezintă o adevărată valoare patrimonială nu numai prin modul lor de realizare ci mai ales datorită vechimii lor, având în vedere faptul că cele mai multe obiecte sunt din secolul al XIX-lea sau începutul secolului XX.

Arhitectura locuințelor reprezentate din zona Galațiului corespunde aproximativ sfârșitului sec. XVIII – începutul sec. XIX, un rol important în reconstituirea acestora având cercetările întreprinse de etnologul Eugen Holban și membrii Serviciului Cercetare, Conservare și Valorificare a Creației și Tradiției Populare din cadrul Centrului Cultural „Dunărea de Jos”

Gospodăria Corod

Este cea mai valoroasă dintre toate celelalte care alcătuiesc muzeul, fiind compusă din casă, chimniță și coșar.

Casa este cu totul deosebită atât prin faptul că este, ca model, cea mai veche dar și prin existența celor trei ascunzători. Ultima casă de acest fel a fost demolată la începutul secolului

trecut. La momentul cercetării locului am aflat că nu se știa când a fost construită casa. Se presupune că adăpostise cel puțin trei generații.

Ascunzătorile sunt la nivelul odăii, a beciului dar și sub treptele beciului sub forma unei gropi de cereale. Pitorescul casei este dat și de faptul că întreaga casă este susținută pe un „pat de bârne” groase.

Chimnița este o construcție de bârne masive de lemn ce se găsea inițial în vilele de pe câmp. Aici se adăposteau butoaiele cu vin. Bătrânii spun că până la atacul de filoxeră aceste chimnițe nu se încuiau, și oricine putea intra să bea o cană cu vin.

Gospodăria Măstăcani

Această gospodărie este formată din casă, căsoi, saia, coșar și pătul pentru păsări.

Casa este bicelulară specifică locuințelor din Măstăcani în sec. XIX.

Căsoiul este o casă de dimensiuni mai mici în care se retrăgeau bătrânii. Denumirea ne poate indica faptul că acest tip de casă este mai vechi decât casa mare. Adăpostul pentru oi, saiaua, este de formă circulară, împletit din nuiiele și acoperit cu stuf.

Gospodăria Cavadinești

Provine dintr-o vatră folclorică de o mare valoare etnografică. Casa de Cavadinești este singura care mai poate fi găsită în mediul original, a aparținut doamnei Ileana (Bulgaru) Toma. Surprinzătoare la această casă este ascunzătoarea. Frecvent întâlnită la casele din zona noastră până în secolul al XIX, această ascunzătoare era realizată prin dublarea unui perete al odăii. Intrarea se făcea prin pod sau printr-o ușă mascată cu un levicer sau alt obiect de dimensiuni mai mari. Apariția ascunzătorii se datorează unei necesități practice. În cazul invaziilor (dese în zona noastră în acele vremuri) oamenii nu mai aveau timp să se ascundă în pădure sau alte locuri retrase.

Pe lângă celelalte anexe întâlnim adăpostul pentru râșniță și samalucul, o construcție utilitară de dimensiuni mari cu rol de magazie, grajd și atelier de lucru.

Gospodăria Cahul

Este o reconstituire fidelă a casei tradiționale din cadrul Muzeului Orașului Cahul.

Alcățuită din casă și fierărie, această gospodărie este specifică secolului XX.

Casa este compusă din tindă, camera de locuit, o altă cameră “casa mare” și magazie (iatac). Planul acesta specific secolului XX, două odăi pe o parte și cealaltă a tindei se întâlnește frecvent și la casele din zona noastră. Pereții sunt de lut, lipit pe nuiele împletite pe furcile de lemn. Acoperișul este de stuf, în două ape.

Muzeul Zonei Pescărești din Județul Galați

Muzeul „Zonei Pescărești din județul Galați” reprezintă o șansă pentru conservarea, valorificarea și promovarea patrimoniului cultural material și imaterial specific sectorului pescăresc al Luncii Prutului și a Dunării, dar și un vector important al creșterii potențialului turistic al zonei.

Muzeul Zonei Pescărești din județul Galați reconstituie sub aspect etnografic tipul de locuință specific Zonei Etnografice Covurlui Nord și a Zonei Etnografice Galați, cele două zone etnografice situate în partea de est a județului Galați.

În cadrul muzeului se regăsesc împrejurimi și două gospodării tradiționale (locuințe și anexe) specifice comunităților situate pe malul drept al Prutului Inferior din cadrul zonelor etnografice menționate, o cherhana, un iaz și un pavilion pentru desfășurarea de activități culturale în aer liber.

Gospodăria din Zona Etnografică Galați, reunește elemente de arhitectură de secol XIX, specifice comunităților situate pe malul Prutului Inferior. A fost reconstituită pe baza documentelor de arhivă din colecția Tache Papahagi și studiile de specialitate ale cercetătorului Eugen Holban.

Gospodăria este compusă din două locuințe bicelulare – casa mare Pașcani (comuna Vlădești), căsoaie Măstăcani și anexe: ghețarie, chivniță, coștreață și gogineață, din comuna Oancea. Cele două locuințe au sobe oarbe cu vatră, hoarnă și cuptor.

Cea de-a doua gospodărie, specifică secolului XX, respectă modelul tradițional al **Zonei Etnografice Covurlui Nord** – zona Prutului Inferior, din satul Vădeni, comuna Cavadinești, descoperit în cadrul cercetărilor de teren. Gospodăria cuprinde: locuință bicelulară cu etac (soba despărțind odaia în două compartimente) și anexe: chiler, bucătărie, coștereață, coșar, cotet, sandoală.

Cherhanaua, reprezintă pentru zona pescărească, locul destinat primirii, sortării și comercializării peștelui, dar și al depozitării uneltelor de pescuit. Cherhanaua este situată în zona de pescuit și este o construcție din chirpici, pe structură de lemn, acoperită cu stuf. Replica regăsită în incinta muzeului „Zonei Pescărești din județul Galați”, respectă structura cherhanalei tradiționale, fiind supradimensionată, pentru a găzdui expoziții tematice, birourile personalului de specialitate și un depozit.

Iazul, reconstituie arealul specific zonei pescărești și permite realizarea unei expoziții de ambarcațiuni pescărești tradiționale. Iazul va fi populat cu specii de pești specifice zonei. Vegetația specifică zonei de apă: salcie, stuf, papură, exemplifică arealul și completează din punct de vedere estetic obiectivul.

Pavilionul, construcție realizată din lemn, este destinată derulării unor activități educativ-culturale desfășurate în aer. De formă octogonală, cu stâlpi și florărie (trafor) din lemn, cu motive avimorfe, amplasate la partea superioară și motive antropomorfe imaginând hora la nivelul panourilor, pavilionul valorifică motivele tradiționale, cu o încărcătură simbolică deosebită, din zona Frumușița și Foltești (sat Stoicani).

Împrejmuirea (gardul), de pe partea sudică a muzeului Zonei Pescărești (latura de acces principal) este din lemn, cu poartă dublă pentru atelaje și simplă pentru vizitatori și este realizat după un model tradițional din comuna Suceveni.

Gândit astfel, Muzeul „Zonei Pescărești din județul Galați” răspunde atât unor necesități de cunoaștere, culturalizare, valorificare și promovare a zonei noastre (din punct de vedere etnografic și al patrimoniului cultural material și imaterial) cât și a unor necesități de petrecere a timpului liber pentru vizitatori într-un ambient agreabil, propice desfășurării unor activități culturale și în același timp recreative.

Muzeul oferă o reprezentare unică a ocupațiilor tradiționale și a habitatului rural de la Dunărea de Jos și Prutul inferior și se întinde pe 1,42 ha.

În perimetrul Muzeului au fost reconstituite trei ansambluri de locuit din diferite zone etnografice ale județului, fiecare cu anexele gospodărești specifice; între acestea, au fost ilustrate construcții de genul chivniță, sandoală, gogineață, coștereață, coteț, samaluc, ghețarie, chiler, coșăr.

Patrimoniul arhitectural este dublat de o valoroasă colecție de bunuri etnografice care însuflețesc expoziția muzeală.

Gospodărie din Vădeni

Locuința este compusă din casă cu etac (1) și chiler (2), bucătărie (8), sandoală (3), coștereață (4), coșăr cu coteț (5), coteț pentru cloșcă (6), coteț pentru câine (7) și gard din stuf.

1.Casa din Vădeni

Este o locuință bicelulară specifică începutului de secol XX, cu soba pentru gătit în odaie. Soba cu plită desparte odaia în două, lăsând în spate un spațiu denumit etac, utilizat ca loc de dormit. Tinda, mărită până la dimensiunea unei odăi, nu era încălzită, dar avea, ca și odaia, aceleași roluri ca în orice altă casă bicelulară - spațiu de lucru ori locuit.

2.**Chilerul** este o prelungire a acoperișului casei și era folosit ca depozit de materiale ori obiecte de uz gospodăresc sau unelte agricole.

3. **Sandoala** era o magazie.

4. **Coștereața** era utilizată drept adăpost pentru păsările de curte.

5. **Coșărul cu coteț** avea o dublă utilitate: depozit pentru porumb și, dedesubt, cotețul de creștere a porcilor (goger).

6. **Cotețul** adăpostea cloșca în timpul clocirii ouălor și apoi puii mici.

7. Coteț pentru câine.

8. **Bucătăria** avea structură monocelulară. Soba cu plită împărțea odaia în două, iar în spatele ei se afla un etac, în care se amplasa, de obicei, un pat îngust din nuiele. În sezonul călduros, viața ocupanților gospodăriei se desfășura, de obicei, în această bucătărie.

Ansamblu de locuit din zona Măstăcani-Oancea-Paşcani

Ansamblul este compus dintr-o casă specifică satului Pașcani (azi Vlădești), comuna Cavadinești (1) și una specifică comunei Măstăcani (2), precum și anexele acestora, specifice comunei Oancea: chivniță (3), ghețarie (4), gogineață (5), coștoreață (6).

Casele erau construite pe structură de rezistență din pari, grinzi și căpriori din lemn, iar pereții erau întăriți cu nuiele care se lutuiau pe dinăuntru sau dinafară. Acoperișurile se făceau din cel mai răspândit material izolator: stuful.

1. Casa din Pașcani (Vlădești)

Este o locuință bicelulară alcătuită din tindă și odaie.

Locuința are sobă oarbă cu vatră, hoarnă și cuptor. Vatra sobei se află în tindă, unde se gătea. În anotimpul friguros, jarul din vatră se muta spre gura sobei oarbe din cameră, aflată în stânga vetrei principale. Odaia era adăpostul comun al tuturor membrilor familiei și, totodată, atelier pentru prelucrarea fibrelor textile pentru țesut. În afară de gătit, tinda era locul în care bărbații, în anotimpul rece, confecționau și reparau sculele și uneltele casnice, precum și pe cele agricole sau de pescuit.

2. Casa din Măstăcani

Este o locuință bicelulară, cu vatra în tindă. Specificul acestei case este lipsa tavanului de deasupra tindei; în podul dedeasupra odăii se puteau depozita grâne, obiecte sau materiale, iar accesul se făcea din tindă, cu scara. Tinda și odaia aveau rol de bucătărie și spațiu de lucru ori locuit.

3.Chivnița din Oancea: săpată în pământ, cu structură monocelulară dreptunghiulară, destinată păstrării la rece a produselor alimentare.

4. Ghețaria din Oancea: săpată în pământ, destinată păstrării la rece a peștelui. În ghețarie se depozitau încă din timpul sezonului rece bucăți mari de gheață tăiată din bălți, depozitate cu straturi succesive de paie, în așa fel încât peștele să poată fi păstrat o anumită perioadă de timp, până la comercializare sau preparare.

5. Gogineața: adăpost temporar pentru păsări.

6. Coștreața: adăpostul păsărilor de curte.

Centrul Cultural „Dunărea de Jos”

Înființat la 1 ianuarie 2000, Centrul Cultural „Dunărea de Jos” era rezultatul comasării Centrului Cultural Județean Galați cu Școala de Arte Galați și Centrul Județean de Conservare și Valorificare a Tradiției și Creației Populare Galați.

Apărea astfel în peisajul cultural gălățean (n.n- pe care l-am prezentat succint anterior) o instituție nouă, având ca temei legal Hotărârea nr.295 din 24 decembrie 1999 a Consiliului Județului Galați care la articolul 1 stipula:

„Începând cu data de 1 ianuarie 2000 se comasează Centrul Cultural Județean Galați cu Școala de Arte Galați și Centrul Județean de Conservare și Valorificare a Tradiției și Creației Populare Galați în Centrul Cultural „Dunărea de Jos” Galați, cu sediul în municipiul Galați, strada Tecuci, bloc V3 și strada Domnească nr.61, instituție publică de interes județean cu personalitate juridică, sub autoritatea Consiliului Județului Galați.”³³

Tot în cadrul aceleiași hotărâri de Consiliu Județean erau stabilite și principalele activități ale noii instituții, care erau: „organizarea activităților de promovare a cunoașterii valorii culturii și artei naționale și universale de dezvoltare și afirmare a responsabilităților creatoare ale populației județului Galați în domeniile cultural artistice, recreativ distractive; organizarea în mod permanent de expoziții de artă plastică, expoziții itinerante, expoziții aniversare, colecții, întâlniri de toate genurile cu oameni de cultură și artă, scriitori, cenacluri, cercuri de studii, cursuri de cultură generală, servicii de cinematecă și de spectacole video, festivaluri, studii metodice ale artei de amatori, cluburi de animație culturală și alte activități de petrecere a timpului liber; cercetarea, conservarea și promovarea tradiției și creației populare românești și ale etniilor aflate pe teritoriul

³³ Hotărârea nr 295 din 24 decembrie 1999 a Consiliului Județului Galați, art.1

județului Galați; organizarea de cursuri teoretice și practice necesare formării deprinderilor artistice pentru mișcarea artistică de amatori; promovarea actului de cultură prin acțiuni organizate pe domeniile de activitate specifice, inclusiv prin ansamblul folcloric propriu denumit „Doina Covurluiului”; promovează în mod permanent relațiile de cooperare cu Inspectoratul pentru Cultură al Județului Galați și cu instituțiile de cultură și artă care ființează în județul Galați”.³⁴

Deși hotărârea arăta că noua instituție va avea două sedii: cel de la parterul blocului V3, din zona Pieței Centrale, pe strada Tecuci și cel de pe strada Domnească nr 61, cel funcțional și principal va fi cel din urmă.

Acesta este o clădire de patrimoniu, monument istoric ce se găsește la poziția 118, cod GL-II-m-B-03020 în lista monumentelor istorice ale Galațiului.”

Construită pe la 1880 de negustorul Gheorghe Gheorghiadis, era una dintre cele mai frumoase clădiri din urbea noastră pentru acele timpuri, lucru firesc dacă ținem cont că Gheorghiadis era unul dintre oamenii potenți financiar ai orașului „Moise N.Pacu menționa că negustorul grec G.Georgiades deținea o fabrică de vax (vacs) și cerneală în orașul Galați. Această fabrică este atestată documentar în anul 1887 când este eliberată autorizația lui G.Gheorghiadis pentru a fabrica vax și cerneală. În anul 1887 a primit la Expoziția Cooperatorilor de la Craiova, medalia de argint pentru fabricarea vaxului și medalia de bronz pentru fabricarea cernelii.”³⁵

Urmașii săi, în contextul mării crize economice din perioada anilor 1929-1933, au ipotecat imobilul concomitent la mai multe bănci și ajungând în imposibilitate de plată, acesta a fost scos la licitație pe 17 martie 1934. Câștigătorul licitației a fost Comitetul Liceului de fete „Mihail Kogălnceanu” care va transforma clădirea în internat.

După război, în perioada regimului comunist imobilul a fost naționalizat și a trecut în domeniul privat al statului, fiind sediu și internat al Școlii Profesionale „Cristea Nicolae” și, ulterior, sediul Școlii Populare de Arte, al Centrului Județean de Conservare și Valorificare a Tradiției și Creației Populare Galați și al Filialei Locale Radeș.

Datorită faptului că această clădire va intra, din anul 2003, în vaste operații de consolidare și modernizare, Centrul Cultural „Dunărea de Jos” va mai primi în patrimoniu o clădire ce îi va servi ca sediu provizoriu în perioada 2003-2005. Este vorba despre imobilul din str. Domnească nr 91, unde actualmente funcționează Centrul Multicultural „Dunărea de Jos”.

³⁴Idem,art 2

³⁵Idem.

Ca o trasatură definitorie „în activitatea sa, Centrul Cultural „Dunărea de Jos” Galați se conduce după următoarele principii:

1. deplina libertate a spiritului creator;
2. autonomia actului cultural;
3. neangajarea politică;
4. autonomia instituției în exercitarea competențelor și atribuțiilor proprii în raport cu autoritățile locale și centrale;
5. dreptul și datoria instituției ca în cadrul stabilit prin prezentul regulament, să-și profileze activitatea în funcție de specificul etnic și socio-cultural al locului;
6. primordialitatea valorii și șanse egale la cultură.”

Acțiunile Centrului Cultural Dunărea de Jos sunt implementate de un colectiv de specialiști grupați în următoarele servicii: Serviciul Financiar – Contabilitate, Administrativ, Serviciul Marketing, Editură, Studio Înregistrări Audio, Sonorizare, Serviciul Cercetare Valorificare Conservare a Tradiției Populare, Școala de Arte, Ansamblul Folcloric „Doina Covurluiului” și Fanfara „Valurile Dunării”.

De-a lungul timpului au mai funcționat în cadrul Centrului Cultural „Dunărea de Jos” Corala de copii „Allegria” și Corala „Andreiana Juventus”, alături de un Ansamblu Folcloric pentru copii „Doinița Covurluiului”.

Serviciul Cercetare Valorificare Conservare a Tradiției Populare

Este axul central al Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, unul dintre elementele ce au stat la baza întemeierii acestei instituții în calitatea sa de continuator al vechiului Centru Județean de Conservarea și Valorificare a Tradiției și Creației Populare din Galați.

Așa cum îi arată și denumirea, derulează activități de cercetare atât etnografică cât și etnofolclorică având ca scop promovarea și valorificarea tradiției și creației populare autohtone și a minorităților naționale din zona de sud a Moldovei.

Derulează, de asemenea, și activități de editor, realizând monografiile, de exemplu, ale comunelor Pechea, Piscu, Tulucești, Vânători), „publică lucrări și cărți de specialitate în domeniul de desfășurare a activității, organizează și realizează spectacole și festivaluri de profil, cenacluri și întâlniri cu oameni de specialitate din domenii complementare: sociologie, istorie, antropologie, biologie dar și cu oameni de cultură și artă, expoziții de artă vizuală, organizează cursuri teoretice și practice necesare formării deprinderilor artistice, desfășoară târguri ale meșterilor populari și colaborează îndeaproape cu instituții de învățământ.”

Sub aspectul publicațiilor menționăm alături de monografiile mai sus amintite, lucrările de specialitate „Mărturii ale Trecutului”, „Obiceiuri de iarnă la Dunărea de Jos”. „Ca peștele prin apă”, lucrare cu un caracter inedit în peisajul editorial gălățean, s-a bucurat de o largă apreciere din partea publicului cititor, fiind o veritabilă culegere de rețete tradiționale pescărești din Lunca joasă a Prutului Inferior apărută în cadrul proiectului cu același nume finanțat prin Programul Operațional pentru Pescuit 2007-2013, Măsura 5 – Îmbunătățirea capacității factorului uman de a suține dezvoltarea durabilă a zonei, Operațiunea 5.3 – Activități de promovare și conștientizare a specificului pescăresc local și îmbunătățire a imaginii produselor pescărești.

De asemenea, referenții secției realizează expoziții tematice cum ar fi cea consacrată costumului popular la Dunărea de Jos sau expozițiile „Ștergarul moldovenesc, între simbol și utilitate” și „Drumul cânepii”, realizată în cadrul evenimentului „Noaptea Muzeelor”.

Tot în panoplia manifestărilor implementate de Serviciul de Cercetare Valorificare și Conservare a Tradiției Populare se înscriu și Festivalul – concurs de muzică populară pentru copii și tineri interpreți „Perla Dunării” realizat în colaborare cu Școala de Arte, Festivalul „La Dunăre, de Sânziene”, Festivalul de Datini și Obiceiuri de Crăciun și Anul Nou „Tudor Pamfile”, care a ajuns la a XXX – a ediție, un Târg al Meșterilor Popolari cu două ediții de vară și de iarnă, o Tabără de troițe în Pădurea Gârboavele, alături de participarea la serbările câmpenești: „Sărbătoarea Salcâmului”, organizată în orașul Berești și „Sărbătoarea Bujorului”, organizată în comuna Băneasa, sat Roșcani, din județul Galați.

Serviciul are, de asemenea, în administrarea sa, Muzeul Satului „Petru Caraman” și „Muzeul zonei pescărești” din județul Galați situate în cadrul natural al Padurii Gârboavele, la aproximativ 20 de km de municipiul Galați.

Facem precizarea că în cadrul Programului „Valori ale Culturii Populare din Județul Galați”, în fiecare an, pe 24 iunie, Serviciul de Cercetare Valorificare și Conservare a Tradiției Populare organizează „Festivalul iei la Dunărea de Jos – Poveștile”, eveniment ce urmărește reconstituirea vieții satului tradițional prin șezători, demonstrații meșteșugărești, expoziții de pictură și de obiecte tradiționale, „Târgul Meșterilor Popolari”, spectacole folclorice încununate de concursul „Cea mai frumoasă ie”³⁶

Serviciul Marketing, Editură, Studio Înregistrări Audio, Sonorizare

³⁶ Ibidem, p. 30

Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos” a fost înființată în anul 2002, reușind destul de repede, datorită activității editoriale impresionante desfășurate, să obțină acreditarea Bibliotecii Naționale a României, fiind inclusă în lista editurilor recunoscute la nivel național.

Revenind la activitatea editorială mai sus amintită, aceasta are în componența ei 100 de titluri de literatură, albume de artă, antologii, cărți de specialitate, dintre care amintesc pe cele mai reprezentative: „O Antologie a Literaturii Gălățene” (poezie, proză, eseu, umor); „Artiști gălățeni interbelici”, autor Corneliu Stoica, „Galațiul, așa cum mi-l amintesc” (nouă volume), autor Săndel Dumitru; „Omagiul lui Mihai Eminescu la 170 de ani de la naștere”; „Galați – biografie spirituală”, autor Ioan Brezeanu; „Almanahul Revistei Dunărea de Jos; „Viața lui Costache Negri”; „Poeți la castel” – antologie de poezie contemporană; „Opt încercări de a te naște singur” (antologie); „Cronici optimiste”, autor Ghiță Nazare; „Arta gălățeană feminină”, autor Corneliu Stoica; „Dialoguri V”, autor Ghiță Nazare; „Semicentenar Școala de Arte”; „Cahul, istorie și tradiție”; „Plante de leac și de alean”; „Mărturii ale trecutului”.

Prin proiectul Cartesențe, derulat între anii 2009-2012, au fost promovați scriitori gălățeni contemporani în câteva cărți-miniaturi realizate în colaborare cu artiști plastici gălățeni.

De asemenea, periodicul Dunărea de Jos, ajuns la numărul 247, este realizat tot de Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, reflectând activitatea instituției și oferind o veritabilă șansă debutului tinerilor artiști gălățeni dar și din Euroregiunea Dunării de Jos (Moldova și Ucraina).

Totodată, editura a implementat acțiuni și proiecte dintre care amintim:

- ✚ **Galați, orașul scrie, orașul citește** – evidențiază figurile marcante gălățene din secolele XIX-XX. S-au realizat peste 50 de cărți poștale consacrate personalităților: Aristide Serfioti, Jean Bart, Iosif Ivanovici, Costache Negri, Hortensia Papadat-Bengescu, Constant Tonegaru, Ioan Brezeanu, Petru Caraman, Camil Ressu, Nae Leonard, Valentin Gheorghiu, Nina Cassian, Iordan Chimet, Crișan V. Mușețeanu;
- ✚ **Domnească 61 Poezie** - proiect derulat anual, pe 21 martie, cu ocazia Zilei Mondiale a Poeziei. Se bucură de participarea scriitorilor români și străini care lecturează în public fragmente din creații proprii sau ale altor contemporani;
- ✚ **Poezia – port la Dunăre** - festival internațional de literatură derulat în perioada 2016-2019, cu prezența a aproximativ 25 de scriitori străini din Republica Moldova, Austria, Croația, Cehia, Germania, Finlanda, Olanda și Muntenegru;

- ✚ **Premiile Revistei Dunărea de Jos** - acordate anual artiștilor și scriitorilor care s-au evindețiat în spațiul cultural gălățean, colaboratorilor Revistei Dunărea de Jos și partenerilor Centrului Cultural „Dunărea de Jos”.

Biroul Marketing Cultural realizează, prin referenții săi, studii de piață, identifică potențiali colaboratori, realizează materialele grafice și imprimate ale instituției (afișe, bannere, invitații) și asigură suportul logistic la toate evenimentele culturale organizate instituție.

Studioul de Înregistrări Audio și Sonorizare asigură sonorizarea la toate acțiunile organizate de Centrul Cultural „Dunărea de Jos” și realizează negative și imprimări pentru cursanții secției Școala de Arte, desfășurându-și activitatea într-un modern studio audio.

Școala de Arte

„Noi avem misiunea de a pătrunde în intimitatea ardentă a faptului real, extrăgând din el parte esențială a existenței sale.”

Vasile Onuț (1968-1972), primul director al Școlii de Arte

Această secție este a doua „piatră de temelie” (n.n. – alături de Serviciul Cercetare Valorificare Conservare a Traditiei Populare) ce a contribuit la înființarea Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, fiind succesoarea vechii Școli de Arte înființată în 1968 la Galați, urmărindu-se prin apariția ei promovarea în acest spațiu a artei și valorilor culturale muzicale.

În prezent, școala „funcționează cu 16 catedre pe următoarele specializări: pian, canto – muzică ușoară, canto – muzică populară, dans popular, chitară, percuție, vioară, chitară – bas, acordeon, orgă, teorie și solfegii, grafică, pictură, actorie, artă fotografică și balet.”

Cursurile acestor specializări durează între 2 și 5 ani, în funcție de domeniul artistic ales, finalizându-se cu un examen, în urma căruia cursantul obține o diplomă de absolvent recunoscută de Ministerul Muncii Familiei și Protecției Sociale și Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, având posibilitatea de a se angaja în instituții culturale.

Pe lângă activitatea pedagogică vocațională, profesorii Școlii de Arte realizează, în spiritul educației permanente, o serie de festivaluri de anvergură și impact în rândul publicului avizat, după cum urmează:

- ✚ **Festivalul Internațional de Muzică ușoară Ceata lui Pițigoi** – manifestare de referință pentru zona de sud a Moldovei, ajunsă la a XVII- a ediție, ce se bucură de participarea a

aproximativ 100 de artiști alături de prezența de-a lungul timpului a unor personalități marcante ale muzicii ușoare românești: Florin Ristei, Marius Țeicu, Silvia Dumitrescu, Oana Sârbu, Virgil Popescu, Horia Moculescu, Cornel Fugaru, Nicu Patoiu, Mihai Alexandru.

✚ **Festivalul Național *Feeria Dansului***, desfășurat în fiecare an, pe 29 aprilie, cu ocazia Zilei Mondiale a Dansului, se bucură de participarea cursanților școlilor de arte și ai cluburilor de dans din toată țara;

✚ **Concursul Național de pictură *Nicolae Mantu*** consacrat personalității artistului plastic gălățean care îi poartă numele aduce pe simeze lucrări ale elevilor școlilor de arte din toată țara;

✚ **Concursul Național de Interpretare *Pianul Fermecat*** se adresează tinerilor interpreți cu vârste cuprinse între 5-16 ani, cursanți ai școlilor de arte și ai liceelor vocaționale din țară;

✚ **Festivalul – concurs euroregional de interpretare vocală și instrumentală *Perla Dunării*** este o manifestare ce urmărește promovarea și conservarea folclorului muzical și a costumului popular românesc din spațiul danubiano-pontic;

Ansamblul Folcloric „Doina Covurluiului”

A fost prima secție nouă a Centrului Cultural „Dunărea de Jos” din Galați, înființată în septembrie 2001, reprezentând unul dintre proiectele Consiliului Județean Galați de care acesta este foarte mândru.

Având în componența sa o orchestră, dansatori și interpreți vocali, Ansamblul Folcloric „Doina Covurluiului” încearcă să conserve și să promoveze în plan local, regional, național și internațional folclorul muzical coregrafic specific zonei de sud a Moldovei, printr-un repertoriu bogat și divers de cântece și dansuri tradiționale.

De-a lungul celor două decenii de existență, ansamblul s-a distins ca fiind grupul folcloric fanion și una dintre formațiile reprezentative românești de profil, fiind răsplătit cu numeroase premii în cadrul festivalurilor de folclor naționale și internaționale, între care amintim:

- ✓ Premiul II, Festivalul Internațional al Țărilor Dunărene de la Tulcea, 2003;
- ✓ Trofeul Festivalului, Festivalul Internațional „Hora Mare” de la Rezina din Republica Moldova, 2004;
- ✓ Trofeul Festivalului, Festivalul Internațional de folclor de la Izmir – Turcia, 2005;
- ✓ Trofeul Festivalului Internațional de Folclor „Doina Covurluiului”, 2006;
- ✓ Trofeul Festivalului „Ion Macrea” din Sibiu, 2009 și 2010.

Prin turneele efectuate în diferite țări : Republica Moldova, Ucraina, Slovenia, Turcia și Franța, Ansamblul Folcloric *Doina Covurluiului* s-a evidențiat prin folclorul autentic reprezentat de cântecele și jocurile tradiționale românești.

Repertoriul ansamblului conține cântece și dansuri autentice, din întreg spațiul folcloric românesc: Moldova, Muntenia, Oltenia, Ardeal, Maramureș, Oaș, Bucovina și Dobrogea.

Profesionalismul artiștilor este demonstrat de prezența în emisiuni de largă audiență la posturile de televiziune naționale, TVR, PRO TV, TVRM, Favorit TV, Etno TV.

Valoarea ansamblului s-a remarcat și prin seria de concerte susținute în compania unor artiști consacrați ai folclorului muzical românesc: Maria Ciobanu, Sofia Vicoveanca, Mioara Velicu, Margareta Clipa, Elisabeta Turcu, Laura Lavric, Constantin Enceanu, Liviu Vasilică și Gheorghe Turda.

Cea mai importantă manifestare organizată de Ansamblul folcloric „Doina Covurluiului” este Festivalul Internațional de Folclor care îi poartă numele și care, în 2022, a ajuns la a XVII-a ediție. Facem precizarea că la edițiile anterioare au participat formațiuni artistice de profil din Europa, Asia, Africa, America de Nord și America de Sud.

De asemenea, ansamblul este prezent la toate manifestările organizate de Consiliul Județului Galați (serbări câmpenești, Zilele Galațiului, Ziua Marinei, Ziua Unirii Principatelor Române, Ziua Națională a României, etc).

Fanfara „Valurile Dunării”

Urmărind valorificarea tradiției noastre în domeniul muzicii de promenadă, menționată în documente odată cu anul 1832, când este înființată prima fanfară militară, în cadrul *Regimentului 11 Siret*, ce va fi condusă de celebrul Iosif Ivanovici, autorul al nu mai puțin celebrului vals „Valurile Dunării”, ia ființă în anul 2002 Fanfara „Valurile Dunării”.

Fanfara are în componența sa profesioniști care au activat în rândul garnizoanelor militare din județ și din țară, fiind o prezență necesară și constantă la toate evenimentele și aniversările locale, naționale și internaționale unde susține, pe lângă ceremonialul oficial și concerte de muzică de promenadă și divertisment, abordând un repertoriu divers din creația națională și universală.

În acest sens, Fanfara *Valurile Dunării* participă la activități ceremoniale și aniversări precum Boboteaza, Ziua Unirii, Târgul de Florii, Ziua Europei, Ziua Drapelului, Ziua Imnului, Ziua Pompierilor, Ziua Vârstnicilor, Ziua Armatei, Ziua Națională a României, Ziua Eroilor Revoluției Române din decembrie 1989.

Demn de remarcat este faptul că, în fiecare an, în perioada octombrie-mai, în cadrul Programului filantropic „Clepsidra”, Fanfara „Valurile Dunării” susține programe de muzică de promenadă la căminele pentru persoane vârstnice.

Dar, cea mai importantă manifestare organizată de fanfară rămâne ca și în cazul Ansamblului Folcloric „Doina Covurluiului”, Festivalul Internațional de Fanfare „Iosif Ivanovici”, ajuns la a XVI-a ediție, festival ce reunește formații muzicale fanion, de înaltă ținută artistică, atât din țara noastră cât și din țări din imediata apropiere: Republica Moldova sau Turcia, care prin prestația lor artistică aduc o veritabilă dovadă de respect memoriei celebrului compozitor român care dă numele festivalului.

Demn de menționat, acțiunile realizate de Centrul Cultural „Dunărea de Jos” au vizat 158 de activități culturale după cum urmează :

10 festivaluri și concursuri zonale, naționale și internaționale, între care amintim:

- ✚ Concursul Național de Pictură „Nicolae Mantu”,
- ✚ Concursul Național de Interpretare „Pianul Fermecat”,
- ✚ Festivalul Internațional de Muzică Populară ”Perla Dunării”,
- ✚ Festivalul Internațional de Muzică Ușoară pentru Copii „Ceata lui Pițigoi”,
- ✚ Festivalul Porturilor Culturale: „Poezia-Port la Dunăre”,
- ✚ Festivalul Internațional de Fanfare „Iosif Ivanovici ”,
- ✚ Festivalul Internațional de Folclor „Doina Covurluiului”,
- ✚ Festivalul Scrumbiei,
- ✚ Târgul Meșterilor Populari,
- ✚ Festivalul de Datini și Obiceiuri de Crăciun și Anul Nou „Tudor Pamfile”;

73 de spectacole și concerte de muzică ușoară, populară și de promenadă, 11 șezători; 21 de apariții editoriale din care:

- ✚ 12 numere lunare ale periodicului instituției-revista „Dunărea de Jos”,
- ✚ culegere „Obiceiuri de Primăvară” ,
- ✚ „Jurnal la Dunăre”- autor Gh.Tofan,
- ✚ album „Sterică Bădălan”, autor Corneliu Stoica,
- ✚ „Cetățeni de Onoare, Județul Galați”,
- ✚ Monografia comunei Ivești ,
- ✚ „Jurnal de Cultură”, autor Gh.Tofan,

- ✚ broșura „Repere Horincene”,
- ✚ „Antologie de Epigrame”.

11 campanii de cercetare etnografică în județul Galați și în spațiul Euroregiunii „Dunărea de Jos” (Republica Moldova și Ucraina);

12 expoziții etnografice, de pictură și artă foto;

20 de seminarii, colocvii zonale și naționale și simpozioane.

Concluzii

Prin prezentarea climatului cultural gălățean, am urmărit evidențierea vieții culturale locale atât de bogată prin prisma personalităților care au activat în zonă dar și prin multitudinea instituțiilor existente care acoperă orice aspect cultural-educativ.

Transpare printre rânduri complexitatea și eferescența fenomenului cultural gălățean care se înscrie la loc de frunte în circuitul cultural național și european.

Rămâne obligația noastră, a tuturor, de a asigura dezvoltarea în continuare a unui climat armonios care să răspundă cerințelor societății contemporane integrată în „aquis-ul” comunitar european, în așa fel încât moștenirea înaintașilor să fie respectată și valorificată corespunzător.

THE PAST HAS A NEW FUTURE

Cross-border cooperation for capitalizing on the cultural heritage of Galați, Romania and Hincesti, Republic of Moldova

1HARD/2.1/25

Cultural and Historical Heritage in Galați

Joint Operational Programme Romania-Republic of Moldova 2014-2020

TABLE OF CONTENT

1. Argumentum

- **Galati - interference zone,**

is of interest due to the age and variety of historical and cultural heritage;

2. Historical heritage

- from **Prehistory** (Neolithic era) passing through Antiquity (the Roman military camp and civil settlement - vicus from Tirighina-Barbosi), the first paleo-Christian testimonies in Romania - nave crucifixes, the tomb of Innocents, following the **Middle Ages** - Precista-Dii Church, Turkish Inn, the **Modern Era** with the status of Porto-Franco, consulates, the European Commission of the Danube and the **Contemporary Period** with its role in the Great War - the battle of Tirighina, monuments, etc.;

3. Cultural Heritage

- **Churches** - Diocese of "Dunărea de Jos";

- **Schools** - commercial, boarding schools, academies, university;

- **Theatres** - early 19th Century;

- **Museums** - unique Visual Arts and Spirituality;

4. Conclusions

Argumentum

The border space is par excellence an interference area, where the flow of ideas, commercial exchanges, and adoption of par excellence extra-zonal models is more intense than in areas established in clear geographical, cultural, political, or economic parameters.

It is also the case of the area of Galati County, better said of the land of Covurlui, a „**crossroad**” of Moldova with Muntenia and Dobrogea, positioned in the eastern part of Romania, between **45'25°** and **46'10°** North latitude and **27'20°** and **28'10°** East longitude.

The boundaries of Galati County, mostly natural, include an area of **4466,3 km²**, which represents **1.9%** of the country's area.

At first sight, the Galati cultural space presents itself as a fascinating mixture of urban and rural, romanticism and traditionalism, liberalism and pragmatism, mystery and everyday reality, all felt by local people, natives but also foreigners in an interference economic and cultural area.

The specificity of the place has been influenced over time by a series of factors that have had a **negative** impact, among which we mention:

- Ottoman rule (our ref. - until 1829) which had a negative effect through looting raids and taxes imposed on natives;

- military operations during the two World Wars (our ref, 1916 - 1918 and 1941 - 1944); and others that had a **positive** influence at the time, such as:

- integration into the "Orbis Romanus" with the economic and cultural benefits;

- the conquest of Chilia and the White Fortress (July - August 1484) by Sultan Baiazid II made Galati the only free port of the principality of Moldavia;

- the establishment of the **Porto-Franco regime**, through the efforts of ruler Mihail Sturdza, starting on **June 1, 1837**;

- the reforms of Alexandru Ioan Cuza (1859 - 1866) etc.

The economic development of the the area favoured the presence of foreign capital, French, English, Dutch or German, and the mindset of the Western zone. This led to the emergence of modern European-specific institutions in the fields of diplomacy, economics, fashion, culture and architecture. The city becomes a cosmopolitan one, even if it still retains its "fiercely of merchants" character.

Its importance increases with the presence in the area of prestigious international bodies, such as the European Commission of the Danube which "began its activity on November 4, 1856, establishing its headquarters in Galati and, by a succession of treaties, agreements, arrangements and conventions operated until the Belgrade Conference in August 1948."³⁷

Something gratifying and worthy is the fact that, from the beginning of the 19th century, the city of Galati will have a remarkable, heterogeneous intellectual elite, having among its ranks teachers, physicians, lawyers, and engineers, who, especially important for the society of that time, had completed their education abroad, usually in France, but also in Vienna in the Habsburg Empire or Berlin and had taken on a part of the Western mindset.

This elite will evolve together with the society to which it belonged, and after 1900, it will also increase thanks to the economic development of the city, the previously mentioned development, contributing decisively to the establishment and support of some cultural institutions, organizing high-performance activities appraised by the entire Romanian society

The "stories" that we will briefly present in the following pages "will promote the cultural and historical heritage of the old Danube port that foreign writers called the **Venice and Amsterdam of the Black Sea, the only international port of the Danube**"³⁸

³⁷Stanciu, Stefan, Romania, and the European Danube Commission. Diplomacy, Sovereignty, International Cooperation, PAX AURORA MUNDI PublishingHouse, Galati, 2002, p. 10.

³⁸Bodea, Valentin, Historical monuments and personalities from the city of Galati, SINTEZE Publishing House, Galati, 2015, p. 225

Historical heritage

1. Prehistory

The history of these places is lost in the mists of time, at the level of prehistory, with beginnings in the paleolithic, continued in the area of the Starcevo - Cris Neolithic culture (approx. 6500 - 4500 BC), Neolithic called the "Old European Civilization" by the well-known researcher Marija Gimbutas.

Considered by some specialists to be a real "revolution", the neolithic (or ref. - new stone age) would be characterized in general terms by a slow evolution of quantitative accumulations of the human community and by a relatively stable way of life. These aspects were highlighted by the extensive archaeological research campaigns undertaken in the southern region of Moldova, on the current territory of Galati County, which were completed by many documentary - scientific testimonies regarding the discovery of many ancient and Eneolithic human settlements "located on the lower terrace of the Brates lake and the two Catusa and Malina ponds, from the surroundings of Galati."³⁹ Throughout the evolution, numerous Neolithic cultures appeared in well-established geographical areas, which essentially contributed to the development of ancient human society. Our reference area is the component of the area of the Starcevo - Cris Neolithic culture (approx. 6500 - 4500 BC) which goes from the Serbian Banat to the left of the Prut.

Later, the Arius - Cucuteni - Tripoje complex (approx. 4500 - 3500 BC) will expand here, which goes from Eastern Transylvania to the Dnieper Valley, found in the Southern part of Moldova through the Stoicani - Aldeni cultural feature (approx. 3800 - 3500 BC) and the Cucuteni A culture (approx. 3500-3300 BC), **considered to be unique in Europe** by Marija Gimbutas, for its quality ceramics, **similarities found only in China!**

A transition period follows (the Eneolithic) which ensures the transition from the Neolithic to the Bronze Age, characterized by the end of the "Old European Civilization", as Marija Gimbutas calls the Neolithic, due to the invasion of the Indo-Europeans (our ref. - migratory populations of cattle breeders and warriors) in the Carpathian - Danube area.

The Indo-Europeanization of South-Eastern Europe was essentially a linguistic phenomenon that led to the crystallization of the Indo-European linguistic group of the Thracians on the current territory of our country.

³⁹Costel Ilie, Mircea Nicu, Archaeological sites and points from Galati county, in Danubius, no.XX, 2002, p. 5

Regarding them, Alexandru Boldur certifies that "the Indo-Europeans settled in the valleys of Europe, in the area of the Rhine and the Caspian Sea. The primitive homeland of the Thracians lay in the crown of the Carpathian Mountains and to the North and East of these mountains and has existed since 3000 - 2500 BC, as well as in the years 1000 - 800 BC.

During this entire period, we consider that we can talk about "The Great Thrace."⁴⁰

Tribes of cattle breeders and farmers, the Thracians also ensured a strong development of bronze metallurgy ascertained by the deposits of sickles, celts (our ref - axes), and bronze spears from Sendreni, Sivita, Balabanesti, Rogojeni, Siganesti.

From an archaeological point of view, all these achievements are included in the area of the Noua culture, which includes the territory of Moldavia and the Transylvanian Plateau (approx. 14th century - 12th century BC).

The founders of this culture, populations of farmers and shepherds, moving periodically from one place to another in search of pastures, laid the foundations of pendular pastoralism in this part of South-Eastern Europe. At the end of this period, we find mentions of groups of the Thracian population, the Missians or the Moesi and the Phrygians - as allies of the Trojans in the great conflagration that was reproduced in Homer's "Iliad", of the 13th century BC.

⁴⁰Alexandru Boldur, History of Bessarabia. Contribution to the study of Romanian History. vol I, "The Old Ages", Dreptatea Publishing House, Chisinau, 1937, p. 7

2. Antiquity

Ancient cradle of civilization, located at the crossroads of old trade routes, as well as at the confluence of the great waters, between the Danube, Siret, Prut, and Lake Brates, the territory of Galati County will experience extensive economic and socio-cultural development, starting from the 13th century BC, period generically known as the Iron Age consisting of the **Halstatt** period (our ref - first iron age) and the **La Tene** period (the second iron age).

The oldest records regarding the ancient civilization East of the Carpathians can be found in the Slavic - Romanian Chronicles, from the 15th - 16th centuries, "so that the things that happened in the past times and dominions and have reached us are not buried in the grave of oblivion."⁴¹

Later, the Moldavian chroniclers Grigore Ureche, Miron Costin, Nicolae Costin, and Dimitrie Cantemir will try to present some aspects of Romanianness, to know the origin of Romanians.

"The town of Galati developed from an old Dacian settlement existing at the ford of the Danube in the 6th-5th centuries BC. During the preparation of the two wars against the Dacians, 101 - 102 and 105 - 106, it will know the influence of Roman civilization, being dependent, probably on the Roman military camp at Barbosi (in the western part of the city, on the promontory of Tirighina), the penetration area of Christianity in Moldova. Here, in 1979, the grave of the Christian Innocens, a Dacian who Romanised his name, was discovered."⁴²

The research of archaeologists S. Sanie, I. T. Dragomir, R. Vulpe showed that "the region between the Siret, the Danube and the Black Sea, the Prut River and the Tulucesti - Serbesti Valley, was part, in whole or in part, of the Roman Empire during the 1st - 3rd centuries AD."⁴³

The Roman authority over the south of Moldavia was felt since the interventions of Tiberius Plautius Silvanus Aelianus, the governor of Moesia in 57 - 67 AD, at the north of the Dunarea de Jos and the Black Sea, thus, the mentioned region became a safe zone for the southern territories of the Roman Empire, "at that time, the ancient Milesian colony of Tyras also came under the protection of Rome, as shown by the change of era and the use of the Roman

⁴¹The Slavic - Romanian Chronicles from the XV-XVI, published by Ioan Bogdan (revised and completed edition by P.P. Panaitescu), Bucharest, 1959, p. 9

⁴²Paltanea, Paul, Galati, City of Lindens, PAPER PRINT Publishing House, Galati, 2010, p. 2

⁴³Zugravu, Nelu, History of North-Danube Romanity (2nd - 8th centuries), Contributions to the Ethnogenesis of the Romanians, Iasi, European History and Civilization Centre, 1994, p. 115

instead of the Ionian calendar from 65 AD, as well as the numerous coins beginning with the reign of Domitian .”⁴⁴

That policy was determined by the movements in the north areas north of the Danube mouths and the Black Sea by the advance of the Sarmatians - Iazigi to the west, which endangered the Danube possessions of the Roman state. Southern Moldavia was certainly incorporated into the province of Moesia Inferior only after Trajan's military actions in the first Dacian - Roman war (101 - 102).

After the events at the beginning of Hadrian's reign, this status will be preserved only by the area south of the Tulucesti - Serbesti rampart and the bridge ends to the left of the Danube Mouths, where archaeological and epigraphic discoveries ascertain the presence of the Romans.

Under military terms, several units were stationed in that region at certain times.

Thus, in **Barbosi**, detachments from **Legio V Macedonica** (between 106 - 168) and **Legio I Italica** (between 168 - 275) are mentioned, as well as **Cohors II Mattiacorum** and **Classis Flavia Moesica**, which had one of its bases here (2nd – 3rd centuries). These units had an important role in the activation of Roman life in the area, all the more so since, as shown by the archaeological discoveries from Barbosi, civil settlements developed around some military camps, where the presence of the Getic - Dacian element is certified by numerous traces.

Economically, the southern part of Moldova has a special place. As can be seen from the archaeological discoveries, an important trade route passed here, coming from Central Asia and Crimea, passing through Tyras and Barbosi, heading towards Dacia through the Bretcu pass and, from here, through the lands of the free Dacians in the west and north - the west of the province towards Pannonia and the western provinces of the Roman Empire. The ethnic-demographic character was quite composite. First of all, the local Getic - Dacian element stands out, ascertained by the remains of settlements, houses, and ceramic fragments of the purest autochthonous tradition.

At the same time, various Roman products are found in all forms of local's habitat, which is a very significant indicator of the progress of economic Romanization.

The Roman character of the spiritual life in some settlements in the Roman south of Moldova is proven, first of all, by the Latin language.

This is supported by the inscriptions discovered at Barbosi: 14 Latin epigraphs, numerous tiles, shingles, and bricks stamped with Latin letters. In other news, from a religious point of view,

⁴⁴Idem, p.115

some of the inhabitants of the reference area had integrated themselves into the Roman spiritual universe.

The discoveries from Barbosi are the most spectacular in this respect: numerous inscriptions and cultural monuments ascertain the worship of Roman and Greek-Hellenistic divinities: Bacchus - Dionysos, Eros, Fortuna, Hercules, Venus, Hygia, Aesculap. More recent discoveries have also documented the penetration of the first elements of Christianity as certified by: "a nacre crucifix, a nacre pendant cross which is for sure Christian (first half of the 3rd century), two ceramic fragments that could contain inscriptions with Christian character and a W-E oriented inhumation tomb with a gold fibula bearing the inscription INNOCENS, which is part of the early Christian onomastics (the tomb is coin-dated of Claudius II Gothicus)."⁴⁵ Roman rule in southern Moldavia followed the same coordinates as in the case of Dacia. Certain territories have been abandoned since the beginning of Hadrian's reign, with the Romans continuing to control the Barbosi area and the mouths of the Danube. The abandonment of that area was made in the context of the dramatic events that affected the eastern part of the Empire from the middle of the 3rd century, more precisely during the time of the emperors Gallienus - Aurelian. However, even after 275, the Romans kept some bridge ends north of the Danube, such as the one at Barbosi.

3. The middle ages

The renowned historian Paul Paltanea from Galati pointed out that "The location of Galati at the crossroads of two major international roads, which ensured the circulation of goods from the northern world to the Byzantine one, but also from western Europe to eastern Tartary, was a favorable economic situation for a rural settlement consolidated in the 13th century, a reality proven by the archaeological materials discovered following the excavations carried out on the southern side of the Precista Church."⁴⁶

The increase in economic activity during the 14th century, supported by the rural and artisan population will make the settlement evolve towards a higher status of townlet (city) with the port as its central axis.

⁴⁵S. Sanie, in ANRW, II/18.2, p.1272

⁴⁶Păltânea Paul, *op.cit.*, p.3

The port of Galati will be over time one of the terminals of the great European trade, its development is in close correlation with the presence of foreign merchants, namely Greek, Jewish, Armenian or Italian merchants.

This process will be amplified after the Turks will conquer Chilia and the Cetatea Alba (t. n. - White Citadel) (July - August 1484), the "gates of Moldavia", as the Musatine voivode Stephen the Great called them.

As result, Galati remained the only free Romanian port on the Danube, and starting from the 17th century they would become an economic center of reference, something pointed out by the ruler-scholar Dimitrie Cantemir in his famous work "Descriptio Moldaviae" (our ref - awarded by the Academy from Berlin), showing that this was "the most famous trade fair on the whole Danube".

Foreign travelers passing through Galati in the 17th century are impressed by the abundance of food (especially fish) found in the market square and their very low prices.

The abundance of fish impresses the Italian merchant Tommaso Alberti who stated on December 3, 1612, that: "I found plenty and good fish at a very cheap price."⁴⁷

Around the square, which was not far from the Danube, where most of the stalls were owned by churches, monasteries, merchants, and craftsmen. The goods, especially those brought from the East, were sold in fairs all over the country, but also in Bucharest, as well as in Transylvania. A French traveler noted in 1676, that "after Iasi, Galati is the most important city of Moldavia."⁴⁸

The upward economic and demographic evolution (in the middle of the 17th century, there were approximately 3000 inhabitants and 300 houses) Galati should have reached in the 18th century and the first decades of the 19th century will be disrupted and stopped in the context of Turkish and Tatars raids, over which five Russo - Turkish wars fought on the territory of Moldova (1711, 1736 - 1739, 1768 - 1774, 1789 - 1791, 1806 - 1812) overlapped, the peak being the burning of the city during the Greek Eteria (1821)!

In a complementary way, on top of all these shortcomings, the particularly harsh Russian occupation will be superimposed, which will surpass the abuses of the Ottomans (our ref - often

⁴⁷Idem

⁴⁸Ibidem

the "pagans" will behave more gently than the Russian or Austrian "Christian brothers"), supplemented by ten plague epidemics, some of them lasting, intermittently, for two years!

4. The Modern Era

Starting with the 19th century, in the context of a clarification of the balance of forces in the area, the city will experience an unprecedented economic and demographic development, being influenced in part by the implementation of the Organic Regulation in Moldova (January 1/12, 1832) and the establishment of the Porto – Franco regime, by the efforts of ruler Mihail Sturdza, starting on June 1, 1837. From this moment, the main financial and economic actors of the area, bankers, shipowners, and merchants from all over the world will open commercial offices, import-export houses in Galati, navigation agencies, and important states establish their consulates which, by 1930, were 20.

"Austria will be the first power to deal, in 1775, with the Ottoman Porte for "a useful trade on the Danube, in the Black Sea" to be able to settle navigation companies, which have also been active, establishing goods warehouses in Galati, appraised in 1806 by the Austrian consul in Iasi, as an important port and warehouse. Russia would not attempt to compete with Austrian navigation but would establish, in 1775, the first consulate in the city. (our ref - the emphasis is ours), France and England being able to create their vice-consulates only in 1805."

Following the Crimean War, held between 1853 - 1856, a conflict considered by Orlando Figes as "**one of the last religious wars**", at the Paris Peace Congress in 1856, the representatives of the seven Great Powers (England, France, the Kingdom of Sardinia, the Habsburg Empire, Prussia, the Ottoman Empire, and the Tsarist Empire) within the framework of the general negotiations on the settlement of the "Eastern crisis", as the diplomats of the time called the state of the Ottoman Empire, determined by the economic interests of their countries, extended the rules of the international river regime for the lower course of the Danube as well.

Therefore, for a part of the maritime sector, downstream from Isaccea to the Black Sea, a European Commission will be established, made up of delegates (commissioners) appointed by the governments of the seven Great Powers who, for two years, were empowered to conduct studies, to draw up designs and perform those urgent and necessary works at one of the mouths of the river to secure the navigation of all vessels of goods and passengers, regardless the flag. Later, by the Peace Treaty concluded in Paris, on March 30, 1856, for the other part of the Danube

course, between Isaccea and Portile de Fier - Cataracte, it was foreseen the establishment of a riverside commission with the task of compiling the navigation and police regulations, to coordinate the technical works on the channel and ensure free navigation on the river, taking over the European Commission's powers after the end of its mandate for the Isaccea - Black Sea sector.

The Riverside Commission was never established and never functioned until the end of the First World War!

"The European Danube Commission began its work on November 4, 1856, establishing its headquarters in Galati and, by a succession of treaties, agreements, arrangements, and conventions, it operated until the Belgrade Conference in August 1948"⁴⁹

At the inaugural meeting on November 4, 1856, "the representatives of the Great Powers took part: Chevalier Becke, from Austria, Edouard Engelhard, from France, John Stokes, from England, Bitter, from Prussia, Baron de Offenbergh, from the Tsarist Empire, Marquis d'Aste from Sardinia and Omer Pasha from the Ottoman Empire."⁵⁰

The headquarters of the European Danube Commission, the current County Library "V. A. Urechia", was built on Mihai Bravu Street, number 6, "in 1896, more precisely on April 29, the final acceptance of the building takes place, in the presence of the chief engineer of the European Danube Commission, Carl Kuhl."⁵¹

In the Palace of the European Danube Commission, the General Secretariat functioned, the archive and the library were kept, and the plenary sessions were held.

Returning to the city evolution, this, like the case of the Romanian Principalities in general, was beneficially influenced by the Union of 1859, which together with the reign of Alexandru Ioan Cuza(1859 - 1866), brought to the city, from the beginning, a series of improvements, to reach a large trading market and the main port of the Principalities.

This fact is also proven by the increase in the number of foreign vessels that docked at Galati, from 911 to 1147.

⁴⁹Stanciu, Stefan, Romania, and the European DanubeCommission. Diplomacy, Sovereignty, International Cooperation, PAX AURORA MUNDI PublishingHouse, Galati, 2002, p. 10.

⁵⁰Bodea, Valentin, HistoricalMonumentsandPersonalitiesfromthe City of Galati, SINTEZE PublishingHouse, Galati, 2015, p. 147.

⁵¹Idem,p.151

The ruler's interest also turned to the development of other aspects of everyday life.

In terms of culture, new primary schools will be established and on October 26, 1864, the "Alexandru Ioan I" Higher School of Commerce will be inaugurated.

Spiritually, the establishment of the "Dunarea de Jos" Episcopate on November 17, 1864, based in Ismail, shepherded by Bishop Melchisedec Stefanescu, will also influence the growth of the city's cultural prestige.

In addition to all these mentioned aspects, we must also mention the permanent performances of the band led by the talented actress Fani Tardini. Foreigners will now find that Galati was "a great city where you could get lost."

The reforming policy initiated by the prince of the Union - Alexandru Ioan I will be continued during the long reign of King Carol I (May 10, 1866 – September 27 / October 10, 1914), a reign surpassed in the annals of our national history only by that of Stephen the Great (1457 - 1504).

Followed by that of the nephew Ferdinand the Unifier (1914 – July 20, 1927), they will ensure for Galati, both the development of the institutions created during the reign of Alexander Ioan I, as well as the appearance of new ones, required by the expansion of industry and trade.

Concretely, in the field of small and medium-sized industry, from the few existing factories in 1870, it will reach 41 in 1908, their activity being supported by the new legislative framework created by the Law for the Encouragement of National Industry, of February 3, 1912.

Their activity was supported by a growing rate of massive grain export, surviving periods of crisis, such as that of 1873 - 1877, caused by the tense situation in the Balkan Peninsula and that of 1890.

Concerning this last aspect (our ref. - we are talking about the Russian – Romanian - Turkish War of 1877 - 1878, also known as the Romanian Independence War) it is necessary to remember the efforts made by the people of Galati in the spring of 1877 to arm the Romanian army with American rifles Peabody, through the city circulating the call "Let's go work, but, citizens of Galati, let's give everything for Romania, which is fighting for life."

"By autumn, 18,000 francs had been collected on the subscription lists spread around the city. With other subscription lists, money was collected for the construction of a special hospital for the wounded. The action was supported by the poet VasileAlecsandri, who lectured for this goal, and by the band of the artist FaniTardini. The hospital was completed in September 1877. After the Independence War, it became "ElisabetaDoamna" Galati Charity Hospital."⁵²

During the military actions, the soldiers of the Galati regiments participated in the conquest of the Rahova and Plevna redoubts. The unfair occupation of Southern Bessarabia following the Russian – Romanian - Turkish War (1877 - 1878) by the Tsarist Empire, an "ally" of the young Romanian state, following the Treaty of Berlin (1878), led to a forced evacuation of the administrative institutions in the area, some being established in Galati.

This territorial abduction by the great "ally" was commented on in the "Voice of Covurlui" newspaper as follows: "If after so many sacrifices this will be our reward... May God have mercy on these loyal, hardworking, and brave people"⁵³

The state seemed to be favorable for the city on the Danube, however, the local media of the time claimed that for the organization of Dobrogea (our ref - received by Romania in "compensation" for Southern Bessarabia), the city had to become "the great center of the entire movement in that province, here it must be settled the Staff from where to set the pace of commerce, instruction, justice, as of the Church."⁵⁴

In this respect, a motion was voted on and sent to the Legislatures that mentioned the desire to settle in Galati, the Dunarea de Jos Bishopric, the Theological Seminary, and the Normal School, which until then resided in the south of Bessarabia, a request that was accepted.

As a result, the Bishopric of Dunarea de Jos was established on Mihai Bravu Street, near the Public Garden, with the Theological Seminary located in its vicinity.

The Church of St. Nicholas will become the Episcopal Cathedral, where services will be held, until August 6, 1917, when the current Cathedral was consecrated.

The Normal School also operated on Mihai Bravu Street, in the former houses of the Covurlui Magistrate Costache Negri, currently the headquarters of the Chamber of Commerce, Industry, and Agriculture in Galati.

⁵²Păltânea, Paul, op.cit, p8

⁵³ Idem, p.9

⁵⁴ Ibidem

The new school institutions "transplanted" here will contribute to increasing the importance of the city in the cultural and educational field, together with the previous ones, among which we mention: the Higher School of Commerce, the Gymnasium established on August 26, 1867, and declared as high school on September 1, 1887, today the "VasileAlecsandri" National College and the Girls' Secondary School, opened on October 1, 1878, currently the "MihailKogalniceanu" National College.

The outbreak of the First World War (1914 - 1918), following the assassination on June 28, 1914, in Sarajevo, of Archduke Franz Ferdinand (our ref - heir to the Austro-Hungarian throne) finds Romania in a state of neutrality, but the media and public opinion from Galati were engaged in the fight for the union of Romanians in a single unitary national state.

The calls spread through the city and declared: *"Romanians, be ready...Wake up the wanderers and the sold, and those overwhelmed by business, and prove to them that the time has come!"*⁵⁵

Following Romania's entry into the war on the side of the Entente, the troops of the 11th Siret Regiment participated in all the major battles in which the Romanian army was engaged. At the same time, the inhabitants of the city ensured the shelter of the refugees coming from the territory occupied by the armies of the Central Powers.

The attack on the city on January 7 - 8, 1918 by the Tsarist Bolshevized troops was repelled by "a handful of inhabitants, only about 500 (military, policemen, firemen, sailors from several military vessels in the port, but also civilians, among them, being teachers and students), stopping the horde of 12,000 Russians, very well armed, including several dozen large cannons, who wanted to cross, armed, into Bessarabia."⁵⁶

⁵⁵Păltănea, op.cit, p.10

⁵⁶Victor Cîlinca, GALATI HISTORICAL ALPHABET, PublishingHouse of theDunarea de Jos Cultural Centre, Galati, 2021, p. 152

5. Contemporary Period

With the end of "La Grande Guerre" (1914 - 1918), the newly created Great Romania by uniting all the territories inhabited by Romanians, the dream of so many generations, will become a much wider economic, social and political framework, its territory expanding, and the population growing by 118%!

Demographically, Galati will reach a population of 150,000 inhabitants quite quickly, settled on an area of 150 ha.

Economically, as a result of the need to adapt to the new economic structures, newly created economic companies will be imposed, based on large concentrations of Romanian and foreign capital. The statistics for the year 1926 stated that there were approximately 160 enterprises in the city, with a social capital exceeding 650 million lei!

Some of these enterprises experienced a spectacular evolution, as was the case of the Naval Shipyard, which, starting from a more modest capital of 4 million lei in 1918, will reach 150 million lei in 1938.

The year 1938 is considered the peak moment of the Romanian economy and implicitly of the reign of King Carol II (June 8, 1930 - September 6, 1940), a year whose economic performances have not been equaled even today, unfortunately!

In terms of the economic specificity of the city, it should be noted that the largest percentage of the employed workforce was in the textile industry, Galati being at the forefront of this activity.

Something gratifying and worthy of appreciation is the fact that, from the beginning of the 19th century, the city of Galati will have a remarkable, heterogeneous intellectual elite, having among them teachers, physicians, lawyers, and engineers, who, especially important for the society of that time, had completed their education abroad, usually in France but also in Vienna in the Habsburg Empire or Berlin and had taken on a part of the Western mindset.

This elite will evolve together with the society to which it belonged, and after 1900, it will also increase thanks to the economic development of the city, the previously mentioned development, contributing decisively to the establishment and support of some cultural institutions, organizing high-performance activities valued by the entire Romanian society.

An urge of this elite, which must be highlighted, is "the one that generated in 1907 the appearance of the Cultural Circle intended to develop the taste for art and science, since its members formed, in 1909, the Organizing Committee for the erection of the monument of the

poet Mihai Eminescu, made by sculptor Frederic Storck and unveiled in the Municipal Park on October 16, 1911."⁵⁷ The activity of the Cultural Circle will be continued after the war by the famous "Intim-club", considered by its contemporaries a "solemn Academy", chaired by the distinguished surgeon Alexandru Carnabel, established in Galati in 1903.

As part of the "Intim-club", together with local personalities, and famous names of the time and beyond, including Elena Vacarescu, the writer Duiliu Zamfirescu and the great historian A. D. Xenopol, will hold various conferences.

In this atmosphere of the beginning of the 20th century, in 1905, the writer Jean Bart ran a "Literary Salon", and in 1922, together with professor H. Sanielevici, edited the "Curentul Nou" (t. n. – New wave) magazine.

A substantial contribution to the evolution of the Galati cultural movement was made by the Cultural Society "V. A. Urechia" established at the end of 1919, to build a "palace" of the Library. As part of this effort, the society will organize for two decades an impressive number of artistic events to raise the funds necessary for this construction, in which prominent cultural and political personalities of the era will collaborate, among which we mention professors Dr. I. Cantacuzino, Dr. G. Marinescu, the writer Mihail Sadoveanu, Al. Vaida - Voievod was the first minister in the 1919 - 1920 government, but also French lecturers from the University of Bucharest, Iasi, and Cluj, who worked between 1924 - 1925.

The policy of knowledge of French civilization was prolonged until 1939, by exhibitions organized by "L'Alliance Française", in the context of the very close relations existing between France and the Kingdom of Romania.

Thus, on October 21, 1922, for example, the city of Galati will be awarded "La Croix de la Guerre" by General Henri Mathias Berthelot (!) the former head of the French military mission in Romania during the First World War.

The Public Library of the French Consulate was turned in 1936 into the Institute of Culture.

In April 1938, the Institute of Italian Culture appeared in Galati, due to the interest of the Italian Institute from Bucharest in the existence of Italian books in the collection of the "V. A. Urechia" Library, but also the imperial ambitions of the fascist dictator Benito Mussolini to make Italy's presence felt at the mouths of the Danube.

The German Cultural Institute is also now being established.

⁵⁷Păltânea, Paul, *op.cit.*, p.11.

In 1934, a branch of the Royal Foundation led by Professor Ion Tohaneanu was established in Galati, within which the lecture cycle "Great Romanians at the end of the 17th century" will take place, supported by the lectures of Mircea Eliade, George Calinescu and Serban Cioculescu.

The problems of the Galati and national economy were debated at the Export Academy, which opened on January 20, 1932, during a conference of the famous politician and economist of that time, Grigore Trancu - Iasi.

The concert activity was present between 1925 - 1937, by the performances of the "Cantarea Dunarii" (t.n – Songs to the Danube) Musical Society led by M. C. Fulger.

The concert of George Enescu on October 20, 1936, was a special event and he was accompanied by Ghita Mendel – Schapira, a native of Galati.

Enescu had also given concerts in Galati on February 26, March 5 and November 5, 1918, in his concert campaign on the front line, during the First World War (1914 - 1918).

Cultural Heritage

Archdiocese of Dunarea de Jos - Cathedrals, Churches, Monasteries

"Precista" Church

The "Precista" fortified church, dedicated to the "Assumption of the Virgin Mary", is the oldest historical monument in Galati!!!

In the 17th century, it fulfilled a double purpose: a place of worship and a defense fortress against invaders. *It was built between the years 1643 - 1647*, during the reign of Vasile Lupu, by brothers Dia and Serbu, sons of Coman (mother, Teodora), merchants from Braila, and **Constantin Teodor** from Galati, the son of the first founder of this church. *Massive stone and brick from the Roman camp at Tirighina - Barbosi were used in its construction!*

The church was consecrated in September 1647 and *dedicated to the Vatoped monastery of Mount Athos.*

The architecture of the church is Romanian and has some specific elements: the bell tower is equipped with ramparts, which could be used for observing the Danube Valley, and in case of need it became a defense fortification. The tower, consisting of two levels, is equipped with a secret room (room) for hiding jewelry and valuables, with two ramparts and an access door, probably to a balcony. The second level was provided with windows and ramparts.

Another element of defense is the reinforced bridge, made up of two parts, one above the nave and the other above the altar. The bridge is equipped with 28 ramparts.

In the masonry, between the rows of bricks, the stone is used, a technique not used in other Moldovan churches built in the same period.

The "Precista" church endured all the vicissitudes of the times, being **burned in 1711** by the Turks, and destroyed in the Russian – Turkish - Austrian wars of 1735 - 1739 and 1769 - 1774.

In 1821, the Turks destroyed and looted the church again. *The church was rebuilt and restored in 1829 and 1859. It was also restored between 1953 - 1957, after which the church was turned into a museum.* In the period 1991 - 1994, the "Precista" church underwent another restoration and was returned to the Orthodox cult.

The Archbishop's Cathedral in Galati

The archiepiscopal cathedral in Galati is **the largest religious edifice in Galati**, being a symbol of the city, having "Saint Andrew and Saint Nicholas" as its patron.

The foundation stone of the cathedral was laid on **April 27, 1906**, by the bishop of the Dunarea de Jos, **Pimen Georgescu**, in the presence of the founders - the heir family to the throne of the Kingdom of Romania: **Prince Ferdinand**, who would become the "**Unifier**" and **Maria**, the future queen of the Romanians "hearts".

Built according to the plans of the architects **PetreAntonescu** and **Stefan Burcus**, the construction will last until 1917 (our ref - the effort of the people of Galati to complete this architectural endeavor in the terrible conditions of the First World War is meritorious), having the following sizes: an external length of 37m and a height of 42.5 m.

Subject to the vicissitudes of time: the earthquake of 1940 (when the big tower collapsed) and the one of 1977, it will be restored by the architect **Eugen Chefeneaux** according to a project of the architect **StavruCosifide** and the engineer **E.Sataru**.

The painting was redone by **Niculina Dona**.

It will be reconsecrated on **July 7, 1957**, and in **2006** in the presence of 16 members of the Holy Synod of the Romanian Orthodox Church and Metropolitan Ephrem of Ydra, Spetses, and Aegina - Greece at one century from laying the foundation stone and a decade from bringing the relics of "the first called" St. Andrew the Apostle in Romania for the first time.

Saint Nicholas Church

Built-in 1776 by Mr. MihailRacovita, the "Saint Nicholas" Church was dedicated to the "Saint Catherine" monastery on Mount Sinai.

It is the only church in Romania where an ecumenical patriarch served: it is the patriarch AtanasiePatelarie who served for 11 years in this church after being expelled from Constantinople by the Turks.

The church had small sizes and a three-lobed plan.

The construction year is marked in the foundations and flooring of the current church.

During the revolution of 1821, the church was burned by the Turks.

The construction of the current church began in 1839, by the contribution of the parishioners of Galati and the offering of 200 guildens from Constantine, the Archbishop of Sinai, where the "Saint Nicholas" Church was worshipped.

The consecration took place in 1845.

In this church, in 1806, the Russian general Prozorovsky, marshal of the Russian army in the Principality, was buried.

The general's daughters donated jewels to the church and opened an account of 10,000 rubles at the bank in Odessa, whose interest was to be sent to the church every ten years, but the money was sent only once.

In 1825, the first consul of Austria - Hungary, IosifManzuoli de Corolari, was also buried at the "Saint Nicholas" Church in Galati.

From 1878 to 1917 it served as the episcopal cathedral of the Diocese of Dunarea de Jos after the seat of the Diocese moved from Ismail to Galati.

Following the earthquake of 1903, the church suffered deep degradation.

The "Saint Nicholas" church has a nave-shaped plan, divided by two rows of columns.

On the west wall and the first two octagonal columns in the church, the Pantocrator tower, with a circular section is supported.

The carved wooden pediment separates the apse of the altar from the rest of the church.

The painting was redone after 1980 in very bright colors.

On the outside, the church has some Greek decorative elements: stacked Doric columns, triangular pediments, and denticles.

The church from 1776 was smaller and had a three-lobed plan. The foundation is made of river boulders, brickwork, a wooden frame, and a tin covering. Some of the icons of the church come from the demolished churches: Saint George and Saint Friday.

The renovation of the church was carried out in several stages; in 1940 the steeple was restored, between 1982 - 1984 the church was strengthened with a network of concrete pillars and belts and in 1990 a new metal sheet cover was added.

“Sfintii Trei Ierarhi” (t. n - "Three Holy Hierarchs") Church

Located in the Centre of Galati, on the upper bank of the Danube, the "SfintiiTreiHierarhi" church, founded by the poor fishermen from this "slum", is one of the oldest places of worship in the city.

The third place of worship on the same site (the first two disappearing over time), almost a century and a half old, built between 1871 - 1886, the church was renewed by consolidation,

repair, and beautification works, performed between 2004 - 2012, being re-consecrated on November 27 by IPS Father Casian of the Lower Danube and IPS Metropolitan Dionisie of Corinth.

The spiritual "renewal" of the church also comes from the fact that, along with ministering priests, members of the Council and the Parish Committee, as well as other benefactors and volunteers of all ages are involved in various educational, missionary, cultural, and social-philanthropic programs.

Schools

If the schools represent the impressive cultural heritage of our city, unfortunately, we have to mention that at the current moment, at the level of the county and especially of the city of Galati, the state is as follows: "At the level of Galati County, a process of progressive decrease of the school population is observed. In 2008, it was 8.3% lower than in 2003, the downward trend is constantly seen throughout the reference period. The decrease in the school population leads to the reduction of educational units (by 3.9% less compared to 2004) and teaching staff (by 6.6% compared to 2004)."⁵⁸

There are several 506 educational units of which 255 kindergartens served by 952 teachers, 138 primary and secondary schools served by 3472 teachers, 32 high schools of which: 16 high schools and theoretical colleges, 10 technical high schools, 1 agricultural high school, 3 economic high schools, 1 art high school, 1 high school of physical education and sports program, 1 theological seminary with several 20,950 students and 1,497 teaching staff and only 2 schools of arts and crafts.

Regarding higher education, two universities operate in the city of Galati: "Dunarea de Jos Galati" University and "Danubius" Galati University.

"Dunarea de Jos" Galati University was established in 1974, by the unification of two traditional institutes of Galati - the Pedagogical Institute and the Polytechnic Institute.

"The newly created institution trained engineering staff for six fields of national interest, unique until 1990 in Romanian university education: Land Improvements, Land Surveys, Construction and Naval Transport, Food Industries, Fish Farming, and Fish Farming Techniques, Refrigeration, all the education plans, classes, and reference materials being entirely designed by the Galati teaching staff.

⁵⁸DevelopmentStrategy of GalatiCounty 2010 - 2015. A new strategic approach of GalatiCounty, Project co-financed from the European Social Fund through PODCA, SMIS code 3122, p. 128

After 1990, "Dunarea de Jos" University in Galati operated with 16 faculties with an enrolment of 18,000 students in 46 fields in the full-time, distance, and part-time bachelor levels.

The university organizes postgraduate master's studies lasting one or two years for university graduates according to Law 288/2004 and Education Law no. 84/1995.

In the University there are ten doctoral schools where approximately 500 doctoral students are trained under the guidance of 75 scientific doctoral supervisors."⁵⁹

„Danubius” Galati University is a higher education institution from Galati, with the status of a legal entity under private law and of public utility, part of the national education system, which operates under the provisions of Law no. 409/2002, regarding the establishment of the "Danubius" University in Galati.

The emergence of this particular higher education institution was intended to be a possibility of a state of competition, "intended to make better use of individual skills and the highest knowledge in the studied fields, relieving the state of significant expenses about the initial education of young people and the continuous training of adults."⁶⁰

The university operates in a new building equipped with conference rooms, three amphitheatres, over 30 lecture and seminar rooms, laboratories, reading rooms, and a book depository, which will be completed in 2006 by a modern administrative office and a library of European standards.

"Danubius" University has four faculties: Law, Economic Sciences, Communication Sciences, and the Faculty of International Relations and European Studies.

"Overall, higher education in Galati County has seen an increase in the number of faculties and the number of enrolled students. Most students follow the form of full-time education. The number of teaching staff experienced a slight decrease in the reference period."⁶¹

Libraries

In Galati County, there are 308 libraries, including two universities, 15 specialized, 229 schools, and 62 public libraries, with several 3,843,000 books and 117,000 registered readers.

⁵⁹DevelopmentStrategy of GalatiCounty 2010 - 2015. A new strategic approach of GalatiCounty, Project co-financed from the European Social Fund through PODCA, SMIS code 3122, p. 130

⁶⁰Idem

⁶¹Idem,p.130

As a benchmark, we mention the "V. A. Urechia" Library established in 1869, through the donation of a book fund by the academician Vasile Alexandrescu Urechia. Today, it has over 600,000 titles and over 150 newspaper and magazine subscriptions.

"In terms of services, the library has organized and has lending sections for adults and children, a room with encyclopedic reference works, specialized reading rooms with 190 seats, a listening and video room, alphabetical and systematic catalogs on cards for own collections, printed catalogs for Romanian and foreign books, the online catalog of monographic publications, specialized biographical information services, a bibliography of Galati county."⁶²

Theatres

A similar success is also enjoyed by three theatrical institutions in the municipality of Galati, as follows:

"Fani Tardini" Drama Theatre - Galati

The initiative to establish a dramatic theatre belonged to the senator and man of culture V. A. Urechia, minister, university professor, and historical researcher of the European archives, the first Romanian nominated for the Nobel Peace Prize, in the very first year when the prize was awarded.

As a recognition of his prestige, his name will be placed on the vault of the Romanian Athenaeum in Bucharest, as being the initiator of its project resembling the European cultural institution.

The concern for theatrical art came before the actual establishment of the Dramatic Theatre in Galati and is linked to the personality of FaniTardini.

The actress who will give the name of the Galata theatre has asserted herself since the middle of the 19th century, in various performances, as follows:

Between 1851-1853, she will play in Galati together with other important actors of the time, such as MihailPascaly, Matei Milo, I. Poni, in the popular shows of the time, "Puritaniilondrei" and "Vorba din Paris".

Later, in 1860, the actors led by Alexandru Vladicescu and FaniTardini performed in an improvised place on Domneasca Street.

⁶²DevelopmentStrategy of GalatiCounty 2010 - 2015. A new strategic approach of GalatiCounty, Project co-financed from the European Social Fund through PODCA, SMIS code 3122, p. 134

Later, in 1862, the foundations were laid for the construction of a theatre in Galati, by drawing up a project approved by the ruler Alexandru Ioan Cuza, but which was never accomplished, in the absence of the support of the government at that time.

In the years that followed, Teodor Burda noted in the "History of the Theatre in Moldova" the existence of a special performance hall in Galati, built with the support of several theatre lovers in the city, which included a large hall with a stage and a location intended for the orchestra, where several plays were played.

Worthy of mention is the fact that, in 1866, the actress Fani Tardini will request the municipality of Galati for necessary funding for the construction of a theatre.

Another performance in which Fani Tardini was involved took place in 1870 when the actress came with her troupe to Galati and performed a show in the amphitheater in Via de la Filantoff, located on Domneasca Street, with the song "Crazy lady from the seven towers" in her repertoire.

Another important moment is the one in 1872, when the actress Fani Tardini and Alexandru Vladicescu settled in Galati, in a house on Cuza Voda Street at number 50.

The first performance of this troupe of Fani Tardini in Galati will take place in 1880, with the song "Idiotul" (t. n – The Idiot).

Being attached to a former member of the troupe, Fani Tardini will organize a performance for the benefit of the poet Mihai Eminescu, who was going through a difficult period at the time, a fact reported by the "Romanian Courier" on December 8, 1887.

Shortly before his death, Fani Tardini will perform for the Galati audience, in 1900, one more show at the Papadopol Theatre in Galati, namely, the play "Cocina". She will die in 1908.

The death of V.A. Urechia, in 1901, was to stop the construction work of a "Cultural Palace" which was to serve as a headquarters for a modern theatre.

In 1903, a committee, chaired by Bishop Pimen Georgescu and vice-chaired by Romania's delegate to the European Danube Commission, General Pencovici, together with the then mayor Ion Bastache and other local dignitaries, collected money for the construction of this building, the first donations coming from graduates of "Alecsandri" High School.

The "Cultural Palace" project was initially carried out by the architect S. G. Contifide and completed in 1924, but the palace was too big and the costs were enormous, so, after a competition, the Bucharest architect Ion D. Enescu won. The plates with the drawings of the facades, of a special charm, are kept in the Special Collections of the "V. A. Urechia".

From 1924, work will begin on the current theatre building, known at the time as the "V. A. Urechia", works that will be completed in 1941. They will be based on the building permit of the newly named "Cultural Home of the Society", requested in 1933, which included the plans of the architect Enescu, for 59 Domneasca Street.

The following year, the financial support of the Municipal (Local) Council of Galati was requested, which will allocate one million lei for the completion of the works, but, unfortunately, two million will be spent. A year later, being "partly finished", the completion of the building required another four million.

During the Second World War, the head of the government, Marshal Ion Antonescu, initially refused to grant support of 20,000 lei. Following an investigation by the Ministry of Culture, it emerged that an amount of nine million had been spent up to that moment. The completion of this construction involved a financial effort of 11.5 million.

If in the beginning, Marshal Ion Antonescu showed reluctance, later, in 1943, a difficult year for the military operations of Romania (our ref - the Stalingrad disaster had occurred in the meantime), he will still allocate the amount of 3.5 million lei to the City Hall, for the "Urechia" Palace, the current "FaniTardini" Dramatic Theatre.

With the establishment of the communist regime in Romania, from September 1, 1955, the State Theatre in Galati will operate through Council of Ministers Decision no. 2003 / September 16, 1955.

The opening of the current hall of the theatre will take place on December 30, 1956, with the play "D'alecarnavalului" (t. n. "The Carnival").

From a technical point of view, the current theatre building consists of a hall with 300 seats, its production workshops, and an Italian-style stage. The pediment of the building is a bas-relief, made between 1956 and 1957 by the sculptor Mac Constantinescu, with heroes from Romanian stories, Cosanzeana (t. n – Fairy), Fat-Frumos (t.n. – Prince Charming), the dragon, but also the riches of the area: water, fish, grapes.

We have marked the main stages this cultural institution went, from the idea to its accomplishment.

It must be stated that in the city on the Danube, concerns for theatrical art have existed since the first half of the 19th century, by the performances that took place around 1837, at the Ventura Inn, near the Greek Church, with a theatre project from 1862, approved by ruler Cuza, but unfinished, and where FaniTardini established her troupe in 1872. So, it was only on September 1, 1955, that we could officially talk about the establishment of a dramatic theatre.

Since 1973, the State Theatre has been named the Galati Dramatic Theatre, and in 2000, the Galati Dramatic Theatre becomes the "FaniTardini" Galati Dramatic Theatre.

Gulliver Theatre

The "Gulliver" theatre, originally located on 14 Eroilor Street, currently operates in the "FaniTradini" Dramatic Theatre building, on 59 Domneasca Street, it was established in 1952 and, in the beginning, it was called "Vasilache" Theatre.

The original headquarters of the Puppet Theatre dates from the last decade of the 19th century.

"The building was designed and built in several stages, thus not having a unitary conception in terms of the arrangement. This matter is also caused by the functions the building has had over time. It was originally a residential house. Then, it seems it was the Turkish Consulate in Galati, around 1897. Again, a residential house in the first half of the 20th century, then the Puppet Theatre, after nationalization"⁶³

From 1952, the Gulliver Theatre operated in this building - as it is known to the Galati public - until its retrocession, in 2010. After the claim, the current owners sold the building to a Galati company that intends to set up an administrative premise.

Unfortunately, the delay in the implementation of this plan has resulted in the deterioration of the building in recent years.

The Gulliver Puppet Theatre continued its activity within the "FaniTardini" Dramatic Theatre, at 59 Domneasca Street. The institution from Galati is among the most prestigious theatre institutions for children in Romania, annually gathering the most representative people in the field and an impressive number of audiences at the Guliver Festival found in its 29th edition.

Through this festival, the institution in Galati contributes to strengthening the relations with other similar institutions in the country and abroad.

"Nae Leonard" National Theatre of Opera and Operetta - Galati

It is a cultural institution with a musical profile focused on performing various shows that cover the entire range of the genre: opera, operetta, musicals, revue shows, children's shows, concerts, recitals, etc.

⁶³Marius Mitrof, counselor of the county Directorate for CultureandHeritage in Galati, an excerpt of the the daily newspaper "Viața Liberă", article by Remus Basalic

The Galati Musical Theatre was established in 1956, with the support of the Regional People's Council. Previously, the period of the Second World War (1939 - 1945) was one of deprivation in all areas of society, almost silencing the artistic life of the city, rarely publishing a poster of a recital or a musical production.

Under the conditions of the establishment of the communist regime, after August 23, 1944, the musical movement of our city was reborn. Since all kinds of events were organized under this regime, musical life developed throughout the country, a fact that also led to changes in the Galati cultural landscape.

Thus, in 1949, in Galati, an orchestra was established that would perform for the first time at the very end of the same year. In the spirit of the era, it will hold performances in enterprises that will become true cultural lessons for the Galati public.

The first amateur band was created in 1951, at the initiative of a group of young enthusiasts, followed later, in 1955, by the symphony orchestra. In 1956, the doors of the Musical Theatre will open, which today bears the name of the great tenor Nae Leonard.

Regarding the "prince of the operetta" (Nae Leonard), the one who gives the Theatre its name, he was born in Galati, in December 1886, in the house on Moruzzi Street, a house without a number, in the first quarter. His father, Constantin Naia, a mechanic, had no taste for music but instead, his mother, Carolina, a sensitive woman who loved music, raised Leonard humming famous arias. Unfortunately, in 1900, Leonard's mother passed away and after his father remarried, the family moved to Bucharest, in the North Station area.

The young man begins to attend singing and violin lessons but is forced to drop his studies because the uncle who paid for his schooling could no longer afford to continue supporting him and Leonard was forced to give up his studies and work as a chorister.

He played in many famous plays: Traviata, Carmen, Masquerade Ball, The Bat, Cavalleria Rusticana, Madame Butterfly, Viennese Blood, The Bird Seller, Bohemia, and Tosca.

Today, the National Theatre of Opera and Operetta in Galati bears his name and the institution has annually organized the "Leonard Festival" since 2004.

The National Theatre of Opera and Operetta supports and organizes shows, participates in cultural-artistic events and actions in the country and abroad, prepares artistic projects, and organizes tours, festivals, and other artistic events.

Together with the other Theatres in Galati, it attracts and educates the young audience by choosing shows and organizing various events for young people's education, promoting at national and international levels artistic productions inspired by local and universal creation.

Museums of Galati

"The beginning of the museum institution in Galati can be traced back to the donation of books, documents, paintings, medals, coins, and other objects that Vasile Alexandrescu Urechia made to the people of Galati in 1889.

At the inauguration of the Library, an event that took place on November 11, 1890, in the premises of the VasileAlecsandri High School, V. A. Urechia organized an exhibition with some bibliophile values, documents, prints, lithographs, paintings..."⁶⁴

"Paul Paltanea" History Museum

It is a county museum in Galati, located at 2 Mr. Iancu Fotea Street (our ref - following the retrocession of the building, the main office became the Al. I. Cuza Memorial House on the street of the same name).

Its inauguration took place on January 24, 1939, at the 80th anniversary of the Union of the Romanian Principalities, in the house that belonged to the Cuza family and where Alexandru Ioan Cuza lived when he was a judge and magister of the Corvului county.

"The first exhibits of the CuzaVoda Museum, approximately 5,000 museum objects, were donated by the spouses Ecaterina and Paul Pasa, who, in the premises of Primary School no. 6 boys from Galati, founded the **first Regional Museum in Galati** in 1913.

With this cultural heritage, the current "Paul Paltanea" History Museum in Galati began its activity."⁶⁵

During the Second World War, the museum was closed, the collections were evacuated and some of them were lost. "The museum's heritage was enriched after 1949 when part of the museum assets located at the "V. A. Urechia" Library was transferred to the Regional Museum of History - Galati"⁶⁶

The scientific activity in the museum resumed around 1951 - 1952 when the organization of the collections was started, the institution had a mixed profile until 1956, when the collections in the field of natural sciences and fine arts were separated, with the establishment of the

⁶⁴Antohe, Ionela Daniela, Galați County Museum of History, a history of over a century, in the magazine Dunărea de Jos, no. 217, Restitutio in integrum. Galați Museums, March 2020, p. 15

⁶⁵Antohe, Ionela Daniela, op. cit., p.15

⁶⁶Idem

specialized Galati museums: "Rasvan Angheluta" Natural Sciences Museum Complex and the Museum of Visual Arts. Later, the History Museum's collections were enriched by acquisitions and archaeological research carried out in the southern part of Moldova and, in particular, in the Roman camp at Tirighina - Barbosi (our ref - these being also accelerated by the construction of the Galati Iron and Steel Plant in the area), currently reaching a heritage of over 50,000 cultural goods, some of the exceptional importance.

The museum's heritage includes collections from various fields: archeology (Paleolithic objects discovered at Plesa, Puricani, Sipote, Neolithic objects from the Cris culture, the votive altar from Sendreni, Roman and medieval objects), numismatics, medallists, ethnography, philately, decorative art, documents and writings from the modern and contemporary era, old and rare books, technology, mass media and publications, memorial cultural goods, etc.

At present, the "Paul Paltanea" History Museum has seven museum sections, four of which are in the Municipality of Galati, the most important being the Lapidarium section (which presents to the visiting public 3 basic exhibitions, as follows: Archaeological landmarks in Dunarea de Jos, Romanian Ambient - European Ambient and Traditional Civilization from the South of Moldova), next to the **" House of Collections" Museum- Tinc Pharmacy.**

The latter, located at the crossroad of Eroilor and Traian streets, is linked to the personality of Constantin Tinc, a great personality of the cultural, political, economic, and social life of Galati, a member of the Society of Pharmacists from Romania, of the city's Hygiene Council, an officer of Order of the Crown of Romania, municipal councilor and mayor of Galati, in 1898, 1904 - 1905, 1914 - 1917 and senator from Covurlui, in the period 1907 - 1911.

Regarding the wealth of the institution's heritage, "the most impressive of the museum's halls are certainly the one dedicated to SmarandaBraescu, nicknamed the queen of the air... No less impressive is the hall dedicated to the most important name of Galati photographic art, from the end of the 19th century - the beginning of the 20th century: George Maksay, Official Photographer of the Royal Court."⁶⁷

To the four previously mentioned sections, three more are added in Galati County, as follows: "Costache Negri" Memorial House (Costache Negri Commune), "Hortensia Papadat - Bengescu" House Museum (Ivesti Commune), and "Ion Avram Dunareanu Rural House" (Suhurlui Commune).

"The museum building is declared a historical monument, having the code GL-II-m-B-03046."

⁶⁷Domnitanu, Aurelia, Tinc Pharmacy – House of Collections, in Dunarea de Jos magazine, no. 217, Restitutio in integrum – GalatiMuseums, March 2020, p. 27

"Costache Negri" Memorial House

The memory of places marked by historical significance deserves to be perpetuated over time. In the commune of Costache Negri (formerly Mânjina) in the county of Galați, located about 40 km from the city of Galați, there is the Costache Negri Memorial House (a section of the Paul Păltănea Galați History Museum), housed in the former mansion of the Negri family.

As a man and as a supporter of the national interest, Costache Negri (1812-1876) was sympathized, respected, and appreciated by his close friends and collaborators, by his contemporaries, but also by the following generations, his place in the Pantheon of Romanian personalities being clearly defined. In the modern history of Romanians, Costache Negri also earned a special place through the role given to his estate at Mânjina by the revolutionary Pasoptists. It was here that Negri's friends met, frequently since 1845, to discuss the future programmatic ideas of the revolutionary movement mentioned above. More eloquent than the historians' considerations, in this context, are the memories of one of the regulars of the Mânjina manor at the time, the poet Vasile Alecsandri: "Two very distant points existed on the face of the earth, where the Romanians of the new generation began to meet: one in France, in the students' quarters in Paris, and the other in Moldova, at Costache Negri's estate."

The following generations, aware of the historical and affective significance of the former Negri family estate (sold in the pre-unification period) in Galati County, considered it necessary to recognize them as such and to give them their due role in local and national history. In 1908, the old village of Mânjina has decreed a commune and given the name of Costache Negri, and in 1943 (by Decree no. 2336/ 23 August 1943, signed by Marshal Ion Antonescu) "The house and park of the Great Vornic Costache Negri in the commune of Costache Negri (formerly Mânjina), Covurlui county, is classified as a historical monument" (apud Viorica Pisciă, *The House of Costache Negri in Mânjina - Historical Monument*, in "Danubius", no. XVII, 1997, p.203), to be the seat of a museum. However, the museum was inaugurated much later, in 1968, on the occasion of the 120th anniversary of the Revolution of 1848, and over the years it has been thematically reorganized following the evolution of the principles of museotechnics.

The current exhibition framework of the Costache Negri Memorial House suggests sequences of the patriarchal daily life lived by people - artisans and witnesses of important moments in national history. The hospitality of the space is conferred by decorative art objects,

photographs and family correspondence, works of fine art that belonged to Costache Negri, his daughter, the families of his sisters and other relatives, as well as friends, more or less known to the general public. The halls for receiving visitors, musical auditions, and meals served during ordinary or celebratory meetings, followed by long conversations on various topics, are relevant for illustrating the traditional meetings at Mânjina, which were attended by Nicolae Bălcescu, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Alexandru Ioan Cuza, and others. a. Guests and hosts could also retire to various other rooms of the mansion, depending on the time of day, for solving domestic problems; conversation, mainly male, on economic, social, or political topics; studying; playing cards or chess; writing correspondence; reading and music; playing cards; playing "chess"; women's social life of city salons, fashion, and gastronomy; preparation for evenings, seasonal balls, traditional soirees; siestas.

Spending time in a family, friendly or official setting, at a mansion like Manjina, denotes the lifestyle of the Romanian elite of the second half of the 19th century, connected in a specific manner to the European environmental fashion, a clear proof that the Romanian space was keeping pace with Europe in this respect as well. This reality was perpetuated at the beginning of the 20th century when, probably, the descendants of the Negri family, as hosts, preserved the tradition of hospitality of those who imposed the Manjina manor in the consciousness of posterity.

Every year, on 21 May, the culture of Galati preserves and perpetuates the tradition of the memorable meetings of the 19th century Mânjina by organizing, at the Costache Negri Memorial House, the celebration entitled THE MEETINGS OF MÂNJINA, where the hosts welcome all their guests.

Museum "Hortensia Papadat - Bengescu House"

Originally the headquarters of the 6th Company of the 24th Infantry Regiment, Tecuci, the "Hortensia Papadat Bengescu" House was built between 1872 and 1874.

Hortensia Papadat Bengescu was born in Ivești in the house that now bears her name, and lived with her family for the first two and a half years of her life, after which the family moved with the new military garrison of her father, D. Bengescu, to Tecuci.

Between 1922 and 1923 the first capital repair of the Ivești military garrison headquarters took place. Between 1938-1939 the second repair of the premises took place

when the old plaster was removed and new plaster was applied. The roof was also changed at this time, with new tiles and ceramic pots. In both cases, the cost of the repairs was borne by the Ministry of War.

With the closure of the last military subunit in Ivești, the Ministry of National Defence is giving up the premises of the old garrison headquarters, the building becoming part of the patrimony of the People's Council of Ivești. Between 1956 and 1966, the current premises housed the Technical School of Viticulture for 4 years. From 1966 it became the seat of the Veterinary Dispensary of Ivești commune, a sanitary unit that functioned until 2006. During the same period, the Ivești post office also functioned.

Since 2006 at the request of Prof. Gh. Frățișă, the Ivești Local Council has agreed that the premises of the current "Hortensia Papadat Bengescu" house should become part of the patrimony of the Galati County Council and the Galati History Museum.

On July 20, 2009, the "Hortensia Papadat Bengescu" House, a section of the Galati History Museum, was inaugurated with the exhibition "Ivestian Personalities", which contains documentary material and objects that belonged to the hostess and some important members of Ivestian culture and history.

Rural House "Ion Avram Dunăreanu"

In the commune of Suhurlui (formerly Ferdinand), about 45 km from Galati, is the "Ion Avram Dunăreanu" Rural House, a section of the "Paul Păltănea" Galati History Museum.

The name of the location is directly related to the man who was the spiritual and material father of this place, the judge and man of culture, with notable concerns and achievements in the literary and artistic field, Ion Avram Dunăreanu, who, in his countless trips around the country with his family, collected everything he considered to bear a representative mark for the Romanian traditional culture, both historically and artistically.

In 1997, with what he had collected, he opened an ethnographic museum at his parents' house in Suhurlui, entitled "Suhurlui Rural House - Ethnocultural Amenagement". Ten years later, in 2007, Ion Avram Dunăreanu and his wife Elisabeta donated the house together with all the objects to the "Paul Păltănea" History Museum in Galati, and the "Ion Avram Dunăreanu" Suhurlui Rural House was inaugurated on 10 October 2009.

Those who cross the threshold of the museum today enter a warm and welcoming

atmosphere, as if taken from the paintings of Ion Avram Dunăreanu. If the organization of the peasant household in the past was somehow in line with the general village order, the dwelling was instead the expression of the wishes and feelings of the Romanian peasant, from the construction of the house to the interior decoration.

The Suhurlui Country House is in the usual pattern of the area, with a well-defined layout, with two large rooms at the front and two smaller ones at the back. The design of the dwelling was based on a double functionality: practical and decorative. Practical, to best serve the family's domestic and household needs, and decorative, to bring out the fantasy and creativity of the women in the house.

Thus, the good room, the big and beautiful one, as well as the living room, are two of the rooms, decorated in the traditional Moldovan style, where, besides furniture pieces (bed, table, wardrobe, chest of drawers), there are also a series of decorative fabrics (doilies, towels, bed, and bedclothes) as well as cult objects such as icons, placed on the east side.

The small rooms, and the back stacks, were particularly important spaces within the house. The hearth chimney was a special place where the family would gather in the evenings around the low round table on small wooden chairs, recounting the day's events, and reminiscing, as the women unwove the wool or hemp thread, which they later wove and sewed with.

The loom chimney was another essential space for housewives. Here they made everything from decorative pieces to folk costumes executed with fine craftsmanship, reflecting the material and aesthetic characteristics of these people, firmly cemented over the ages.

Along with the interior design, the basic exhibition also includes a blacksmith and carpentry workshop, where the visitor can see tools specific to these crafts such as sickles, pliers, anvils, robanc, and saw, most of them coming from Suhurlui.

Since 2011, the "Paul Păltănea" History Museum of Galați, in partnership with the Cultural Association for Tradition, History and Social Justice "Ion Avram Dunăreanu Rural House", organizes here two festivals, dedicated to Easter and Christmas holidays, in which children from the commune as well as those from neighboring communes, together with teachers, try to bring back to the public the customs and traditions specific to these Christian holidays, in forms as unaltered by time as possible.

"TEODOR CINCU" HISTORY MUSEUM TECUCI

The building in which the "TeodorCincu" History Museum operates, included in the list of category A historical monuments, was built in several stages starting at the end of the 19th century.

In 1885, the building is remembered as being owned by Anton Cincu, a local politician and philanthropist, who left it in his will, on July 22, 1894, to his son TeodorCincu. From an architectural point of view, the baroque style is noteworthy, predominant in the first stage of construction, when access was from the south, with a turret on which the family emblem was inserted guarding the house entrance.

At the beginning of the 20th century, the facades of the house were modified, the main access being oriented to the east and approached in a neoclassical style. A pediment supported by four Corinthian columns marks the main entrance. The windows are decorated with floral motifs, an emblem similar to the one on the tower of the house being inserted in the key of the arch into which the family monogram is integrated. Flowing baroque lines combine harmoniously with classical elements, expressing of a refined taste in search of new models.

Mayor of the city of Tecuci between 1894 - 1896, 1898 - 1899, and 1902 - 1906, a deputy in the Romanian Parliament, TeodorCincu is part, together with his grandfather and father, Tudoran, respectively Anton Cincu, of the "family" of donors of the city of Tecuci.

Following the example of his family, "who built and founded churches for the Glory of God and worship place of the people, who established hospitals for the relief of bodily suffering, endowing them all with lands for eternal rest", TeodorCincu will donate to the city Tecuci "the building located in the town of Tecuci, 12 Carol Street, composed of the house, together with all the dependencies, the plantations", to establish a museum.

Established by "Communal Council Decision no. 3" in the meeting of August 3, 1934, the museum, known under the name "Teodor and Maria Cincu Cultural Foundation. The MihailDimitriu Communal Museum - Archeology and Natural Sciences Tecuci", will be officially inaugurated on November 17, 1935.

In the first years of activity, only the collection of MihailDimitriu will be exhibited. Later, this collection will be joined by the collections of Prof. Constantin Solomon and Prof. A. Alexinschi. In the donation deed it was specified that, in addition to the museum, a library was to be established which, until the end of the Second World War, operated under the name "Esmeralda Dimitriu".

A brief history of the Tecuci History Museum. For over 80 years, the building, which went through two stages of restoration - in the years 1964 - 1967 and respectively 2007 - 2013, has housed the impressive cultural heritage of the museum, which is based on the collections of the founders, MihailDimitriu and Constantin Solomon.

Over the years, the museum's heritage is enriched, at first the archeology collection, following the results of the systematic archaeological research and rescue activity. The most impressive archaeological material comes from the campaigns carried out in the Poiana - Piroboridava archaeological site, research started in 1926 and was completed in 1990.

In the same period, research campaigns were carried out in: the archaeological site of Barcea - Gradina de zarzavat (t.n – Vegetables' Garden) (1975 - 1982), in the village of Toflea (1970 - 1975) - where an impressive Eneolithic ceramic object (Cucuteni Culture) was found, at Garbovat (1960) - ash-type settlement dated to the end of the Bronze Age - New culture, in the archaeological site of Negrilesti - from which objects dating from the Neolithic to the 19th century, in the city of Tecuci (1970 – 1971, 2012), where two necropolises dating from the 4th century BC, as well as objects dated from the New Bronze Age, were discovered. Through various donations, the museum enriches its heritage with the collection of numismatics, history, art, ethnography, and technique. It should be mentioned that, in the technical collection, the museum, by a donation deed, owns a beautiful EGO car that has participated in various exhibitions. In 2005, the car is restored and takes part in the movie named "Si totul e tacere" (n.t – "And all is silence") directed by Nae Caramfil.

"Rasvan Angheluta" Natural Sciences Museum Complex

"Rasvan Angheluta" Natural Sciences Museum Complex is a county museum in Galati, located in Regiment 11 6A Siret Street, close to the Danube embankment, being also called the Botanical Garden or the Dendrological Park.

Due to its position, the museum dominates the left bank of the Danube, occupying an area of 18 hectares, and also includes the Zoo from the Garboavele Forest, Galati County.

Its establishment took place in 1956, in a centrally located building, based on a private geology-mineralogy collection (our ref - the Pasa collection, which was also the basis of the Galati History Museum), to which a diorama exhibition of fauna was added and an aquarium with exotic fish. In 1972, this exhibition was decommissioned due to the advanced state of decay of the building and the collections were stored in a school until 1976 when the museum received a new premise. In 1978, in the headquarters at 91 Domneasca Street, the basic exhibition was opened, which dealt with ecological problems of birds in the southeastern area of Romania.

Since 1990, the museum has turned into a complex institution with the following structure: museum, aquarium, planetarium, botanical garden, and zoo, which required a new location.

"The goals of the museum institution are the research and preservation of the biodiversity of natural ecosystems, the enrichment of the scientific heritage, and the promotion of projects regarding the monitoring of environmental pollution. Ecological education for nature preservation is carried out through modern exhibition projects: **Museum of Natural Sciences, Botanical Garden, Aquarium, Planetarium, Astronomical Observatory and Zoo.**"

In 1992, the construction of the current museum complex began, located along the Danube embankment, which will be opened to the public in 2003, and comprises an "aquarium, scientific warehouses, and laboratories (at the basement), an Auditorium with 150 seats and space for temporary exhibitions (at the first floor), planetarium (at the second floor).

The museum's heritage exceeds 60,000 scientific pieces, organized by collections: geology - mineralogy, malacology, entomology, ichthyology, ornithology, and mammalogy.

The theme of the aquarium is the rare and very rare ichthyofauna from the Danube hydrological basin, the fauna of the Mediterranean Sea, and exotic fish.

The planetarium has a dome with a diameter of 7 meters, where the visitor has the opportunity to travel imaginarily to all corners of the Universe watching projections such as the "Solar System", "Giants of the Solar System", "Nebulae and Star Clusters". Also, many educational programs are held in the planetarium, such as the "Calin Popovici" Astroclub or the "Let's get to know the Sun" program, addressed to students of grades V - XII.

The astronomical observatory in Galati, within the same Complex, is one of the most important in Southeast Europe. Inaugurated in March 2010, it was, at that time, the only one in Romania equipped with a retractable roof and the main telescope with a Ritchey-Chretien optical system with a main mirror diameter of 400 mm. On the astronomical observation terrace, the largest in Romania, with an area of 250 square meters, observations will be organized with the public, using various instruments: 2 telescopes with a diameter of the main mirror of 300 and 400 mm, 2 telescopes with a diameter of the mirror of 200 and 250 mm for night observations, or the Coronado SolarMax scope with the lens diameter of 60 mm - unique in Romania - for solar observations in H-alpha, during the day. The activity carried out here also led to successes: in collaboration with the "Calin Popovici" Astroclub, two variable stars were discovered, called "Galati VI" and "Galati VII".

The botanical garden was established in 1992 as a component of the Natural Sciences Museum Complex. The first planting was in 1994. In 1996, the specialists of this institution

contributed to the development of the first catalog of seeds. Today the Garden has over 3,000 taxa in the following sectors: Global Flora, Flora, and vegetation of Romania, Ornamental flora, Rosarium, Useful plants, and Greenhouses with an area of 2500 sq. m.

Also, a collection of citrus fruits and a Japanese garden were organized, and in 2002, 25,000 square meters of the greenhouse with palm trees were included in the public circuit.

The zoo, organized on an area of about 7 ha, is located 17 km NW of Galati, in the Garboavele Forest - a scientific reserve within the Tulucesti commune. Its theme is "Rare and very rare birds and mammals of Eurasia". The zoological heritage consists of about 90 specimens from 23 species. For leisure, you can practice horse riding, there are horses trained for this purpose, as well as an equipped stable and trained staff. The leisure complex also has a swimming pool, tennis and pool tables, an artificial lake for fishing, sports shooting facilities, a multipurpose sports field with artificial grass, and a night/day bar, terrace, and parking.

Nearby, you can visit the "PetruCaraman" Village Museum, an ethnocultural museum that restores the world of the villages on both banks of the Prut, in southern Moldova and Bessarabia.

The Galati Zoo includes the following species: Siberian tiger, African lion, common wolf, brown bear, llama, mouflon, alpaca, coati Nasua, raccoon, swan, goat."⁶⁸

Museum of Visual Art

We can talk about the Galati Museum of Visual Art starting in 1956 when it gathered 148 works by artists from all periods. In 1967, it received a generous space, at 141 Domneasca Street, (former Episcopal Palace). Later, it was part of the Galati Museum Complex. Since 1990, by Decision 118 /17.03, issued by the Galati County City Hall, it has been operating as a Museum of Visual Art.

The Museum of Visual Art in Galati, the first Museum of Contemporary Art in Romania, was the breathing oasis of unofficial art in a period when it was almost inconceivable, the communist period.

Unbelievable, but true, it was the first and only MUSEUM in the "Red City", where everything that was forbidden could be exhibited. Probably, the unconventionality of the area, that Porto franco spirit, that multiculturalism that defines Galati have had their say."⁶⁹

⁶⁸<https://www.cmsngl.ro/>

⁶⁹Nanu, Dan, Basarab, Museum of Visual Art Galati - historian, in Dunarea de Jos Magazine, no. 217, Restitutio in integrum - Galati Museums, March 2020, p. 3

Founded in 1967 under the name of the Art Museum, it will eventually specialize in Romanian contemporary art.

From 1990, it will receive a new name, a first at the national level, being the only museum of this kind in the country!

The institution has in its heritage valuable collections of paintings, sculpture, graphics, and decorative art (tapestry, ceramics, glass), having as authors, the famous plastic artists of the 19th century: Aman, Rosenthal, Grigorescu, but also from the interwar period: Victor Brauner, Theodor Pallady, Petrascu, Tonitza, etc.

However, the bulk of the museum's core is given by the pieces of contemporary Romanian art created especially between 1967 - 2000 by very known artists: Horia Bernea, I. Gheorghiu, I. Salisteanu, Marin Gherasim, Ana Lupas, Gheorghe Apostu, Ion Tuculescu, Corneliu Baba, etc. When it was founded, the museum was housed in the Episcopal Palace, a historical monument building built between 1898 - 1900 and inaugurated in 1906.

But, following the retrocession of the building to "Dunarea de Jos" Diocese for a religious art museum, namely the Museum of Christian History, Culture and Spirituality from Lower Danube, the Museum of Visual Art moved to a new location, on the ground floor of the block V3 on Tecuci Street (our ref - the former headquarters of the "Dunarea de Jos" Cultural Centre Galati) and will have an imposing headquarters in Rizer Park, headquarters now under construction.

"From the beginning until now, we hope for many years and many generations to come, the city of Galati on the banks of the Danube has rightfully identified itself and will identify itself with the name of the capital of Romanian contemporary art."⁷⁰

The Museum of History, Culture and Christian Spirituality of the Lower Danube

It is a museum with a special feature in the cultural landscape of Galati, located in the Episcopal Palace of the Lower Danube, open to the public since 2014, following the regaining of ownership building by the "Dunarea de Jos" Diocese and the Order of the Ministry of Culture No. 3958 / 21.11.2014.

"This step was a recognition of the remarkable results achieved by the cultural institution of the Diocesan Centre, in the short time since the official opening, on November 27, 2014, the day when

⁷⁰ Nanu, Dan, Basarab, op.cit

the "Lord Presentation and the Holy Martyrs Brancoveni" Chapel (our ref - chapel that is part of the museum), by the Blessed Father Patriarch Daniel."⁷¹

Regarding the status of the museum headquarters, we specify that "the museum building is declared a historical monument, having the code GL-II-m-B-03036", previously housing the Museum of Visual Art.

During the restoration works of the "architectural" building, an attempt was made to return to the original appearance, and on this occasion, church paintings and Christian motifs covered by the previous works were removed from under the plaster and lime, the bars of the windows on the ground floor were reconstructed after the ironwork of an original handrail, preserved on the staircase clad in Carrara marble, which provides access to the museum chapel, and the emblem that appears in old photographs has been restored at the entrance.

The diocesan collections were originally housed in the Precista Church, dating from the middle of the 17th century, and were opened to the public in 1918, with the support of Bishop Nifon."⁷²

Since 1996, the Dunarea de Jos Diocese and the Museum of Visual Art have jointly exhibited, in two rooms and the former chapel of the Episcopal Palace, the most representative pieces belonging to the ecclesiastical cultural heritage from the Diocese's collection.

The permanent exhibition of the Museum of Christian History, Culture and Spirituality of the Lower Danube highlights a rich heritage of icons, old books, rare books, wooden offerings and liturgical clothes, paintings, and photographs, which come from the parishes of the diocese and which were kept in heritage concentration warehouses in the 1970s - 1980s, more than 1400 objects from the entire area of the Lower Danube, but also adjacent areas.

Also, 2926 objects are kept in the museum's warehouses. These "were carefully studied and researched by the specialized staff of the museum, for each of which analytical records were created. In the restoration workshops, by care and protection, they regained their former glory: 16 book volumes, 70 icons, 75 goldsmithing elements, and 51 textiles."⁷³

In a specially arranged space, there is the skeleton of Innocens, the first known Christian here, a Dacian - Roman Christianized in the 3rd century, discovered in Barbosi.

⁷¹Pr. Ilie, Cosmin, 2015 - 2020, 5 years of uninterrupted activity of the Museum of Christian History, Culture and Spirituality of the Lower Danube, in Dunarea de Jos Magazine, no. 217, Restitutio in integrum – Galati Museums, March 2020, p. 19 - 20

⁷² www.muzeugalatiadj.ro

⁷³ Pr. Ilie, Cosmin, op.cit., p.21

The museum exhibits very old archaeological heritage objects, taken into custody from other history museums in Galati County. **It is the largest church museum in the country, with an exhibition area of 3,000 square meters.**

„Petru Caraman” Village Museum Museum of the Fishing Area in GalatiCounty

Since the 1980s, Galati wanted an ethnographic museum that would highlight the beauty of the southern Moldavian village, and the well-known plastic artist Eugen Holban and later the talented folk mask maker Paul Buta took the very first steps to make this dream come true.

The initiative of these ethnology enthusiasts to save the tradition of our area, found its fulfillment many years later when the "Dunarea de Jos" Cultural Centre and with the full support of the Galati County Council in partnership with the Cahul Land Museum from the Republic of Moldova, accessed European funds, within Romania - Republic of Moldova Neighbourhood Phare Program 2004 - 2006 and made possible the construction of the first museum of the village in the Galati area, inaugurated at the end of 2008 and entered the visiting circuit since 2009.

The reconstruction of some households from the old Galati villages proved to be a challenge for those involved. Finding craftsmen who knew how to build using traditional methods and materials used a long time ago was difficult, but not impossible, as well as finding worn, old, authentic household items from home-woven rugs and weaving looms, up to blades, whirligigs or jugs.

The detailed researches regarding the traditional architecture of the plastic artist ethnologist Eugen Holban were the basis of the village restoration in the Covurlui area, and the construction of the village museum also benefited from the expertise of the specialist, AnisoaraStefanuca.

The necessary documentation from an ethnographic perspective was provided, a repertoire that contained images and descriptions of an indicative character on the typology of traditional objects that fall within the zonal specificity, based on which the acquisition of ethnographic goods was made, an exhibition plan was made based on which they placed the exhibits. The acquisition of ethnographic objects was also supervised to comply with the criteria of authenticity, as well as the commissioning of traditional objects.

A few years after the inauguration of the village's first museum, it was considered opportune to expand the area, the premises being generous, and thus work began on a new

project with European funding, for a museum specific to the areas of the Lower Prut Valley and the Danube.

The Museum of the Fishing Zone in Galati County was created with funding from the European Fisheries Fund - Operational Program for Fishing 2007 - 2013, within the "Sustainable Development Strategy of the Prut - Danube Fishing Zone in Galati County". The museum allows the exploitation of the ethnocultural potential of the area from a complex perspective, offering the possibility of defining a wider horizon on the occupational dimension of the traditional local communities in the area of Galati County.

The general goal of the project consisted in the reconstitution, preservation, and promotion of fishing-specific tangible and intangible heritage elements, by creating a museum of the fishing area in Galati County, but it also proposed the reconstitution of fishing-specific tangible and intangible heritage values, preserving the elements of local identity specific to fishing communities and highlighting and promoting local communities in the eastern part of Galati county, within the Lower Prut Meadow – Lower Danube fishing area, by creating and operating a Museum of the Fishing Area.

"PetruCaraman" Village Museum

Being in the heritage of the "Dunarea de Jos" Cultural Centre, the "PetruCaraman" Village Museum is an essential landmark in the preservation and promotion of tradition and popular culture.

Important edifice, with a generous space as its location, placed in the natural setting of the Garboavele Forest, approx. 20 km from the city of Galati, the "PetruCaraman" Village Museum is an ethnocultural museum re-establishing the housing type specific to our area under an ethnographic aspect and capitalizes on the life of the villages on both banks of the Prut, in the south of Moldova and Bessarabia.

On an area of 1.36 ha, this small-scale reconstruction of the hearth of the Romanian village includes three traditional households of the Galati area, from Corod, Mastacani, Cavadinesti, and a traditional household from Cahul district, Republic of Moldova.

The households are built observing the traditional style, having in their composition wood, wickerwork, clay, water, sand, straw and dung, being covered with reeds, in 2 (two) or 4 (four) layers. The objects in the museum premises, from clay vessels, icons, traditional carpets, napkins, sheets, utensils, and wooden tools necessary for domestic use in the traditional household, carts, etc. are authentic, but also reconstructions. They represent a real patrimonial value not only due

to their making but especially because of their age because most objects are from the 19th or early 20th century.

The architecture of the houses represented in the Galati area roughly corresponds to the end of the 18th century - the beginning of the 19th century, an important role in their reconstruction having the research undertaken by the well-known ethnologist Eugen Holban and the members of the Service for Research, Valorisation, and Preservation of Folk Creativity and Tradition within the "Dunarea de Jos" Cultural Centre.

Corod Household

The most valuable of all the others that make up the museum. It consists of a house, a chimney, and a barn.

The house is very special both because it is, as a model, the oldest but also because of the existence of the three hiding places. This house was demolished at the beginning of the last century. Our informers tell us that it is not known when the house was built. It is supposed to have housed at least three generations.

The hiding places are at the level of the room, of the cellar but also under the steps of the cellar in the form of a grain pit. The picturesqueness of the house is also given by the fact that the whole house is supported on a bed of thick beams.

Chimnita (t.n – cellar) is a construction of massive wooden beams that were originally found in the vineyards. This is where the wine barrels were kept. The old people say that until the phylloxera attack, these little houses were not locked, and anyone could enter to drink a cup of wine.

Măstăcani Household

This household consists of the house, the cottage, the shed, the barn, and the hen coop.

The house is two-celled, typical of houses in Mastacani in 19th the century.

The cottage (t.n. – "casoi" in Romanian regionalism) is a smaller house where the old people used to retire. The name may indicate that this type of house is older than the big house. The shelter for sheep, the shed, is circular, woven, and covered with reeds.

The Cavadinesti household

It comes from a folklore hearth of great ethnographic value. The Cavadinesti House is the only one that can still be found in its original environment, it belonged to Mrs. Ileana (Bulgaru) Toma. The surprising thing about this house is the hiding place. Frequently found in houses in our area until the 19th century, this hiding place was made by doubling a wall of the room. The

entrance was made through the attic or a door disguised with a carpet (n.t – “levicer” in Romanian regionalism) or another larger object. The appearance of the hiding place is due to a practical necessity. In case of invasions (often in our area in those days) people no longer had time to hide in the forest or other secluded places.

In addition to the other facilities, we find the shelter for the grinder and the mill, a large utilitarian construction with the role of storehouse, stable, and workshop.

The Cahul household

It is an accurate reconstruction of the traditional house within the Cahul City Museum.

Consisting of a house and a blacksmith shop, this household is specific to the 20th century.

The house is composed of a porch, a living room, another "big house" room, and a storeroom. This specific plan of the 20th century, two rooms on one side of the porch and the other on the other side and are also frequently found in houses in our area. The walls are made of clay, stuck on sticks woven on wooden forks. The roof is made of reed, in two pitches.

Museum of the Fishing Area in Galati County

The Museum of the "Fishing Area of Galati County" represents a chance for the preservation, valorization, and promotion of the fishing-specific tangible and intangible cultural heritage of the Prut Meadows and Danube, but also an important vector of increasing the tourism potential of the area.

The Museum of the "Fishing Area of Galati County" reconstructs the type of dwelling specific to the Covurlui Ethnographic North Area and the Galati Ethnographic Area, the two ethnographic areas located in the eastern part of Galati County, under an ethnographic aspect.

Within the museum, there are enclosures and two traditional households (dwellings and annexes) specific to the communities located on the right bank of the Lower Prut within the mentioned ethnographic areas, a fishery (t.n – "cherhana" in Romanian), a pond and a pavilion for outdoor cultural activities.

This dwelling in the Galati Ethnographic Area brings together architectural elements from the 19th century, specific to the communities located on the banks of the Lower Prut. It was reconstructed based on archival documents from the TachePapahagi collection and the specialist studies of the researcher Eugen Holban.

The household consists of two two-cell dwellings - the large Pascani house (Vladesti commune), the Mastacani farmhouse, and outbuildings: icehouse, cellar, poultry coop (t.n. – "costeareata" in Romanian regionalism) and feeding place (t. n. "gogineata" in Romanian

regionalism), from Oancea commune. The two houses have blind stoves with a hearth, chimney, and oven.

The second household, specific to the 20th century, observes the traditional model of the Covurlui Ethnographic North Area - the area of the Lower Prut, from Vadeni village, Cavadinesti commune, discovered during field research. The household includes a two-room dwelling with a mezzanine (the stove dividing the room into two compartments) and outbuildings: a cellar, kitchen, barn, poultry coop, hen house, and shed.

The fishery, for the fishing area, is the place for receiving, sorting, and selling fish, but also for storing fishing tools. The fishery is located in the fishing area and is a clay building, on a wooden structure, covered with reeds. The replica found in the "Fishing Area of Galati County" museum complies with the structure of the traditional fishery, being oversized, to accommodate thematic exhibitions, the offices of the specialized staff, and a warehouse.

The pond reconstructs the area specific to the fishing area and allows an exhibition of traditional fishing boats. The pond will be populated with fish species specific to the area. The vegetation specific to the water area: willow, reeds, and rushes, exemplifies the area and complements the place from an aesthetic point of view.

The pavilion, a construction made of wood, is intended for outdoor educational-cultural activities. Octagonal in shape, with pillars and wooden triforium, with amorphic motifs, placed on the upper part and anthropomorphic motifs imagining the hora at the level of the panels, the pavilion values on the traditional motifs with a special symbolic charge, from the area of Frumusita and Foltesti (Stoicani village).

The enclosure (fence) on the southern side of the Fishing Area Museum (the main access side) is made of wood, with a double gate for carriages and a single gate for visitors, and is made according to a traditional model from the Suceveni commune.

As it is, the Museum of the "Fishing Area of Galati County" responds both to the needs of knowledge, culturalization, valorization, and promotion of our area (from the ethnographic point of view and of the material and immaterial cultural heritage) as well as to the visitor's needs of spending free time in a pleasant environment, suitable for carrying out some cultural and at the same time recreational activities.

The museum offers a unique representation of the traditional occupations and the rural habitat of the Lower Danube and Lower Prut and covers 1.42 ha.

Three residential complexes from different ethnographic areas of the county have been reconstructed in the perimeter of the Museum, each with specific household facilities; among

these, constructions such as the cellar, barn, feeding place, poultry coop, hen house, fodder storehouse (t.n – “samaluc” in Romanian regionalism), icehouse, pantry (t.n. – “chiler” in Romanian regionalism), barn were replicated.

The exhibition also includes a fishery, a pond, and a wooden pavilion for cultural activities.

The architectural heritage is doubled by a valuable collection of ethnographic assets that invigorate the museum exhibition.

By the specific vegetation planted around or in the water and the aquatic creatures, the pond shows the image of the fauna and flora of the Galati fishing area.

The Household from Vadeni

The household consists of a one-floor house (1) and a pantry (2), kitchen (8), barn (3), shed (4), shed with hen house (5), hen coop (6), dog house (7) and reed fence.

1. The house from Vadeni

It is a typical two-cell dwelling of the beginning of the 20th century, having a stove for cooking in the room. The stove divides the room in two, having in the back a small space called a sleeping room (t.n. – "etac" in old Romanian), used as a place to sleep. The porch, enlarged to the size of a room, was not heated, but it had, like the room, the same roles as in any other two-cell housework or living space.

2. **The pantry** is an extension of the house roof and was used as a storage for materials or household items or agricultural tools.

3. **The barn** was a warehouse.

4. **The shed** was used as a shelter for poultry.

5. **The shed with hen house** had a double use: a storehouse for corn and, below, the feeding place (t.n. – “goger” in Romanian regionalism).

6. **The coop** housed the hen during the egg's hatching and then the young chicks.

7. **Th dog house.**

8. The **kitchen** had a single-cell structure. The stove divided the room into two, and in the back, it had a sleeping room, where a narrow rod bed was usually placed. In the warm season, the life of the household inhabitants usually took place in this kitchen.

Residential complex in the Mastacani – Oancea - Pascani area

The complex consists of a house specific to the village of Pascani (today Vladesti), the commune of Cavadinesti (1), and one specific to the commune of Mastacani (2), as well as their

facilities, specific to the Oancea commune: the cellar (3), the icehouse (4), the feeding place (5), poultry coop (6).

The houses were built on a resistance structure made of wooden pillars, beams, and rafters, and the walls were reinforced with sticks that were clayed inside or outside. The roofs were made of the most common insulating material: reeds.

1. The house from Pascani (Vladesti)

It is a two-cell house consisting of a porch and a room.

The house has a blind stove with a hearth, chimney, and oven. The hearth of the stove is on the porch, where the cooking was performed. During the cold season, the embers in the hearth moved to the mouth of the blind stove in the room, located to the left of the main hearth.

The room was the common shelter of all family members and, at the same time, a workshop for processing textile fibers for weaving. Apart from cooking, the porch was the place where in the cold season men made and repaired household tools, as well as agricultural or fishing ones.

2. The house from Mastacani

It is a two-cell house, with a hearth on the porch. The specificity of this house is the lack of a ceiling above the porch; grains, assets, or materials could be stored in the attic above the room, and access was made from the porch, on a ladder. The porch and the room had the role of kitchen and work or living space.

3. **The Cellar from Oancea:** dug into the ground, with a rectangular monocellular structure, intended for cold preservation of food products.

4. **The Icehouse from Oancea:** dug into the ground, intended for cold preservation of fish.

Large pieces of ice cut from the ponds were stored in the icehouse since the cold season, stored with successive layers of straws, so that the fish could be kept for a certain period, until selling or preparation.

5. **Poultry** feeding place: temporary shelter for birds.

"Dunarea de Jos" Cultural Centre

Established on January 1, 2000, the "Dunarea de Jos" Cultural Centre was the result of the merger of the Galati County Cultural Centre with the Galati School of Arts and the Galati County Centre for Preservation and Valorisation of Tradition and Folk Creativity.

Thus, a new institution appeared in the Galati cultural landscape (our ref - which we briefly presented previously), having as legal basis the Decision no. 295 of December 24, 1999, of the Galati County Council, whose article 1 provided: "Starting January 1, 2000, the Galati County Cultural Centre is merged with the Galati School of Arts and the Galati County Centre for Preservation and Valorisation of Tradition and Folk Creativity in the Galati "Dunarea de Jos" Cultural Centre, headquartered in Galati, Tecuci Street, block V3 and street Domneasca no. 61, public institution of county interest with legal personality, under the authority of the Galati County Council."

Within the same Decision of the County Council, the main activities of the new institution were established, which were: "the organization of activities to promote knowledge of the value of national and universal culture and art, to develop and value the creative responsibilities of the population of Galati County in the cultural and artistic fields, recreationally, permanent organization of fine art exhibitions, traveling exhibitions, anniversary exhibitions, collections, meetings of all kinds with people of culture and art, writers, cenacles, study circles, general culture courses, cinematheque and video performance services, festivals, methodical amateur art studios, cultural animation clubs and other leisure activities; the research, preservation and promotion of Romanian folk tradition and creativity and of the ethnic groups located on the territory of Galati county; the organization of theoretical and practical courses necessary for the formation of artistic skills for the amateur artistic movement; the promotion of culture by actions organized in the specific fields of activity, including by its own folklore ensemble called "DoinaCovurluiului"; permanently promotes cooperative relations with the Culture Inspectorate of Galati County and with the culture and art institutions existing in Galati County"

Although the decision indicated that the new institution will have two headquarters: the one on the ground floor of block V3, in the Central Square area, on Tecuci Street and the one at 61 Domneasca Street, the operational and main one will be the latter.

This is a heritage building "occupying position 118, code GL-II-m-B-03020 in the list of historical monuments of Galati."⁷⁴

⁷⁴Bodea Valentin, op.cit. SINTEZE PublishingHouse, Galați, 2015, p. 110

Built around 1880 by the merchant Gheorghe Gheorghiadis, it was one of the most beautiful buildings in our city for those times, a natural thing if we consider that Gheorghiadis was one of the most financially powerful people in the city "Moise N. Pacu mentioned that the Greek merchant G. Georgiades owned a blacking and ink factory in the city of Galati. This factory is documented in 1887 when G. Gheorghiadis' authorization to manufacture blacking and ink is issued. In 1887, at the Craiova Cooperators' Exhibition, he received the silver medal for the manufacture of blacking and the bronze medal for the manufacture of ink."⁷⁵

His descendants, in the context of the great economic crisis of the years 1929 - 1933, mortgaged the building at the same time to several banks and, becoming unable to pay, it was put up for tender on March 17, 1934. The winner of the tender was the "MihailKogalniceanu" Girls' High School Committee which will turn the building into a boarding school.

After the war, during the communist regime, the building was nationalized and passed into the private domain of the state, being the headquarters and boarding school of the "Cristea Nicolae" Vocational School and, later, the headquarters of the Folk School of Arts, of the County Centre for the Preservation and Valorisation of Tradition and the Galati Folk Creativity and the Radef Local Branch.

Because this building will undergo extensive consolidation and modernization operations from 2003, the "Dunarea de Jos" Cultural Centre will receive another building in its heritage that will serve as its temporary headquarters during 2003 - 2005. It is about the building at 91 Domneasca Str., where the "Dunarea de Jos" Multicultural Centre currently operates.

As a defining feature "of its activity, "Dunarea de Jos" Cultural Centre is guided by the following principles:

7. Full freedom of the creative spirit;
8. The autonomy of the cultural act;
9. Political non-engagement;
10. The institution's autonomy in exercising its powers and duties concerning local and central authorities;
11. The institution's right and duty, as within the framework established by this regulation, to shape its activity according to the ethnic and socio-cultural specifics of the place;
12. The primacy of value and equal opportunities in culture."

The actions of "Dunarea de Jos" Cultural Centre are implemented by a team consisting of 79 specialists grouped in the following departments: Financial Service - Accounting,

⁷⁵Idem.

Administrative, Marketing Service, Publishing, Audio Recording Studio, Sound Recording, Service for Research, Valorisation and Preservation of Folk Traditions, School of Arts, the Folkloric Ensemble "DoinaCovurluiului" and the "ValurileDunarii" Marching Band.

Over time, two children's choirs, "Allegria" and "Andreiana Juventus", have operated within "Dunarea de Jos" Cultural Centre, along with a folkloric ensemble for children, "DoinitaCovurluiului".

Service for Research, Valorisation, and Preservation of Folk Tradition

It is the central axis of the "Dunarea de Jos" Cultural Centre, one of the elements that formed the foundation of this institution in its capacity as a successor of the old County Centre for the Preservation and Valorisation of Tradition and Folk Creativity from Galati.

As its name indicates, it carries out both ethnographic and ethno-folkloric research activities intending to promote and valorize the tradition and folk creation of the native and national minorities in the southern part of Moldova.

It also conducts publishing activities, producing monographs (of Pechea, Piscu, Tulucesti, Vanatori communes), "publishes specialized works and books in the field of activity, organizes and realizes performances and profile festivals, cenacles and meetings with specialized people from complementary fields: sociology, history, anthropology, biology but also with people of culture and art, visual art exhibitions, organize theoretical and practical courses necessary for the formation of artistic skills, hold fairs of folk craftsmen and collaborate closely with institutions of education."

In terms of publications, we mention, along with the monographs mentioned above, the specialized works "Testimonies of the Past", "Winter customs in the Dunarea de Jos", "Like a fish in water", a work that has a unique character in the Galati publishing landscape, and which has enjoyed wide appreciation from the reading public, being a genuine collection of traditional fishing recipes from LuncaJoasa of the Lower Prut appeared within the project of the same name financed by the Operational Program for Fisheries 2007 - 2013, Action 5 – Improving the capacity of the human factor to supports the sustainable development of the area, Operation 5.3 – Activities to promote and raise awareness of local fishery specifics and improve the image of fishery products. Also, the section's representatives conduct thematic exhibitions such as the one dedicated to the folk costume in the Dunarea de Jos or the "Moldovan wipe, between symbol and utility" and "Hemp Road" exhibitions, as part of the "Night of the Museums" event.

Also in the panoply of events implemented by the Service for Research, Valorisation, and Preservation of Folk Tradition is the Festival - folk music competition for children and young performers "Perl of Danube" in collaboration with the School of Arts, the Festival "La Dunare, de Sanziene", the Festival of Christmas and New Year's Traditions and Customs "Tudor Pamfile", which has reached its 30th edition (!), a Fair of Folk Craftsmen with two summer and winter editions, a camp of trinities in the Garboavele Forest, along with the participation in the countryside celebrations: "Salcam Festival", organized in the city of Beresti and "Peony Festival", organized in Roscani commune, in Galati county.

The service also manages the "PetruCaraman" Village Museum and the "Museum of the fishing area" in Galati County, located in the natural setting of the Garboavele Forest, approximately 20 km from Galati Municipality.

We make it clear that as part of the "Values of Folk Culture from Galati County" Program, every year, on June 24, the Service for Research, Valorisation, and Preservation of Folk Tradition organizes the "The Romanian Blouse Festival at Dunarea de Jos - PovestIE", an event that aims at reconstructing the life of the traditional village by get-together events, craft demonstrations, exhibitions of paintings and traditional objects, "TargulMesterilorPopulari" (t.n - Folk Crafts Fair), folk performances crowned by the contest "The most beautiful Romanian Blouse".⁷⁶

Marketing Service, Publishing House, Audio Recording Studio, Sound Recording

The publishing house of "Dunarea de Jos" Cultural Centre was established in 2002, succeeding quite quickly, thanks to the impressive publishing activity, obtaining the certification of the National Library of Romania, being included in the list of publishing houses recognized at the national level.

Returning to the editorial activity mentioned above, it consists of 100 literature titles, art albums, anthologies, and specialized books, among which we mention the most representative ones: "An Anthology of Galati Literature" (poetry, prose, essay, humor) ; "Interwar Artists of Galati", author Corneliu Stoica, "Galati, as I remember" (eight volumes), author Sandel Dumitru; "Tribute to Mihai Eminescu on the 170th anniversary of his birth"; "Galati - spiritual biography", author Ioan Brezeanu; "Almanac of the Dunarea de Jos Magazine; "The Life of Costache Negri"; "Poets at the castle" - contemporary poetry anthology; "Eight attempts to give birth to yourself" (anthology); "Optimistic Chronicles", author Ghita Nazare; "Feminine Art of Galati", author

⁷⁶ Ibidem, p. 30

Corneliu Stoica; "Dialogues V", author Ghita Nazare; "Semicentenary - School of Arts"; "Cahul, history and tradition"; "Medicinal and yearning plants"; "Testimonies of the Past".

Through the Cartesente project, between 2009 - 2012, contemporary writers from Galati were promoted in several miniature books made in collaboration with visual artists from Galati.

The periodical of the Dunarea de Jos Cultural Centre, which we talked about at the beginning of this presentation, is also made by the Publishing House of the Dunarea de Jos Cultural Centre, stating the activity of the institution and providing a real chance for the debut of young artists from Galati and also from the Dunarea de Jos Euroregion (Moldova and Ukraine).

At the same time, the publishing house implements the projects:

- ✚ Galati, the city writes, the city reads - highlights major figures from Galati from the 19th -20th centuries. More than 50 postcards dedicated to personalities were made: Aristide Serfioti, Jean Bart, Iosif Ivanovici, Costache Negri, Hortensia Papadat Bengescu, Constant Tonegaru, Ioan Brezeanu, Petru Caraman, Camil Ressu, Nae Leonard, Valentin Gheorghiu, Nina Cassian, Iordan Chimet, Crisan V. Museteanu;
- ✚ Domneasca61 Poetry, annual project, on March 21, on the occasion of World Poetry Day. It enjoys the participation of Romanian and foreign writers who read publicly fragments of the their own creations or those of other contemporaries
- ✚ Poetry – Port on the Danube, an international literature festival held in 2016 - 2019, with the presence of approximately 25 foreign writers from the Republic of Moldova, Austria, Croatia, the Czech Republic, Germany, Finland, the the Netherlands, and Montenegro.
- ✚ The Dunarea de Jos Magazine Awards are annually presented to artists and writers who have highlighted themselves in the cultural space of Galati, the collaborators of the Dunarea de Jos Magazine, and the partners of the Dunarea de Jos Cultural Centre.

The Cultural Marketing Office conducts, by its officers, market surveys, identifies potential collaborators, creates the institution's graphic and printed materials (posters, banners, invitations) and provides logistical support for all cultural events organized by the Dunarea de Jos Cultural Centre.

The Audio Recording and Sound Studio provides sound for all the activities organized by the Dunarea de Jos Cultural Centre and make prints for students of the Art-School section. It operates in a modern audio studio set up in the Cristal block, behind Galati Prefecture.

Artschool

"We have the mission to penetrate the into the fiery intimacy of the real thing, extracting the essential part of its existence."

Vasile Onut (1968 - 1972), the first Principal of the School of Arts

This section is the second "cornerstone" (our ref - along with the service of Research, Valorisation, and Preservation of Folk Tradition) that contributed to the establishment of the Dunarea de Jos Cultural Centre, the successor of the old School of Arts established in 1968 in Galati, aiming at the promotion of art and musical cultural values in this area.

Currently, the school "operates with 16 departments on the following specializations: piano, singing - light music, singing - folk music, folk dance, guitar, percussion, violin, guitar - bass, accordion, organ, theory and solfège, graphics, painting, acting, photography, and ballet."

The classes of these specializations last between 2 and 5 years (piano), depending on the artistic field chosen, ending with an exam, after which the student obtains a graduate diploma ascertained by the Ministry of Labour, Family and Social Protection and the Ministry of Culture and National Heritage, having the opportunity to have a position within cultural institutions.

In addition to the vocational pedagogic activity, the teachers of the School of Arts, in the spirit of permanent education, organize a series of large-scale and impactful festivals among the enthusiastic public, as follows:

- ✚ "CeataluiPitigoi" International Pop Music Festival – a landmark event for the southern part of Moldova, reaching its 17th edition, which enjoys the participation of approximately 100 participants along with the presence over time of some notable personalities of Romanian pop music: Florin Ristei, Marius Teicu, Silvia Dumitrescu, Oana Sarbu, Virgil Popescu, HoriaMoculescu, Cornel Fugaru, NicuPatoi, Mihai Alexandru.
- ✚ "Dance fair" National Festival, held every year on April 29, on World Dance Day, enjoys the participation of students from art schools and dance clubs from all over the country.
- ✚ Nicolae Mantu National Painting Competition dedicated to the personality of the plastic artist from Galati bears his name and brings together works of students of the art schools from all over the country.

- ✚ The "Enchanted Piano" National Performance Competition is aimed at young performers between the ages of 5 - 16, students of art schools and vocational high schools.
- ✚ The Euro-regional Festival – Contest of vocal and instrumental performance, an event that aims to promote and preserve Romanian musical folklore and folk costume from the Danube - Pontic area.

"Doina Covurluiului" Folk Ensemble

It was the first new section of the Dunarea de Jos Cultural Centre in Galati, established in September 2001, representing one of the projects of the Galati County Council of which it is very proud.

Having in its composition an orchestra, dancers, and vocal performers, the "DoinaCovurluiului" Folk Ensemble tries to preserve and promote locally, regionally, nationally, and internationally the choreographic musical folklore specific to the southern area of Moldova, through a rich and diverse repertoire of traditional songs and dances.

Throughout the two decades of its existence, the ensemble has distinguished itself as the flag-bearer folklore group for Lower Moldova and one of the top Romanian representative ensembles, being rewarded with many awards at national and international folklore festivals, among which we mention:

- ✚ Second Prize, International Festival of the Danube Countries, Tulcea, 2003;
- ✚ Festival Trophy, "Hora Mare" International Festival, Rezina in the Republic of Moldova, 2004;
- ✚ Festival Trophy, International Folklore Festival, Izmir - Turkey, 2005;
- ✚ Trophy of the International Folklore Festival "DoinaCovurluiului", 2006;
- ✚ Trophy of the "Ion Macrea" Festival in Sibiu, 2009 and 2010.

Through their tours in different countries: the Republic of Moldova, Ukraine, Slovenia, Turkey, and France, the DoinaCovurluiului Folk Ensemble stood out through the authentic folklore represented by traditional Romanian songs and dances.

The repertoire of the ensemble contains authentic songs and dances from the entire Romanian folklore area: Moldova, Muntenia, Oltenia, Ardeal, Maramures, Oas, Bucovina, and Dobrogea. The professionalism of the artists is proved by their presence in shows with a wide audience of national TV stations, TVR, PRO TV, TVRM, Favorit TV, and Ethno TV.

The value of the ensemble was also noted within the series of concerts held in the company of famous artists of Romanian musical folklore: Maria Ciobanu, Sofia Vicoveanca, Mioara Velicu, Margareta Clipa, Elisabeta Turcu, Laura Lavric, Constantin Enceanu, Liviu Vasilica, and Gheorghe Turda.

The most important event organized by the "Doina Covurluiului" Folkloric Ensemble is the International Folklore Festival which bears its name and which reached this year its 17th edition. We would like to point out that the previous 15 editions were attended by high-profile artistic groups from Europe, Asia, Africa, North America, and South America, and the 16th edition did not take place due to the Covid-19 pandemic!

Also, the ensemble is present at all events organized by the Galati County Council (country celebrations, Galati Days, Navy Day, Union Day of the Romanian Principalities, Romania's National Day, etc.).

"Valurile Dunarii" (t.n – Danube's Waves) marching band

Pursuing the valorization of our city's tradition in the field of promenade music, (our ref - mentioned in the documents since 1832, when the first military marching band is established, within the 11th Siret Regiment, which will be led by the famous Iosif Ivanovici, the author of the no less famous waltz "Valurile Dunarii", which also gives the band its name), "Valurile Dunarii" Marching Band was established in 2002. The band is made up of professionals, most of them coming from the former military music, which had a setback when our country joined NATO when many military garrisons were disbanded!

The marching band is a necessary and constant presence at all local, national and international events and anniversaries where, in addition to the official ceremony, it also performs promenade and entertainment music concerts, addressing a diverse repertoire of national and universal creations. In this respect, the Valurile Dunarii Marching Band participates in ceremonial activities and anniversaries such as Epiphany, Union Day, Flower Fair, Europe Day, Flag Day, National Anthem Day, Firemen's Day, Elderly Day, Army Day, National Day of Romania, Day of the Romanian Revolution Heroes since December 1989.

It is worth noting that, every year, between October and May, as part of the "Clepsydra" Philanthropic Program, the Valurile Dunarii Marching Band performs promenade music programs at nursing homes.

But, the most important event organized by the band remains, as in the case of the "DoinaCovurluiului" Folkloric Ensemble, the "IosifIvanovici" International Marching Band Festival, now in its 16th edition, a festival that brings together top musical bands, of high artistic quality, both from our country and from countries in the immediate vicinity: the Republic of Moldova, Turkey, who, by their artistic performance bring a true proof of respect to the memory of the famous Romanian composer who gives the name of the festival.

Worth mentioning, are the actions conducted by the "Dunarea de Jos" Cultural Centre in 2019 (our ref - the last "normal" year before the onset of the Covid 19 pandemic), actions that are briefly presented as follows:

158 events and cultural shows, respectively:

10 regional, national, and international festivals and competitions, including:

- + "Nicolae Mantu" National Painting Competition,
- + The "Enchanted Piano" National Performance Competition,
- + The "Pearl of the Danube" International Folk Music Festival,
- + "Ceata Lui Pitigoi" International Pop Music Festival for Children,
- + Festival of Cultural Costumes: "Poetry - Port on the Danube",
- + "IosifIvanovici" International Festival of Marching Bands and Promenade Music,
- + "Doina Covurluiului" International Folk Festival,
- + Mackerel Festival,
- + Folk Craftsmen'sFair,
- + "Tudor Pamfile" Festival of Christmas and New Year's Traditions and Customs (our ref - up to the 30th edition !);

73 shows and concerts of pop, folk, and promenade music;

11 get-together events;

21 editorial appearances of which:

- + 12 monthly issues of the periodical of the institution – the “Dunarea de Jos” magazine,
- + "Habits of Spring" collection,
- + "Journal on the Danube" - author Gh. Tofan,
- + the album "Sterica Badalan", author Corneliu Stoica,
- + "Citizens of Honour, Galati County",
- + Monograph of Ivesti commune,

- ✚ "Journal of Culture", author Gh. Tofan,
- ✚ "Repere Horincene" brochure,
- ✚ "Anthology of Epigrams".

11 ethnographic research campaigns in Galati County and in the "Dunarea de Jos" Euro-region (Republic of Moldova and Ukraine);

12 ethnographic, painting, and photo art exhibitions;

20 seminars, regional and national colloquiums, and symposia.

Conclusions

By presenting the cultural environment of Galati, we aimed at highlighting the rich local cultural life through the personalities who have been active in the area, but also by the multitude of existing institutions that cover any cultural-educational aspect.

The complexity and effervescence of the Galati cultural phenomenon, which takes a leading place in the national and European cultural circuit, shines through.

It remains the duty of all of us to ensure the further development of a harmonious environment that meets the requirements of contemporary society integrated into the "acquis" European community, so the heritage of the forefathers is properly respected and valued.